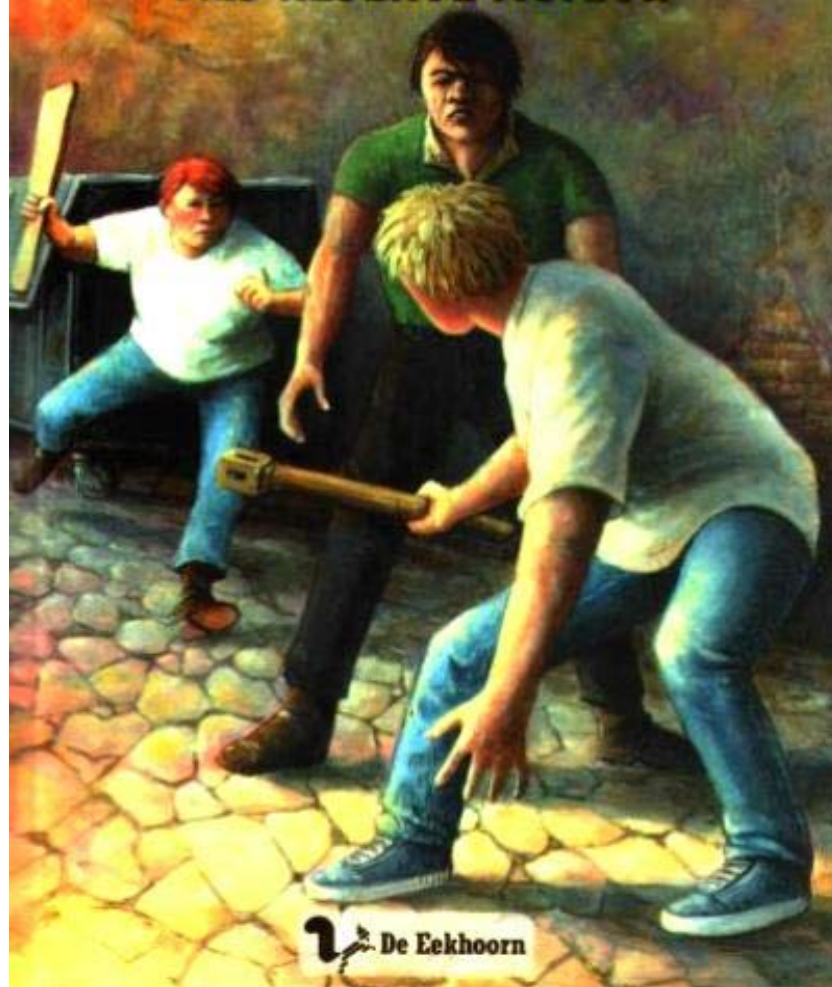

PETER DE ZWAAN

BOB EVERS

ARIE ROSE
ALS RESERVE-ACTEUR

 De Eekhoorn

ARIE ROSE ALS
RESERVE-ACTEUR

BOB EVERS

*ARIE ROSE ALS
RESERVE-ACTEUR*

door
PETER DE ZWAAN

Omslag Bert Zeijlstra

1e druk

De Eekhoorn

Copyright © 2000 bij Uitgeverij De Eekhoorn B.V., Oud-Beijerland

CIP-gegevens Koninklijke Bibliotheek, Den Haag

Zwaan, Peter de

Arie Rose als reserve-acteur / Peter de Zwaan

Bob Evers-serie; BE 47

Internet: www.eekhoorn.com

Vormgeving: Bureau Maes & Zeijlstra, Oosterbeek

ISBN 90 6056 641 6 / NUGI 220

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Een filmklus voor Arie Roos

‘Snap je dat nou?’ vroeg Bob Evers en hij wees naar de menigte die door Bourbon Street slenterde. ‘Snap je die uil van een Jan nou? Hebben we een hotel aan de rand van het French Quarter, de beroemdste wijk van New Orleans, en dan blijft hij in zijn kamer zitten priegelen op een geleende computer.’

Arie Roos schurkte een schouder tegen de muur van een van de tientallen cafés die Bourbon Street rijk is en streek langs zijn voorhoofd. ‘Hij heeft het in elk geval koeler dan wij. Hoe warm is het hier? Graad of dertig?’

Bob keek automatisch op zijn horloge. ‘Over een paar uur koelt het wel af. Niet veel waarschijnlijk, echt koud wordt het in dit oord blijkbaar niet, maar hopelijk genoeg om het uit te houden. Kom nou mee, dan lopen we deze straat af tot we weten waar de beste bands spelen.’

Arie keek naar de honderden toeristen die door de nauwe straat schuifelden. ‘Gaan die allemaal naar een dixielandband?’

‘Of een bluesband, of een jazzrockband, of een winkel waar ze T-shirts verkopen en kopjes met het opschrift Nawlins. Wat kan het je schelen waar ze naartoe gaan? Ik wil muziek.’

Arie gaf een ruk met zijn hoofd. ‘Uit elk gat in elke muur komt muziek. Nawlins, wat is Nawlins?’

Bob grinnikte. ‘Zo spreken ze hier de naam New Orleans uit, dikke. Zeg, heb jij ook zo’n dorst?’

Arie loosde een zucht die een wervelstorm van miniformaat veroorzaakte.

‘Nou zeg,’ zei een vrouw, ‘waar komt die wind ineens vandaan?’

‘Van een knoflookfabriek,’ zei een man met een zuur gezicht.

‘Loop maar gauw door. Ik zei toch dat het zou stinken in die smalle straten?’

‘Dorst,’ zei Arie die het stel nakeek, ‘is niet het woord dat van toepassing is. Het is iets meer dan dat. Honger heb ik ook, maar de dorst wint het met een straatlengte. Houd me vast als ik in de buurt van cola kom, want ik sta niet voor de gevolgen in.’

Bob wees naar een soortement uitsparing in een muur die vol zat met gaten in plaats van ramen. Aan de linkerkant van de uitsparing klonk cajunmuziek, aan de rechter iets wat op bluegrass leek. 'Je treft het. Volgens mij is daar een loket waar je drinken kunt bestellen.'

Arie gaf een knor en roeide zich door de stroom toeristen. 'Cola,' zei hij. 'Veel cola. Liters.'

De man achter het loket keek hem onbewogen aan, hief een hand en maakte een beweging met de duim. 'Moetje daar zijn,' zei hij, met de duim naar links wijzend. 'Of daar.' De duim zwiepte naar rechts. 'Hier kun je alleen hurricanes krijgen.' De duim maakte een snelle beweging en het topje wees nu naar de borst van de man die sprak zonder dat zijn gezicht leek te bewegen.

'Lenige duim,' zei Arie. 'Ik weet niet wat hurricanes zijn, maar ik wil er drie. Een voor mijn vriendje Bob en twee voor mezelf. Dat is om de ergste dorst te lessen. Waarschijnlijk kom ik met een nabestelling van een liter of vier.'

De man keek Arie strak aan, haalde bijna onmerkbaar zijn schouders op en pakte een metalen beker van een paar decimeter lengte. Arie keek toe hoe de man er iets oranje-roods ingooide en het stroperige spul aanlengde met limonade en iets onbestemds uit een fles waarvan het etiket ontbrak. Naast hem maakte Bob sputtergeluiden.

'Loop je over Bobbie?' vroeg Arie die elke beweging van de man volgde.

'Weet jij watje hebt besteld, nijlpaard?'

'Iets lekkers,' zei Arie.

'Iets sterks,' zei Bob. 'Een hurricane is het drankje van New Orleans. De plaatselijke specialiteit, zogezegd. Vooral aanbevolen bij toeristen, zegt je dat iets?'

'Het zegt me dat het maar goed is dat we Jan niet bij ons hebben, want het zal wel duur zijn.'

'En sterk,' zei Bob. 'Vooral sterk. Drink er iets te veel van en je maakt een radslag zonder je handen te gebruiken, zeker als je er niet grondig voor zorgt dat er eerst een solide voedselbodem in je maag ligt.'

Arie keek naar de drie bekers die voor hem neer werden gezet en

legde een biljet van twintig dollar op de smalle toonbank. 'Zolang ik hier nog wat van terugkrijg valt het met de prijs wel mee. Ik heb dorst genoeg om salpeterzuur te drinken, gearneerd met een toefje peterselie. Voor voedsel zorg ik zodra we op een plaats komen waar ze iets eetbaars verstrekken. In Bourbon Street zijn ze daar niet zo goed in, krijg ik de indruk.' Hij veegde de munten die de man naast de bekers legde met een achteloos gebaar bij elkaar, haalde het rietje uit de meest rechtse beker en dronk de hurricane op zonder tussentijds zelfs maar adem te halen.

De man bewoog nog steeds geen spier te veel, maar kreeg wel iets van bewondering in zijn ogen. 'Doet hij dat vaker?' vroeg hij.

'Niet met hurricanes,' zei Bob.

'Hou hem dan maar goed in de gaten,' zei de man. 'Er zijn nogal wat zakkenrollers in deze buurt.'

Bob pakte de twee volle bekers en gaf Arie een zet. 'Wegwezen, jij. Straks drinken we iets dat vrij is van alcohol. Ik weet precies hoe het gaat met dit soort drankjes. Eerst denk je: wat lekker. Daarna: ik lust er nog wel drie. Maar als je een slok te veel neemt dan gaan je oogballen draaien en zakt je maag naar je bekkenbodem, zeker als het warm is.'

'Lijkt me stug,' zei Arie. Hij stak een hand uit, viste een beker uit Bobs hand en slurpte een slok door het rietje.

Bob maakte een grijperige beweging, haalde zijn schouders op en gromde iets dat leek op 'eigenwijze rolronde zoekoe'. 'Zelf weten,' zei hij vervolgens hardop.

'Heus wel, mij gebeurt niets,' zei Arie. 'Wat zijn ze daarginds aan het doen? Filmen?'

Dat waren ze inderdaad en als Arie het effect van twee hurricanes op een vrijwel lege maag niet had onderschat, dan zou de rest van de dag ietwat minder bizar zijn verlopen dan ze nu deed. En de dagen die volgden eveneens.

Arie verkeerde echter in een prettige onwetendheid en zuigend door het rietje wandelde hij op zijn gemak naar de opstopping die werd veroorzaakt door een filmploeg. Elke stap die hij zette bracht hem dichterbij verwickelingen die lange tijd volkomen onoverzienbaar zouden blijken.

De filmploeg was een stuk minder indrukwekkend dan ze van een afstand had geleken, zag Bob al snel. In feite was het een filmploegje waaromheen zich tientallen toeristen verdrongen die reikhalzend uitzagen naar actie. Die actie beperkte zich voorlopig tot een meisje dat boven het geluid van een dixielandorkest probeerde uit te schreeuwen en af en toe boos naar een balkon keek waarop zich een man met een camera bevond en iemand die met zijn handen om zijn mond gevouwen iets leek terug te brullen.

‘Heb jij enig idee wat ze duidelijk wil maken?’ vroeg Arie die zijn aandacht verdeelde tussen het meisje en zijn beker waar nog een halve centimeter hurricane in zat.

Bob hield zijn hoofd scheef en luisterde naar de dixielandgeluiden die door de straat vloeiden. Een zesmans orkest stond tegen de achterwand van een café dat geen voorpui bezat en de stenen achtermuur kaatste de geluiden licht vervormd in de richting van Bourbon Street. ‘*Muskrat Ramble*,’ zei hij. ‘Slobber niet zo.’

Arie onttrok de laatste pruttelgeluiden aan zijn beker. ‘Wat?’

‘Ik zei: pruttel niet zo. Daarbinnen spelen ze *Muskrat Ramble*, dat is niet het beste stuk muziek om bovenuit te schreeuwen. Zo te zien is dat meisje bezig aan een verloren strijd.’

‘Je bedoelt dat niemand luistert.’

‘Die vent op dat balkon daar luistert wel degelijk, maar niemand zonder een vijfenvijftigvoudig versterkte misthoorn ziet kans om boven de helse geluiden in deze straat uit te komen. Ze kan beter signalen met vlaggen geven, zoals ze dat vroeger op schepen deden.’

‘Wat doen die kerels met die malle hoeden in haar buurt?’

Bob keek naar een groep mannen die witgeverfde strohoeden droegen die waren afgezet met een rood lint. Ze stonden in een halve cirkel achter het meisje en keken beurtelings naar haar en naar het balkon. Bob trok Arie een paar meter naar achteren en boog zich naar een van zijn oren. ‘Ik gok erop dat ze een soort scriptgirl is, of een assistente, zoiets. Ze probeert een gesprek te voeren met de cameraman op het balkon of met de vent die ernaast staat, maar dat lukt natuurlijk nooit.’

‘Niet als zij beneden blijft en de andere twee op dat balkon. Mooi balkon overigens, net zoals je ze in Frankrijk ziet.’

Bob keek Arie onderzoekend aan. ‘Waarom denk je dat het hier het French Quarter heet, de Franse wijk? Omdat de huizen in deze buurt lijken op de woningen in Beloedjistan? Heel New Orleans was vroeger Frans, denk je daar even aan.’

‘O,’ zei Arie dul. ‘Juist, ja, dat verklaart iets.’

‘Het verklaart dat jij te veel hurricanes op hebt,’ zei Bob droog. ‘In je gewone doen ben je zo traag niet. Ho wacht, op het balkon is een nieuwe serie gebaren losgebarsten.’

Arie keek omhoog en voelde zich rood worden. ‘Wijst die vent naar ons, of verbeeld ik me dat?’

Bob keek snel om zich heen. ‘Naar jou, lijkt me.’

Arie keek verbijsterd naar het balkon waar de man die naast de cameraman had gestaan wilde bewegingen maakte. Hij hing over de ijzeren balustrade en wees van het meisje naar Arie.

‘Wat moet die vent van mij?’

‘Een handtekening? Een sproet? Een bos van je peenhaar?’

Arie zag de gezichten van de mannen met de strohoeden een voor een in zijn richting draaien. ‘Zonder dollen, Bob. Heb ik iets over me waarvan ik de draagwijdte niet overzie?’

‘We zullen het snel weten,’ zei Bob. ‘Daar komt het meisje al.’

Het meisje leek elke meter die ze dichterbij kwam een jaar ouder te worden en toen ze op een pas afstand bleef staan schatte Arie haar op een jaar of dertig. Ze verspilde geen tijd met formaliteiten en uitweidingen. ‘Ik ben Jane,’ zei ze. Jane Nash. Ik ben scriptgirl en we zijn bezig met filmopnamen. Hoe het komt leg ik later wel uit, maar we hebben iemand nodig met rood haar, iemand die een beetje gezet is.’ Ze priemde met een vinger naar Arie. ‘Jij hebt precies het goede postuur, wil je figureren in onze film?’ Arie deed zijn mond open, maar voor hij iets kon zeggen greep de vrouw hem bij zijn arm. ‘Het duurt niet lang. Kom maar mee, dan zoek ik een hoed voor je.’

Nog maanden later beweerde Bob dat hij Arie nimmer zo dom had zien kijken als op dat ogenblik en dat het absoluut de eerste keer was dat Arie niet in staat bleek om ook maar één zinnig woord uit te brengen.

‘Hij ging gewoon mee,’ aldus Bob. ‘Hij sjokte achter die dame Nash aan als een aangelijnde schoothond en voor hij besepte wat er gebeurde stond hij midden in Bourbon Street met een strohoed op zijn kop. Het bezopene was dat hij was uitgekozen omdat hij rood haar had, maar dat door de hoed geen millimeter van dat haar te zien was. Van zijn sproeten evenmin, want de camera stond op het balkon en filmde de bovenkant van de hoed, het rode lint en hooguit een stuk Roos-buik of Roos-achterwerk. Nou bezit Arie natuurlijk een formidabel achterwerk, eentje waar veel aan te filmen valt, maar een daverend filmdebuut kun je er moeilijk aan ontlennen.’

De jongeheer Roos gaf later - veel later - een enkele keer toe dat mogelijk het te snel nuttigen van twee hurricanes een gering rolletje had gespeeld bij het accepteren van zijn filmaandeel, maar hij beweerde nog veel vaker dat scriptgirl Jane Nash gewoon een geniaal oog had getoond voor mensen met acteurskwaliteiten.

Voor zijn eerste schreden in het filmvak had Arie overigens niet heel veel kwaliteiten nodig. Alles wat hij te doen had was door Bourbon Street lopen met de stoet gestrohoede mannen achter zich aan.

Hij liep prachtig, dat wel. Heel rechtop, en secuur rechttuit, zonder ook maar een keer te slingeren. Om onduidelijke redenen moest hij zeven keer langs hetzelfde blok huizen lopen voordat er vanaf het balkon het teken kwam dat de opname was gelukt.

‘Wat heb ik nu precies lopen doen?’ vroeg Arie aan Jane Nash toen de groep mannen uiteen viel en hij met de scriptgirl achterbleef onder het balkon waarop de cameraman bezig was zijn materiaal in te pakken.

‘Je hebt ons geweldig uit de brand geholpen,’ zei Jane. ‘We wilden een soort optocht door deze straat onder leiding van een acteur met een dikke buik. De acteur is niet komen opdagen. Daarom stonden we een half uur geleden ook zo druk te doen. Dankzij jou konden we verder.’

‘Fijn,’ zei Arie. ‘Mag ik vragen waaraan ik precies heb meegewerkt?’

‘Aan een film over raderboten en toerisme.’

‘Raderboten?’

Jane keek ongeduldig om zich heen. ‘Waar blijft Millard nou? Millard Fillmore bedoel ik. Hij is de regisseur... Raderboten, ja. Die ken je toch wel?’ Ze deed een stap achteruit en keek Arie onderzoekend aan. ‘Jij bent niet van hier. Uit welke staat kom je?’

‘Uit de staat der Nederlanden,’ zei Arie. ‘Natuurlijk weet ik wat raderboten zijn. Ik heb zelfs ooit een avontuur beleefd op een raderboot. Wat moet je in Bourbon Street als je raderboten wilt filmen? Ik zou erop gokken dat je dan bij de Mississippi moet zijn.’

Jane keek ongeduldig. ‘Waar blijft-ie nou toch? Millard zal het je uitleggen. Blijf even wachten. Loop alsjeblieft niet weg.’

‘Lierelarellore,’ mompelde Arie, terwijl hij met zorg aan zijn massieve gebilte krabbelde. ‘Ik vraag me af waarom ik een vaag gevoel van onheil over me heb gekregen. Het lijkt me sterk dat het komt omdat er een glorierijke toekomst als acteur aan zit te komen. Als ik verstandig ben ga ik nu en meteen naar een plaats waar ze lekkere muziek hebben en veel cola. Maar ben ik verstandig, dat is de grote vraag.’

Hij keek rond of hij Bob zag, maar kon niet eens de overkant van de straat zien, zoveel mensen liepen er in het late middaguur door Bourbon Street te flaneren.

Hij had zich net afgeduwd van de muur waar hij tegen had staan leunen toen Jane terugkwam. In haar kielzog voerde ze een man mee. Het duurde even voor Arie de man zag, want hij was verbazend klein. En mager bovendien. Toen ze tegenover elkaar stonden zag Arie beelden voor zich van het befaamde filmduo Oliver en Hardy, de Dikke en de Dunne, behalve dan dat de Dunne aanzienlijk langer was dan de tengere man tegenover hem. Bovendien was er iets vreemds aan de man, vond Arie, er klopte iets niet met zijn verhoudingen. Zijn hoofd, dat voorzien van was appelwangen en een wit baardje, leek te kloppen met zijn bovenlijf, maar zijn benen waren veel te lang.

Arie boog zich een paar decimeter opzij en bekeek de man van hoofd tot schoenen. Veel schoen, zag hij. Opzienbarend veel schoen. Hij boog zich iets verder en zag dat de man hakken droeg van bijna twee decimeter, waardoor zijn totale lengte boven de anderhalve meter uitkwam.

‘Gezien?’ snauwde de man opeens.

Arie kreeg een kleur. ‘Ik eh, ikke...’

Jane duwde de man een paar centimeter achteruit en stelde zich schuin voor hem op. ‘Regisseur Millard Fillmore,’ zei ze. ‘Hoe heet jij ook weer?’

‘Roos,’ zei Arie. ‘Arie Roos. Rose, zeggen ze hier.’

Jane knikte en deed een stap terug. Dit keer was het de beurt van Fillmore om grondig te kijken. ‘Rose,’ zei hij. ‘Dik en nog rood ook. Red Rose. Ik zal je Red noemen. Dus jij gaat meedoen aan de opnamen?! Mooi zo. Over een dik uur moeten we op de Creole Queen zijn. Waar die boot ligt zal Jane je vertellen.’ Hij priemde een laatste scherpe blik naar Arie, draaide zich met een ruk om en liep weg.

‘Ho even,’ zei Arie. ‘Stop. Halt. Ik ga niks...’

Of zijn protesten verloren gingen in de geluiden die door de straat sliedden of dat Fillmore hem straal negeerde werd niet duidelijk. De regisseur liep het huis binnen waar hij uit was gekomen en verdween zo uit het zicht.

‘Ho, een beetje,’ zei Arie tegen Jane. ‘Wat moet ik op de Creole Queen? Waarom denkt die vent dat ik naar een boot wil?’

‘Omdat hij er al jaren van overtuigd is dat iedereen dolgraag aan een film mee wil doen,’ zei Jane sussend. ‘Millard zit zijn hele leven al in de filmerij. Het idee dat iemand geen rolletje wil komt niet eens in hem op. Bovendien is hij vandaag bezig een beetje gek te worden. Het valt heus niet mee om jezelf te blijven als je klaar staat voor een opname en je belangrijkste acteur blijkt te zijn verdwenen.’

‘Hebben we het over de man die ik heb vervangen?’ vroeg Arie voorzichtig.

Jane knikte. ‘We hebben het over John “Red” Adams. Millard noemde je daarnet niet voor niks Red. Het geeft hem het gevoel dat er toch nog iets in orde aan het komen is.’ Ze ging dichterbij Arie staan en keek hem aan met blauwe ogen die elke derde seconde een paar millimeter groter leken te worden. ‘Werk mee, alsjeblieft. Laat ons niet in de steek. Later leg ik wel uit hoe het precies zit. We komen in de problemen als je nee zegt, want als je niet bij de opnamen bent die we op de Creole Queen willen ma-

ken dan kunnen we de beelden van daarnet weggooien. We kunnen niet zomaar lukraak iemand van de straat plukken om de rol van Red Adams te spelen.'

Arie beet op zijn onderlip. Hij had het gevoel dat hij op een geweldige manier in de boot werd genomen en als hij in gewone doen was geweest dan zou hij dat hebben gezegd. Maar hij was niet in gewone doen. Zijn maag maakte af en toe een extra omwenteling dankzij de hurricanes en de blauwe ogen vlak bij zijn gezicht waren groter geworden dan schoteltjes.

'Lukraak, zei hij zwak. 'Bedoel je dat ik niet lukraak ben gekozen?'

'Nee,' zei Jane. 'Dat was het lot.' Ze haalde diep adem en legde in een ongelooflijk tempo uit dat het ogenblik waarop ze Arie door Bourbon Street had zien lopen het mooiste moment van haar leven was geweest en dat ze in een flits had geweten dat een dag die een ramp leek te worden glorieus zou eindigen, omdat... Twee keer hief Arie in wanhoop zijn armen, maar hij kreeg geen schijn van kans. Na drie minuten was Jane verdwenen en staarde hij naar een kaartje waarop stond dat hem vrij entree gegeven diende te worden tot de raderboot Creole Queen die aan zou meren aan de kade van de Mississippi, precies in het verlengde van St. Peter Street.

'Opgevreten,' mompelde Arie terwijl hij het kaartje in zijn zak propte. 'Opgevreten met huid en haar door twee blauwe ogen. Ik geloof dat ik beloofd heb alles te doen wat ze wilde, maar zeker weten doe ik het niet. Ik heb vaak gehoord dat in de filmwereld sprake is van enige overdrijving, maar het is toch beslist de eerste keer dat iemand me heeft verteld dat de wereld ophoudt met draaien als ik weiger de belangrijkste filmrol van het jaar te accepteren. Speelt de muziek eigenlijk nog, of ben ik verdoofd door de beloftes van gouden bergen en een toekomst vol roem?'

Hij trok aan zijn oorlellen tot de tranen in zijn ogen sprongen, stelde vast dat het rumoer niet was afgenomen en dat niemand vol aanbidding naar hem stond te kijken, en haalde zijn schouders op. St. Peter Street was om de hoek en met een beetje geluk was het op een boot koeler dan in de overvolle Bourbon Street.

Op zijn gemak begon hij aan de wandeltocht naar de Mississippi

en hij was al bij het begin van Jackson Square toen hij pas aan Bob dacht. Hij bleef staan, draaide een rondje om zijn as en keek om zich heen. Geen Bob.

Teruglopen naar Bourbon Street lokte Arie niet aan. Bob was heus wel in staat om zichzelf te redden. Eerst wilde hij weten hoe de Creole Queen er uitzag en waar de boot precies lag. Arie had nog steeds een vaag gevoel van onheil over zich, maar diep van binnen gloorde iets van trots. Niet iedereen krijgt zomaar de kans om mee te doen aan een film.

Jackson Square is een park dat aan de rivierkant wordt begrensd door de drukke Decatur Street en aan de daar tegenoverliggende zijde door een kerk die van het park is gescheiden door Chartres Street. Het stukje van deze laatste straat dat langs Jackson Square loopt is de vaste standplaats van straattekenaars, goochelaars en lanterfanters. In het midden is een entree naar het park en Arie koerste daar op af, want het was hem al snel duidelijk dat er in het park aanzienlijk meer te beleven was dan in St. Peter Street waardoor hordes toeristen zich van en naar de muziekhallen aan Bourbon Street bewogen.

Arie bleef een paar minuten stil staan bij een trompettist die noten probeerde te halen die net buiten zijn bereik lagen en sjokte vervolgens het park in. Hij lette op niets en niemand. Dat had hij beter wel kunnen doen, want zijn vage gevoel van onheil kreeg vlak na de entree tastbare vorm in de gestalte van een man die van top tot teen in het zwart was gekleed en die zich in volle lengte voor hem opstelde.

Het duurde zeker drie tellen voor Arie door had wat er gebeurde en het zou misschien nog langer hebben geduurd als de man geen mes had laten zien dat hij verborgen had gehouden onder zijn zwarte jas. Dit is een overval, flitste het door Arie heen. Links van hem hoorde hij de trompettist, rechts van hem lachten mensen. Maar er was niemand in zijn directe omgeving en bovendien hield de man het mes half achter zijn jas. 'Red?' vroeg hij.

Die vraag was zo krankjorum dat Arie niets slimmere wist te doen dan knikken. Allicht was hij Red. Iedereen had hem het afgelopen half uur Red genoemd.

‘Van de film?’ vroeg de man.

Arie liet met een zucht lucht ontsnappen. Dit was geen overval. Dit kón geen overval zijn. Geen enkele overvaller is zo getikt dat hij een praatje over een film gaat beginnen met iemand die hij wenst te beroven.

‘Ja,’ zei Arie, terwijl hij zweet van zijn voorhoofd wiste. ‘Waarom doe je zo...’

De man gaf hem een duw. ‘Geef op.’

Arie had het gevoel dat hij in een situatie was beland waar hij geen greep op had en hij wenste dat hij langer had geslapen en zich had gelaafd met louter cola. ‘Geef op? Geef op wát?’

‘Tienduizend,’ zei de man. ‘Nu, en meteen, of ik prik je lek.’

Arie sloot zijn ogen en telde tot drie. Dat moest genoeg zijn om zichzelf onder controle te krijgen, besloot hij. Onder normale omstandigheden was een tiende seconde voldoende en tenslotte is drie seconden dertig keer zo lang. Hij schudde zijn hoofd om de laatste nevel te verdrijven en concentreerde zich op de man.

‘Tienduizend?’

De man keek snel om zich heen. ‘Tienduizend. Haal geen geintjes uit. Ik doe gewoon wat ik moet doen, oké. Geef me die tien flappen en er gebeurt je niets.’

‘Jaja,’ mompelde Arie en hij merkte tot zijn genoegen dat zijn boordcomputer nu op volle toeren draaide. Tegenover hem stond beslist geen gewone overvaller, maar een man met een duidelijke opdracht die zich helaas in de persoon had vergist. ‘Jaja, kalm maar aan. Laten we het eerst over dat Red hebben. Ik ben rood, maar zo zijn er meer en...’

‘Film,’ snauwde de man. ‘Ik zag je in Bourbon. Houd op met die geintjes. Je weet datje geen kans hebt. Hoop niet op hulp van voorbijgangers. Niemand hier bemoeit zich met twee mannen die staan te praten.’

Hoe waar dat was zag Arie op datzelfde ogenblik. Een man en een vrouw waren gearmd het park binnengelopen. Ze keken met grote ogen van de man naar Arie, stonden met een ruk stil, draaiden zich zonder een woord te zeggen om, en marcheerden terug.

‘Gezien?’ zei de man. ‘En nou snel.’ Hij zwaaide met het mes en drukte de punt tegen Aries kin. ‘Hier met die tienduizend.’

Arie legde zijn hoofd in zijn nek, maar ervoer dat hij daar weinig mee opschoot. Het mes ging mee en na enkele seconden stond hij kramp in zijn nek te krijgen, terwijl de punt een gaatje boorde in zijn tweede onderkin.

‘Broekzak,’ zei Arie gesmoord. ‘Achterzak. Ik kan er zo niet bij. Ik ben te dik. Ik moet me bukken.’

Het mes verdween en Arie hoorde een lach die veel weg had van een giechel. ‘Bukken?’

Meer dan bukken, dacht Arie. Verrassend behendig draaide hij zijn bovenlichaam uit de baan van het mes en daarna liet hij zich zijwaarts vallen. Zodra hij met zijn handen de grond voelde maaide hij met een been rond. Het was een been dat weliswaar was gevoerd met enkele lagen vet en spek, maar het had ook massa. En snelheid. De wreef van Aries voet raakte de man tegen een knie en hij viel om als een kegel. Arie veerde op als een bal op een rubbervloer en dook naar de hand met het mes. Hij haalde het bijna. Zijn vingers aaiden over het lemmet toen het mes werd weggetrokken en het was een wonder dat niet minstens een van zijn vingers op de grond achterbleef.

‘Grrr,’ zei de man toen Arie op hem probeerde te rollen.

‘Fffttt,’ deed Arie toen hij voelde hoe een knie in zijn maag werd geplant. Een golfje hurricane klotste tegen zijn tanden en een ogenblik voelde hij een duizeling. Weg van dat mes, dacht hij. Achteruit. Strompelend drukte hij zich tussen de struiken, terwijl hij zijn blik scherp probeerde te krijgen op de man die op zijn hurken zat en opzij grabbelde.

Wat doet hij nu, dacht Arie, terwijl hij hevig slikte. Is hij het mes kwijt?

Hij sprong naar voren op het moment waarop de man naar het mes greep dat schuin achter hem terecht was gekomen. Door deze beweging miste Arie het middel van de overvaller en sloeg hij met zijn hand tegen diens arm. Hij schoot door en schoof een meter over de grond. De man was door de klap over het mes heengebuiteld en maakte bijna een koprol.

Hijgend bleven ze allebei enkele seconden liggen. Lang genoeg om een kreet te horen die vanuit het park klonk. Het was een kreet van een vrouw die haar keel niet spaarde en die aan duide-

lijkheid niets te wensen over liet: 'Politiiiiie!!'

De overvaller keek van Arie naar een punt ergens in het park en schoot als een snoek overeind. 'Krijg je nog wel,' snauwde hij. Hij deed drie passen, nam de moeite om terug te keren en zijn mes op te rapen en zei opnieuw: 'Krijg je nog wel.'

Hij zette er de sokken in en dat deed Arie ook heel spoedig, want hij zag dat een meute mannen, aangevuurd door een vrouw, op hem afstormde.

Weg hier, dacht hij. Wegwezen en rap ook, voor ik elf verhitte toeristen moet uitleggen dat ik ben overvallen door een man in het zwart die een opdracht wist te verprutsen.

Hij stooft het park uit en zag de man naar St. Peter Street rennen. 'Die haal ik niet in,' hijgde hij en remde rustig af. Voor de vorm liep hij nog een eindje door, maar toen hij in St. Peter Street was zag hij dat de man al een voorsprong had van bijna twee blokken. Met de handen op zijn knieën bleef hij gebukt staan uithijgen. Daarna sloot hij zich aan bij een groep toeristen die in de richting van de rivier liep. Dat Bob op nog geen honderd meter afstand naar hem stond te staren zag hij niet. Arie lette alleen op de mannen die uit het park kwamen en hield zich zo gedekt mogelijk.

Bob had aanvankelijk een tijdje naar de filmopnamen staan kijken, maar had daar snel meer dan genoeg van gekregen. Het lijkt heel spannend om te zien hoe een filmscène wordt opgenomen, maar in de praktijk valt er meestal weinig plezier aan te beleven. Filmen bestaat voornamelijk uit wachten en opnieuw doen. De eerste keer dat Arie, getooid met een witte strohoed, aan het hoofd van een groep mannen door Bourbon Street marcheerde had Bob zich een ongeluk gelachen. Hij nam zich voor om Jan uitvoerig uit te tekenen hoe parmantig Arie de groep aanvoerde en hoe weinig daar op film van te zien zou zijn. In het begin dacht Bob dat er minstens twee cameramannen aan het werk moesten zijn: een op het balkon en een ergens in de straat. Die in de straat kon hij niet vinden en na verloop van tijd beseftte hij dat het niet direct ging om Arie, van wie onmogelijk meer in beeld kon komen dan een homp bil en een flard besproete wang, maar om een groep mannen die zich min of meer ordelijk door het drukste deel

van New Orleans begaf. Wat de zin ervan was ontging hem volkomen en hij zag geen kans om het filmacteur Roos te vragen, want tussen elke opname legde de vrouw die Arie had geronseld beslag op hem en Bob wilde zich daar niet mee bemoeien. Dat was niet uit een vlaag van overdreven bescheidenheid, maar uit angst dat hem zou worden gevraagd ook mee te wandelen. Bob stelde zich het gehinnik van zijn familie voor als iemand hem in een film zou zien terwijl een rood lint langs zijn nek wapperde en hij hield zich daarom zo rustig mogelijk. Bovendien stond hij op een plaats waar prachtige muziek klonk. In het begin keek hij slechts af en toe naar het houten podium waarop een oude-stijlorkest zich stond uit te sloven, maar na een tijdje deed hij nauwelijks iets anders. De trompettist snauwde door zijn instrument zoals Roy Eldridge dat deed in zijn betere jaren en de klarinettist was bijna even goed als Buddy de Franco in zijn Count Basie-tijd.

Elk café in het French Quarter heeft een soortement portier die niets anders te doen heeft dan toeristen naar binnen lokken en het was een kwestie van tijd voor Bob voorzichtig bij een arm werd gepakt en werd meegetrokken. Hij protesteerde net lang genoeg om te zien dat de strohoeden opnieuw in slagorde werden opgesteld en liet zich toen meevoeren naar een houten stoel die achter een wrakke tafel stond. Nog geen vijf minuten later zat Bob, voorzien van een glas cola, met geloken ogen te luisteren naar een versie van *Dippermouth Blues* die sneller werd gespeeld dan hij ooit had gehoord.

Het moet worden gezegd dat Bob de moeite nam om af en toe de straat door te kijken. In het begin zag hij strohoeden en toeristen, daarna alleen toeristen en iets later Arie die onder een balkon stond te praten met een man die schoenen droeg met plateauzolen van ruim anderhalve decimeter.

Tegen de tijd dat Bob zich had losgerukt van de band die *Jerry Roll Mortons Frog-I-More Rag* speelde alsof het stuk gloednieuw was zag hij alleen nog het balkon. Hij dronk de laatste slok cola en liep naar buiten. De toeristen banjerden door alsof ze er nooit mee zouden ophouden, maar alle strohoeden waren verdwenen en de filmploeg eveneens.

Bob liep naar de hoek van Bourbon Street met St. Peter Street en

floot zacht tussen zijn tanden. Was Arie verdwenen? En waarheen dan wel?

Hij bedacht nog een dozijn vragen, maar stelde toen vast dat het geen zin had om je iets af te vragen als je van tevoren wist dat je geen enkel antwoord zou kunnen bedenken. Hij liep een poosje heen en weer en kwam toen tot de conclusie die Arie iets eerder ook had getrokken: die kan wel op zichzelf passen. Het hotel was dichtbij en Arie verdwaalde nooit.

Bob stond op het punt om terug te lopen naar zijn oude-stijlformatie toen hij een man zag wenken naar een groep aan de andere kant van de straat. ‘Ze gaan beginnen,’ riep de man. Vanuit de groep klonk een luid hoera en kuddegewijs stoomde iedereen op naar een plaats elders in St. Peter Street. Bob keek de groep na en zag de mannen stil staan onder een bordje waarop Preservation Hall stond. Minstens honderd mensen stonden in de buurt van het bord te dringen voor een gebouw dat er uitzag of het op het punt stond om ineen te storten.

Uit nieuwsgierigheid slenterde Bob er naar toe. Hij had zich net tussen de achterste rijen gedrukt toen zijn aandacht werd getrokken door een man die rende of zijn leven er van afhing.

‘Zakkenroller op de loop,’ zei een vrouw die keek of ze een smerige lucht rook.

‘Tasjesdief,’ zei een ander.

‘O, ja?’ bitste de vrouw, ‘waar is het tasje dan?’

Iedereen draaide zich naar de rennende man, maar niemand stak een vinger uit. Bob ook niet. Hij stond midden tussen het groepje grimmig kijkende toeristen en zag weinig meer dan een in het zwart geklede gestalte die op volle snelheid tussen wandelaars doorslalomde.

De man rende naar het kruispunt met Bourbon Street, keek achterom en minderde vaart toen hij blijkbaar vond dat de situatie ademhalen toeliet. Bob dook onder de arm door van een man die iets riep dat leek op ‘Volg die vent’ en keek St. Peter Street af in beide richtingen. Links zag hij de sprinter verdwijnen, rechts zag hij het vuurrode hoofd van Arie Roos. Het hoofd zag er verwilderd uit en op Aries shirt waren zwarte vegen te zien.

Het hoofd verdween, kwam terug en leek enkele seconden roer-

loos in de lucht te blijven hangen.

Arie loert de straat af, stelde Bob vast. Hij was hem kristalhelder waar zijn vriend naar keek. Naar de rennende man natuurlijk. En het zwart op het shirt dat eerder die dag tamelijk wit was geweest was er heus niet gekomen omdat Arie graag met een schepje in een zandbak speelde.

Menig ander die een vriend ziet opduiken met een verwarde haardos en gehavende kleding zou meteen naar hem toe zijn gerend. In het geval van Bob en Arie zou dat een boeiend potje geweeklaag hebben opgeleverd, maar meer ook niet.

Bob zag dat Arie aansluiting zocht bij een ploeg toeristen en dat hij zich zo klein en onopvallend mogelijk maakte. Vlak erna stroomde een aantal hevig met de armen zwaaiende mannen St. Peter Street in die er stuk voor stuk uitzagen alsof ze iets of iemand zochten.

Die kijken uit naar Arie, begreep Bob. Of naar de vluchtende vent. Waar Arie uiteindelijk naartoe gaat dat weet ik. Dat Arie de rennende man nooit van zijn leven kan inhalen weet ik ook. Wat doet dus Bobbie Evers? Bobbie Evers zet er de sokken in. Hij gaat op zoek naar een man in het zwart die nu wel uitgerend zal zijn. Hij heeft die man wel gezien, maar de man hem niet. Bobbie Evers is dus zwaar in het voordeel.

Als iemand zou hebben gevraagd: 'Maar waarom doe je zoiets nou? Waaróm ga je achter een man aan van wie je niet eens zeker weet dat hij iets van doen heeft met Arie,' dan zou Bob zijn schouders hebben opgehaald en iets vaags hebben gezegd als: 'Zomaar, joh, gewoon, omdat ik daar zin in had.'

Maar het was natuurlijk meer. Hij ging op pad omdat hij werd gedreven door die wonderlijke combinatie van nieuwsgierigheid en zucht naar avontuur, die al zo vaak tot belevenissen had geleid waar suffiger aangelegde lieden alleen maar van dromen.

Ontmoeting in het Armstrong Park

Bob ervoer dat Bourbon Street niet alleen de drukste straat is van New Orleans, maar tevens de rand van het uitgangsbied. Hij was nog geen blok in noordwestelijke richting gewandeld of St. Peter Street leek vrijwel verlaten. Het aantal huizen met fraai bewerkte ijzeren balkons nam snel af en ervoer in de plaats kwamen kleine woningen waarvan een deel een opknapbeurt goed kon gebruiken.

‘Nu snap ik waarom ze het French Quarter ook wel het Vieux Carré noemen,’ mompelde Bob. ‘Het oude vierkant. Helemaal vierkant is het niet, maar oud is het zeker. En rustig ook. Ik mag wel oppassen, want ik loop hier flink in de gaten.’

Twee blokken verder, ter hoogte van Burgundy Street, vroeg hij zich af in welke gaten hij eigenlijk zou kunnen lopen. Geen menselijk gat in elk geval, want dit deel van de wijk leek volkomen uitgestorven. Achter hem hoorde hij vaag het rumoer van mensenmassa’s en ergens voor hem klonk het geluid van voertuigen. Maar er was geen toerist te zien en evenmin een in het zwart gekleed persoon.

‘Gliereglore,’ zei Bob tegen een kat die zich uitrekte op de motorkap van een auto die in de vorige eeuw nog was gewassen, ‘vertel me eens waar Zwartmans is? Afgeslagen? Een huis binnengegaan?’

De kat deed zijn ogen dicht en geeuwde.

‘Gelijk heb je,’ zei Bob die zijn plakkerige shirt lostrok van zijn vel. ‘Liggen en geeuwen is het beste wat je kunt doen. Helaas moet ik lopen. En kijken. Dag kat.’

Hij stak Burgundy Street over, snelwandelde door de schaduw van de steeds kleiner wordende huizen naar het einde van het blok en voelde zich vollopen met nieuwe energie toen hij over de befaamde Rampart Street uitkeek en aan de overkant een groot park zag. Het park droeg de naam van trompettist Louis Armstrong, maar dat was niet wat Bobs hart deed opspringen. Vlak voor de ingang van het park zag hij een man die in het zwart

gekleed was en die op zijn dooie gemak naar binnen wandelde. Bob zag links een sliert auto's aankomen en nam een korte sprint naar de overzijde. Hij was ruim op tijd om te zien dat Zwartmans langs een groot standbeeld wandelde en rechtsaf sloeg. Dat is Armstrong, dacht Bob, kan niet missen. Hij wachtte vier tellen en liep naar het beeld. Hij bleef er minstens acht volle seconden naar staren terwijl hij zich afvroeg waarom het meest in het oog lopende standbeeld in het Armstrong park dat van klarinettist/saxofonist Sidney Bechet was. 'Rara,' zei hij halfluid tegen het beeld. 'Je wilt me toch niet vertellen dat je hier in je eentje staat.' Net als de kat bleef ook Bechet zwijgen en een ogenblik stond Bob in tweestrijd. Het liefst wilde hij in alle rust het park doorwandelen op zoek naar een beeld van Armstrong, maar hij wist dat hij dan kans liep Zwartmans uit het oog te verliezen. Hij zuchtte diep, maakte een kleine buiging voor Bechet als eerbetoon aan diens prachtige soli en wandelde naar rechts. Hij kwam uit bij een ingewikkeld stelsel van paden, laantjes en waterpartijen waar op het eerste gezicht geen lijn aan viel te ontdekken. Ergens in het midden van het stelsel stond Zwartmans naar een rij sierlijke lantaarnpalen te staren die met hun voeten in het water stonden. Hij leunde tegen een stenen balustrade en zag er uit of hij alle tijd van de wereld had. Bob trok aan zijn neuspunt en vroeg zich af wat hij moest doen. Naar Zwartmans toelopen? Een bank zoeken en afwachten? Hij gaf een knor toen hij besepte dat hij al de halve namiddag bezig was met het stellen van zinloze vragen en keek zorgvuldig om zich heen. Daar werd hij snel vrolijk van, want op nog geen tien meter afstand zag hij een nieuw standbeeld. 'En daar hebben we dan zowaar de heer Armstrong. Ten voeten uit mag ik wel zeggen, compleet met sokkel, trompet en zakdoek. Wat is er gewoner dan een jongen die een zitplaats zoekt in de buurt van een van de grote trompettisten van de jazzmuziek?' Hij liep tot vlak bij het beeld, zocht een plek vanwaar hij Zwartmans in het oog kon houden en zeeg neer. Met een liter cola in de buurt en twee plakken chocola zou het leven ideaal zijn, dacht hij, maar zo is het ook uit te houden. Ik zit

in de schaduw, Zwartmans staat te broeien in de zon. Ik ben benieuwd wie het eerst in beweging komt.

Meer dan een vol kwartier gebeurde er niets. Zwartmans leunde, Bob zat, Louis Armstrong stond kaarsrecht. Bob voelde zijn ogen zwaar worden en had aanvechting om te gaan liggen. Om wakker te blijven wreef hij nek, rug en armen en daarna ging hij zitten met een elleboog steunend op een knie en de punt van zijn duim tegen zijn kin. Elke keer als hij knikkebolde zakte zijn kin op zijn duim en dat was net voldoende om hem wakker te houden.

Na een minuut of vijf zat hij opeens kaarsrecht van schrik toen achter hem een schel gefluit klonk. Een jongen liep op minder dan vier meter langs hem en maakte bewegingen naar Zwartmans. 'Richáárd,' riep hij met een schelle stem. 'Richáárd.'

De man maakte een beweging met een hand, maar verroerde zich niet. De jongen aarzelde, zei halffluid iets nijdigs en zwenkte naar rechts.

Loopt hij nu weg? vroeg Bob zich verbaasd af. Ik kreeg anders de indruk dat hij blij was dat hij Zwartmans zag.

Even later verscheen de jongen weer in beeld. Blijkbaar had hij een eindje om moeten lopen om toegang te krijgen tot het stelsel van paden en waterpartijen. Hij liep niet hard, maar maakte toch flink tempo en zwaaide met zijn armen.

Kwaad, dacht Bob. Hij is boos, of nerveus. Ergens is iets misgegaan, lijkt me.

Die indruk werd versterkt toen de jongen vlak voor Zwartmans bleef staan en hevig gebarend een lang verhaal vertelde. Bob verstond er geen woord van, maar hij begreep wel dat Zwartmans er niet blij van werd. Na een paar minuten kwam hij in beweging en gaf hij de jongen een klap in het gezicht. De jongen sprong achteruit en maakte een beweging met een hand naar de achterkant van zijn broek.

Hij heeft een mes, dacht Bob en hij drukte zich een eindje omhoog. Het wordt vechten daar en ik zit eerste klas. Kom maar op, jongens. Oei, die ander heeft ook een mes, en die is een maatje groter, dat kan een eenzijdige knokpartij worden.

Het liep met een sisser af. De man was groter en het mes eveneens en dat voorkwam een echte schermutseling. De jongen aar-

zelde, klapte zijn mes dicht en boog het hoofd. Zwartmans hield zijn mes nog even bij de hand en af en toe zag Bob de zon op het metaal weerkaatsen en het licht in een waaier aan vonken uiteenspatten.

Terwijl het mes op borsthoogte bleef hangen draaide Zwartmans de jongen met zijn vrije hand een halve slag om, deed toen zelf een stapje achteruit en gaf een schop die er wezen mocht. De jongen schoot vooruit, viel op zijn knieën, krabbelde op en spurte weg.

Hij was tien meter weggerend toen Zwartmans met een fabelachtige snelheid zijn mes wegborg en zijn mond open deed. De brul galmde over het water: 'Howáárd.'

Het klonk als een man die zijn hond roept: 'Hiiiééerr,' en het had hetzelfde effect. De jongen remde en liep terug met de armen slap langs zijn lichaam en het hoofd naar beneden.

'Waarmee even is vastgesteld wie de baas is,' mompelde Bob. 'We hebben dus te maken met een liefhebber van zwart die Richard heet en een jongen van onder de twintig jaar die luistert naar de naam Howard en die in ijltempo wordt afgericht. Ik ben benieuwd wat ze gaan doen.'

Daar kwam hij snel achter. Richard zei iets en liep met grote passen weg. Op een afstand van een paar meter volgde Howard. De jongen keek voornamelijk naar de grond en Bob was er zeker van dat hij er geen moment bij stilstond dat iemand zijn afstraffing had gezien.

Achter elkaar liepen ze het park uit, gevolgd door Bob die snel een ernstig vermoeden kreeg van het doel van de tocht: terug naar de toeristendrukte.

Arie vermaakte zich intussen opperbest. Hij was met het groepje toeristen meegelopen naar de Mississippi, had daar een tijdje staan luisteren naar een eenzame saxofonist en had vervolgens vastgesteld dat de raderboot Creole Queen een aanlegplaats had gezocht op korte afstand van café Du Monde.

Dat café is een der bekendste van heel de staat Louisiana en het is befaamd om zijn beignets, maar dat wist Arie niet. Hij kwam in het café terecht omdat zijn ingebouwde eetradar hem daar als

het ware naartoe stuurde en toen hij de beignets rook nam hij zich voor een lading te bestellen die ruimschoots voldoende was voor alle inzittenden van een middelgrote toeristenbus.

Hij maakte een rondje door het café, hoorde jazzgeluiden, stelde vast dat ze van de andere zijde van Decatur Street kwamen en installeerde zich uitgebreid op het halfopen terras vanwaar hij zicht had op de muzikanten.

Daar zat hij met halfgesloten ogen toen twee obers zich aan weerszijden van hem opstelden.

Ober één schraapte zijn keel. Ober twee tikte zacht met een vinger op het houten dienblad dat hij bij zich droeg.

Arie wachtte tot de muzikale uitbarsting, die van de andere kant van de straat naar hem toe dreef, voorbij was en opende zijn ogen en knikte vriendelijk naar ober één. 'Fijn dat u er bent. Ik zou graag beignets willen. Begint u maar met twee porties. En koffie graag. Ik zie op het plakkaat daarginds aan de wand dat u vindt dat café Du Monde de lekkerste koffie van New Orleans heeft.'

Ober twee trommelde nu met twee vingers. Ober één schraapte zijn keel opnieuw. 'Ik denk dat we een probleempje hebben.'

Arie keek hem aan met een gezicht dat bijna glunderde. 'Dan stel ik voor dat u dat op gaat lossen. Het is te warm om met probleempjes rond te blijven lopen. Maar geeft u mij eerst beignets en koffie, want ik heb helaas enige eetachterstand opgelopen.'

'Het probleempje,' zei ober één zacht, 'het probleempje dat bent u.' Arie deed nu zijn ogen maximaal open en ging iets rechter zitten. Hij wierp snel een blik over het terras, zag dozijnen uiterst keurige mensen, en voelde ogenblikkelijk aan wat er aan de hand was. Jan zou boos zijn geworden en Bob licht geïrriteerd. Arie voelde zich per seconde opleven en zijn Roos-brein begon antwoorden te produceren op vragen die nog helemaal niet waren gesteld, maar die duidelijk in het verschiet lagen.

'Ben ik een probleem?' vroeg hij beminlijk. 'Ik ben rood, ik ben dik, ik ben jong. Is dat een dodelijke combinatie voor het terras van Du Monde?'

Ober twee gooide zijn derde vinger in de strijd. 'Uw leeftijd doet er niet toe,' zei hij stijf.

'Uw haarkleur evenmin,' vulde nummer één aan.

‘Uw omvang al helemaal niet,’ zei nummer twee.

Arie rekte zich uit en loosde een zucht die poedersuiker deed opstuiven van de belendende tafel. ‘Dat is dan fijn,’ zei hij. ‘Dat is heerlijk. Jong mag, rood mag, dik mag. Maar iets mag er blijkbaar niet en ik vermoed dat u me dat gaat vertellen.’

‘Vuil,’ zei ober één. ‘Vuil mag niet. Wij zijn een café van standing, mijnheer. Wij hebben de beste clientèle. Wij hebben liever niet dat zich iemand in de zaak bevindt met een T-shirt vol zwarte vegen, schrammen en bladeren in zijn haar. Wij vinden dat onverzorgd.’

‘Juist,’ zei Arie. ‘U vindt dat onverzorgd.’ Hij haalde zijn handen door zijn haar, viste er een paar bladeren uit en schudde ze op de grond. ‘Het haar is geregeld. Nu de schrammen.’ Hij boog zich opzij en zag dat op zijn benen een paar schrammen zaten die in concurrentie waren met de bonte verzameling littekens die hij in de loop der jaren had opgedaan en de sproeten en moedervlekken waarvan het aantal elk jaar met een kleine honderd leek toe te nemen. Hij had geen enkele last van de schrammen. Hij had ze zelfs nog niet ontdekt, maar hij moest toegeven: het wáren schrammen.

‘U bent anti-schram?’ vroeg hij.

Ober één knikte. ‘Wij zijn helaas anti-schram.’

Arie wrikte zijn rechterbil los van de kleverige stoelzitting en liet zich terugzakken. ‘Als u ervoor kunt zorgen dat er geen toeristen worden overvallen in het park van Jackson Square dan hebt u dat probleem snel opgelost.’

Ober twee was een ogenblik geheel stil en gaf toen een korte roffel met al zijn vingers. ‘U bent overvallen?’

Arie knikte.

Ober één boog zich drie graden naar hem toe. ‘Betekent dit dat u ook nog...’ Hij zweeg en liet de rest van de zin in de lucht hangen. Arie begreep hem meteen, pakte zijn portefeuille en liet een vinger langs zijn dollars glijden. ‘Dat betekent het niet. Ik ben net overvallen, zei ik, dat is iets anders dan beroofd. Hij had een mes, ik heb hersens. Met hersens doe je meer dan met een mes. Maar ik geef toe dat ik lichtgeschonden uit de strijd ben gekomen, en ook een heel klein beetje smerig.’

‘Iets meer dan een beetje,’ zei ober één.

‘Wij noemen dat een beetje boel,’ zei ober twee die bleef doorroffelen.

‘Mooi maatgevoel hebt u,’ zei Arie. ‘Weet u wat. Als u me naar het toilet begeleidt dan ben ik bereid om me daar enigszins op te knappen. In de tussentijd kunt u dan de beignets aanvoeren en koffie inschenken.’

‘Wij hebben liever dat u opstapt,’ zei ober één die weer kaarsrecht stond.

‘Ja,’ zei ober twee. ‘Wij hebben absoluut liever dat u elders gaat eten. Er zijn in New Orleans talloze eetgelegenheden waar men niet op T-shirts let, vuil of pasgewassen.’

Aries glimlach bleef even breed, maar zijn stem werd iets scherper. ‘Ik zal u een aantrekkelijk voorstel doen,’ zei hij.

Het werd stil bij het tafeltje. Uit zijn ooghoeken zag Arie dat de obers elkaar aankeken en hun wenkbrauwen optrokken. In stilte lachte hij zich een hoedje, want hij wist dat hun verzoeken gebaseerd waren op pure bluf. Hij was behoorlijk gekleed, bezat ruim voldoende geld en viel op geen enkele manier een andere klant lastig. Er was niet één wet in de hele staat Louisiana die een ober het recht gaf om zonder meer een dergelijke klant te weigeren. Zeker niet als de vegen op diens shirt veroorzaakt waren door een overval.

‘Wij luisteren,’ zei ober één toen de stilte te pijnlijk werd.

Arie legde zijn hoofd in de nek en keek beurtelings naar beide obers. ‘Ik ben bereid,’ zei hij langzaam en duidelijk genoeg om aan de tafels rondom hem gehoord te kunnen worden, ‘ik ben bereid om niet de politie te bellen. Ik ben ook bereid om geen advocaat in de arm te nemen. Ik ben ervan overtuigd dat een handige advocaat kans ziet om een zaak tegen café Du Monde te beginnen en daar een schadevergoeding van ettelijke tienduizenden dollars uit te slepen wegens persoonlijk leed mij publiekelijk aangedaan.’ Hij trok een smartelijk gezicht en greep naar zijn hartstreek. ‘Ik voel me ineens vreselijk lijden. U zet mij te schande voor de rest van uw klanten en ik voel dat daar smartegeld voor nodig is. Dat gevoel wordt langzaam groter dan mijn honger en die is aanzienlijk. Nogmaals: ik ben bereid om af te

zien van gerechtelijke stappen, op voorwaarde dat ik binnen vijf minuten twee, nee, pardon, vier porties beignets voor me heb staan die volgens u de lekkerste ter wereld zijn. De koffie die erbij hoort zal ik zelf betalen, als blijk van waardering voor uw begrip.'

Ober twee hield op met trommelen, ober één leek niet in staat zich te bewegen.

Arie wist precies hoe dat kwam. Ze zaten ineens in een moeilijk parket, want er is geen land ter wereld waar zoveel advocaten zijn als in de Verenigde Staten van Amerika en een groot percentage ervan houdt zich dagelijks bezig met schadevergoedingen voor beledigingen en andere kleine ongemakken.

'Misschien,' zei ober één nadat hij zijn keel een keer of drie had geschraapt, 'misschien kunnen we een tussenoplossing bedenken.' Zijn stem klonk alsof hij moeite had met praten en Arie wist dat hij had gewonnen. Afgetroefd, dacht hij en hij keek alsof hij iets heel moois had gehoord. 'Ik luister.'

'Als u bereid bent om een ander shirt aan te trekken dan zullen wij u beignets brengen,' zei ober één.

'Met koffie,' zei ober twee.

'Dat andere shirt krijg ik van u, mag ik aannemen?' vroeg Arie.

'Dat krijgt u van ons, meneer,' zei ober één. 'Loopt u maar mee, dan kunt u zich meteen even opfrissen.'

Nog geen vier minuten later zat Arie, gehuld in een smaakvol lichtblauw T-shirt met het opschrift 'Café Du Monde, New Orleans' achter een berg beignets waar twee dozijn toeristen met afgunst naar keken. De beignets zagen eruit als uit hun krachten gegroeide poffertjes en ze waren bedolven onder een berg poedersuiker, maar ze smaakten heerlijk. De koffie was uitstekend en Arie had nog bijna een half uur de tijd voor hij op de Creole Queen werd verwacht. Hij at van dat bijna halve uur welgeteld 26 minuten en stond toen kreunend op.

'Heeft het gesmaakt, meneer?' vroeg de ober die in Aries nabijheid was gebleven. De obers één en twee hadden zich niet meer op het terras laten zien.

'Uitstekend' zei Arie die probeerde rechtop te blijven staan. 'Ik

heb begrepen dat ik alleen de koffie hoef te betalen?’

‘Die is van het huis, meneer. We bedanken u voor uw komst.’

‘Ja,’ zei Arie. ‘Daar ben ik van overtuigd. Goedemiddag.’

Hij zette zich langzaam in beweging en was bij het zetten van elke stap dankbaar voor het feit dat de Creole Queen op niet meer dan honderd meter afstand lag.

Bob was Decatur Street overgestoken op precies een blok afstand van het café Du Monde en als hij beter om zich heen had gekeken dan had hij Arie kunnen zien zitten. Hij had daar ruimschoots de tijd voor gehad, want van het volgen van Zwartmans Richard en de jonge Howard was niet echt sprake. Volgen heeft iets van ‘zorgen dat je niet opvalt’, van ‘afstand houden’. Wat Bob deed was vrolijk fluitend een stukje wandelen en als hij twee passen achter het duo was gaan lopen dan nog was hij onopgemerkt gebleven.

Howard was na een poosje mokken naast Richard gaan sjokken, maar van een innige verstandhouding was geen sprake. Geen van beiden zei een woord en ze weigerden naar elkaar te kijken. Ze liepen van het Armstrong Park naar St. Peter Street en daarna zonder enige omweg naar de aanlegplaats van de Creole Queen. Bij de raderboot waren mannen zichtbaar met witte strohoeden en enkele honderden toeristen gekleed in alles wat enigszins draagbaar leek: van bermuda's - die te lange korte broeken waarin iedereen boven de zes jaar een te oude kleuter lijkt - tot paarse en groen-rood gestreepte shirts met de meest akelige afbeeldingen.

Howard schoot een man aan die was gekleed in een wit met blauw uniform en wandelde vervolgens naar een gebouw waar ze toegangkaartjes verkochten. Blijkbaar had Zwartmans hem opdracht gegeven twee biljetten te halen, want even later liep hij achter Richard aan de loopplank over.

Bob keek hen na tot ze in het schip verdwenen en richtte toen zijn aandacht op de raderboot. De Creole Queen mocht er zijn, zag hij. De boot zag er heel anders uit dan het plezierschip De Lorelei dat de Rijn had bevaren en waarop zich de finale van het

avontuur Een Raderboot als Zilvervloot had afgespeeld. De Lorelei had een lengte gehad van 35 meter. De Creole Queen was, schatte Bob, minstens drie keer zo lang. Het schip had drie dekken en het was overduidelijk dat er met gemak duizend mensen een plek konden vinden, waarschijnlijk zelfs meer. De boot had twee stoompijpen die er uitzagen als een vinding van de Kerstman en een geweldig rood rad dat zonder twijfel nog echt dienst deed, en dat niet als versiering aan het schip hing, terwijl een schroef het echte werk deed. Het bovenste deel was voor een deel overkapt en de randen waren afgezet met vlaggen.

Hoe langer Bob keek hoe meer zin hij had om een tocht met de Creole Queen te maken. Hij had dan ook helemaal geen zin om zich af te vragen of het enig nut had om Richard en Howard tot op de boot te volgen. In een korte vlaag van eerlijkheid beseftte hij heel wel dat hij veel beter Jan kon bellen om samen met hem te wachten tot het schip terugkwam. Richard en Howard dreven de eerstkomende uren op de Mississippi en Bob had niet de indruk gekregen dat ze van plan waren om halverwege de tocht de rivier in te duiken en weg te zwemmen.

Bob schudde zijn hoofd, dacht 'niks Jan' en wuifde daarmee de vervelende gedachten weg. Hij wilde de Creole Queen op en wel meteen, want de stroom toeristen die over de loopplank liep werd snel dunner en het zag er naar uit dat de boot spoedig zou vertrekken.

Met een ruk draaide hij zich om en met grote stappen liep hij naar het gebouw waar de kaarten werden verkocht.

Toen hij de Creole Queen opliep drong pas tot hem door dat het al schemerig werd. Mooi, dacht hij, een avondtocht over de rivier, lekker rustig. De duisternis heeft bovendien het voordeel dat het komische duo R. en H. me niet snel zal herkennen. Richard heeft me waarschijnlijk nauwelijks gezien, maar de jonge Howard is in het park vlak langs me gestiefeld. Maar laat ik nou eerst kijken hoe dat schip in elkaar zit en waar Zwartmans en compaan uithangen. Met een beetje geluk zie ik ook waar de buffetten zijn, want ik begin me langzamerhand knap hongerig te voelen en als ik niet snel iets te drinken vind dan krijgt straks alleen een chirurg mijn huid los van de keelwand.

De slag op de Creole Queen

Arie had een toegangsbewijs voor de Creole Queen, maar daar zou hij weinig mee zijn opgeschoten zonder scriptgirl Jane Nash. Ze had zich opgesteld aan het begin van de loopplank en hield ieder bemanningslid met vlamme blikken uit haar buurt. Zelfs de officier die opdracht wilde geven de plank binnen boord te schuiven klemde zijn kaken op elkaar toen hij Janes vastberaden gezicht zag. Hij wist dat er een filmploeg aan boord was en dat de naam Creole Queen enkele malen in beeld zou komen. Hij wist eveneens dat een van de acteurs nog niet was gearriveerd en dat er zonder die acteur geen opname zou worden gemaakt. Hij beperkte zich daarom tot een halve minuut grimmig kijken en verdween in het binnenste van de raderboot waar de kleine regisseur Millard Fillmore hem voor de zoveelste maal verzekerde dat zijn documentaire in heel het land zou worden uitgezonden en dat de reclame die daarin voor de Creole Queen zou worden gemaakt ruimschoots opwoog tegen enige vertraging.

Dat moest de officier toegeven, maar zijn humeur bleef beneden peil en de verstandhouding raakte in snel tempo enigszins gespannen. Fillmore loosde dan ook een zucht van verlichting toen hij het sein kreeg dat reserve-acteur Red Rose was gearriveerd.

Het seintje kreeg hij van Jane via een bemanningslid dat door haar was gestuurd. Zelf bleef ze aan het begin van de loopplank staan. Eerst dacht Arie dat de zonnestralen weerkaatsten in haar blauwe ogen, waardoor ze de indruk wekte dat ze vuur verspreidde, maar al gauw drong het tot hem door dat de ogen vonkten door innerlijke kracht en woede.

Toen hij binnen gehoorsafstand was stampte Jane krachtig met een voet op de kade. ‘Schiet op, jij. Houd op met dat sukkelloopje. Wat denk je datje aan het doen bent. Je bent een kwartier te laat, weetje dat?’

Arie wist het. Hij was op tijd vertrokken uit café Du Monde, maar hij had gemerkt dat de beignets hem zeer belemmerden in zijn bewegingen. Hij schuifelde meer dan hij liep en een slak zou hem

met gemak voorbij zijn gestoomd. Bovendien voelde hij na een paar meter dat hij absoluut even terug moest naar het café, want de natuur moest opeens haar loop hebben.

‘In boeken lees je nooit over avonturen die worden onderbroken omdat de held even naar het toilet moet,’ mopperde hij, ‘maar dat zal komen omdat schrijvers zelf nooit iets beleven. Ze bedénken alleen maar spannende scènes en dat is toch even iets anders dan er in de praktijk eentje meemaken.’

Hij waggelde het café binnen en kwam er een kleine tien minuten later iets vlotter uit. Er was weer enige ruimte in zijn buik en daarom hoefde hij niet langer gebukt te lopen, maar snel ging het nog steeds niet.

‘Rustig,’ zei hij tegen de woedende Jane. ‘Kalm aan. Ik heb getafeld. Iets te zwaar, helaas. Ik wist niet dat jullie poffertjes in je maag veranderen in bakstenen.’

‘Jij, jij,’ siste Jane. ‘Jij...’ Daar liet ze het voorlopig bij. Ze liep naar Arie toe, pakte hem beet en sleurde hem bijna de loopplank op. Halverwege bleef ze met een ruk staan. ‘Je hebt een blauw shirt aan.’

Arie remde net op tijd om haar niet in de rivier te caramboleren.

‘Ja,’ zei hij. ‘Helemaal nieuw. Nog geen half uur oud.’

Jane boog haar hoofd naar achteren om hem goed te kunnen bekijken. ‘Er staan létters op.’

Arie begreep niets van de verwijtende toon. ‘Van café Du Monde, ja. Wat zou dat? Keurig café. Ze hebben er een paar rare obers, maar verder...’

‘Vanmiddag was je shirt wit.’

Arie negeerde haar opwinding. ‘Nou, en. Kleurt dit blauw soms niet goed bij mijn rode haar of zo?’

Jane stampvoette van pure woede. ‘Je moet er straks net zo uitzien als vanmiddag, jij rund. Waar halen we nou weer zo gauw een wit T-shirt vandaan? Shirts zat, maar we moeten er een hebben die om die bolle buik van je past.’ Ze kreunde bijna van woede. ‘Kom nou maar mee. Misschien is er een dikke passagier aan boord, je weet maar nooit.’ Ze klonk of ze er niet in geloofde en of de dag bezig was in een ramp te eindigen. Met een wilde beweging zette ze zich in beweging. Haar hakken klikten op de

loopplank en ze weigerde naar Arie te kijken voor de Creole Queen los was van de kade.

De scène van Jane en Arie op de kade en de loopplank was gevolgd door een paar honderd toeristen die zich zeer vermaakten om het boze gezicht van Jane en de stomme verbazing van Arie. Ze zagen het als een extraatje dat bij de prijs was inbegrepen en wilden er geen seconde van missen. Onder de belangstellenden bevonden zich ook Richard en Howard. Ze stonden op het middelste dek en leunden met de armen op de rand van de reling.

‘Daar heb je hem,’ zei Richard.

‘Die dikke?’

‘Dik en rood. Onze Red. We hoeven hem niet te zoeken, dat scheelt.’

‘Scheelt met wat.’

‘Scheelt met wat we te doen hebben. Bemoei je daar maar niet mee. Naar beneden, jij. Ga kijken waar die bolle naar toe waggelt en houd hem in de gaten.’

‘En jij?’

‘Ik blijf wachten,’ zei Richard. ‘We hebben uren de tijd en ik sta hier prima.’

Bob had de entree van Arie compleet gemist en dat was heel verklaarbaar, want hij had wel iets anders te doen dan naar de kade kijken. Hij was doorgelopen naar het bovenste dek waar zich de meeste passagiers hadden verzameld en was aan een voorzichtige zoektocht begonnen. Hij hield er rekening mee dat Richard en Howard zich hadden opgesplitst en bekeek elk groepje toeristen dat hij tegenkwam aandachtig. Een man die geheel in het zwart was gekleed zou hij moeilijk over het hoofd kunnen zien, maar Howard met zijn kleine gestalte en onopvallende kleren zou hij met gemak kunnen missen. Bob liep daarom in alle rust naar de voorplecht, drukte zijn achterwerk tegen de reling en bekeek een voor een alle groepjes die daar waren samengeklonterd. De meeste toeristen keken naar de kade, stelde Bob vast en hij vroeg zich af welke duistere drijfveren mensen altijd terug doen verlangen naar plaatsen waar ze net zijn geweest. Wie in

een bergachtig gebied in een dal verblijft kijkt naar de toppen der bergen. Wie een top heeft beklommen bestudeert uitgebreid het dal waar hij net vandaan is gekomen en dat hij van beneden af veel beter had kunnen zien. Alle toeristen waren van de kade gekomen. De meeste van hen hadden er rondgewandeld en uitgebreid het oude spoorlijntje dat vlak langs de rivier liep, de bomen en de parkeerplaatsen bekeken. Nu zij op de Creole Queen stonden en de kans hadden om de bouw te bewonderen van een van de machtige raderboten die vele jaren de langste rivier van de VS heeft bevaren keken ze in plaats daarvan naar hetzelfde spoorlijntje, dezelfde bomen en precies dezelfde parkeerplaatsen. Maar wel schuin van boven af, misschien scheelde dat.

Bob stelde vast dat noch Richard noch Howard zich op de voorplecht bevond en werkte zich langs de stuurboordkant naar achteren. Dat hij de zijde koos die grensde aan de rivier was niet toevallig, maar kwam omdat de bakboordzijde geheel was geblokkeerd door passagiers die naar de wal staarden.

Hij liep ongeveer in het midden toen Arie door Jane de loopplank over werd gesleurd. Hij hoorde wel enig gejoel, maar reageerde daar niet op en schuifelde verder. Toen hij net voorbij de opbouw was waarin een bar was geplaatst dacht hij dat hij Howard zag lopen. Hij wrong zich langs een groep toeristen, negeerde hun protesten en schoot als een haas naar de trap die naar het middelste dek leidde.

Mis, dacht hij, toen hij vlak bij de jongen was en hem bijna ramde omdat hij een duw kreeg van een dame die zich plotseling voorover boog en daarbij haar achterste in midscheepse richting stuurde. Bob raakte de jongen tegen een arm. 'Sorry hoor. Ik kreeg een zet.' De jongen draaide zich om en maakte een bel van kauwgum. 'Oké,' zei hij nadat de bel was geknapt. Allebei keken ze in de richting van de dame die zich half had omgedraaid. 'Kijk een beetje uit, wil je!' zei ze nijdig. 'Ja,' zeiden Bob en de jongen tegelijk. De jongen haalde zijn schouders op en liep de trap af. Bob veegde over zijn voorhoofd en zuchtte. Voor de eerste keer die middag vroeg hij zich serieus af waarom hij zoveel moeite deed.

Arie was meegetroond naar een kamertje op het onderste dek dat gewoonlijk werd gebruikt door de bemanning, maar bereidwillig was afgestaan aan de filmploeg.

‘Hij heeft een ander shirt,’ was het eerste wat Jane zei nadat ze Arie op een stoel had gepoot.

De cameraman keek op van de tas waarin hij had zitten rommelen en zei: ‘Da’s niet zo best.’

De belichter prutste aan een lamp en haalde zijn schouders op.

Regisseur Fillmore onderbrak twee seconden zijn gesprek met een man die was gestoken in een strak zittend pak en maakte daarna zijn zin af. ‘Los het maar op,’ zei hij even later, zonder dat hij de moeite nam Jane of Arie aan te kijken.

‘Ja,’ snauwde Jane. ‘Waar haal ik hier een wit T-shirt vandaan dat om een buik als een grote trom is te spannen?’

De man in het pak keek op. ‘We hebben een winkeltje aan boord.’

‘Met supergrote maten?’

‘Geen idee,’ zei de man en hij zwaaide naar een jeugdig bemanningslid dat was gehuld in een onberispelijk uniform en dat in de hoek had staan wachten.

‘Meneer?’

‘Ga naar de winkel en haal het grootste witte T-shirt dat er is. Zeg maar dat ik je heb gestuurd.’

Het bemanningslid knikte en verdween.

Arie keek schuin naar de man in het strakke pak. ‘Wie is dat?’

Jane dempte haar stem. ‘De baas van deze schuit,’ zei ze. ‘Zodra er wordt gefilmd verschijnen er bazen. Altijd... Waar komen die schrammen vandaan?’

Arie hief een been en keek er aandachtig naar. Iedereen leek verwondingen te zien, maar zelf zag hij niet meer dan vaagrode strepen in een wildernis aan kleuren, vlekken en vegen in alle denkbare tinten roze, rood en bruin. ‘Vallen ze op?’

‘Mij wel,’ snauwde Jane. ‘Ik word er voor betaald om te zorgen dat acteurs er bij scènes die op elkaar volgen hetzelfde uitzien.’

Arie stond op en maakte een buiging. Het was een kleintje en dat kwam niet alleen omdat zijn buik een grote in de weg zat, maar vooral omdat hij meer dan genoeg had van het gezeur en gesnauw. ‘Dan is het maar goed dat ik geen acteur ben. Ik ben

ook niet van plan het te worden. In een vlaag van onnadenkendheid heb ik vanmiddag zeven keer als een malloot door Bourbon Street gewandeld en dat is voorlopig meer dan voldoende. Ik dank u voor het gratis toegangskaartje voor deze boot, maar ik ga nu naar boven om uit te kijken over de rivier. Het wordt donker en straks is er weinig meer te zien. Succes met de opnamen en als ik er ooit achter kom hoe de documentaire precies gaat heten dan zal ik er met belangstelling naar kijken. Adieu.'

Het moet worden gezegd dat de crisissituatie door iedereen als zodanig werd herkend. De cameraman hield op met rommelen, de belichter liet zijn lamp bijna vallen en Fillmore en de baas van de Creole Queen draaiden zich allebei met een ruk om.

'Wáátt!' zeiden ze alle vier en daarna staarden ze verwijtend naar Jane die bijna ook 'Wat' had gezegd, maar nu op het puntje van haar tong zat te bijten. Haar ogen schoten weer eens vuur, maar daar was Arie intussen aan gewend. Hij verkleurde er niet meer van, maar glimlachte vriendelijk. 'Ik heb er genoeg van,' zei hij op beminnelijke toon. 'Ik heb me laten uitlachen in Bourbon Street. Ik ben overvallen in Jackson Square door iemand die me vanaf de filmopname moet zijn gevolgd. Ik heb ruzie gehad met twee obers in café Du Monde. Ik heb me de loopplank van deze boot laten opsleuren en ik heb daarna grappen horen maken over mijn buik. Die buik is nu vol. Ik heb 'm vol met beignets en vol van filmerij. Dus nogmaals: adieu.'

Maar zo kwam hij er natuurlijk niet vanaf. Vooral het woord overval had indruk gemaakt en hij werd bijna gedwongen om te vertellen wat hem was overkomen. Daarna kreeg iedereen medelijden en werd Arie vertroeteld door Jane die kans zag twee tranen uit haar ooghoeken te persen en hem te omhelzen. Kort erna kwam het op pad gestuurde bemanningslid binnen met een T-shirt dat paste, kwam een meisje cola brengen en vroeg een toerist - die zich toegang had weten te verschaffen tot de kamer - handtekeningen aan Fillmore, Jane en Arie. De sfeer was toen al zo aandoenlijk dat Arie niet weg durfde te lopen en zich zuchtend mee liet slepen naar een gedeelte van het tweede dek dat met een rood-wit lint was afgezet. Het was tijd voor de eerste opname.

Een deel van het tweede dek bezat een stalen opbouw met veel ramen. Achter de ramen bevond zich het reusachtige rad met rode schoepen dat de Creole Queen voortstuwde. Voor de ramen was een houten podium waarop die avond een dixielandorkest zou plaatsnemen en voor het podium stonden tafeltjes waaraan mannen zaten met witte strohoeden die waren voorzien van een rood lint.

Het waren dezelfde mannen die enkele uren eerder onder leiding van Arie door Bourbon Street waren gevoerd en ze begroetten hun roodharige leider met applaus en gejuich.

‘Ze hebben wel iets gedronken,’ fluisterde Jane die Arie naar een stoel duwde die vlak bij het podium stond. ‘Die kant opkijken,’ zei ze en wees naar de paar centimeters van het rad die in het avondlicht nog net te zien waren. ‘Ik leg je later uit hoe het zit, maar je gezicht mag maar voor een deel in beeld. Je bent de stand-in voor John Adams, weetje nog?’

‘Ja,’ zei Arie die de naam Adams glad vergeten was. ‘Mag ik me wel bewegen?’

‘Nu nog wel,’ zei Jane geruststellend. ‘Straks niet meer, ik geef wel een seintje.’

Arie haalde berustend zijn schouders op. Hij voelde zich het middelpunt van een gekkenhuis en de enige manier om niet aangestoken te worden door de algemene mallotigheid rondom hem was rustig te blijven zitten en af te wachten. Hij keek naar de mannen aan het tafeltje naast hem die met grote ogen naar hem staarden en stelde zich voor. ‘Ik ben Arie Roos,’ zei hij. ‘Red Rose, zegt regisseur Fillmore. Ik kom uit het Holland dat in Europa ligt. Waar komen jullie vandaan? Niet van hier, lijkt me.’ Het leek alsof zijn vraag het teken was dat er tegen hem gesproken mocht worden en voor de eerste keer in zijn leven ervoer Arie iets van de geheimzinnigheid die in de ogen van velen hangt om het vak van filmacteur. Niemand had tot dan toe het woord tot hem gericht, maar zodra Arie het gesprek had geopend gingen de sluizen open. Nee, ze waren beslist niet van New Orleans, ze kwamen uit Kansas City, Missouri. Ze waren hier voor een uitstapje. Door toeval waren ze in contact gekomen met die aardige Jane Nash en ze hadden de dag van hun leven. Waar ze precies

aan meededen wisten ze niet en waarom ze de halve dag een belachelijke strohoed op moesten was ook niet zo duidelijk, maar ze vermaakten zich prima. En alles gratis: eten, drinken, de boot, en vanavond laat een diner.

Arie verschoot van kleur. 'Moet er vanavond ook worden gefilmd?'

'Geloof ik niet,' zei de man aan het belendende tafeltje die de hardste stem had. 'Het diner is een extraatje. Omdat we hebben meegewerkt.' Hij wilde net uitleggen wat ze allemaal gegeten en gedronken hadden toen Jane om stilte vroeg. Ze wees op de camera die zo hoog was opgesteld dat de groep weer van boven af werd gefilmd en zei dat iedereen ongedwongen door moest praten, maar niet mocht omkijken.

Op slag ging iedereen zich op de meest onmogelijke manieren bewegen en dat was te verwachten. Wie een amateur vraagt om ongedwongen te zijn, kan er op rekenen dat die amateur ter plekke verstijft en niet in staat blijkt nog een normale beweging te maken. Arie wist dat heel goed, maar hij merkte dat hij geen uitzondering was. Hij keek in de richting van het rad en kreeg bijna kramp in zijn schouders van het bewegingloos zitten. De onnatuurlijke houdingen leken Fillmore niet in het minst te deren, want de opname was in een paar minuten achter de rug.

'Het ging eigenlijk om het rad,' zei Jane zacht tegen Arie. 'Om de hoeden en het rad. Je zult gemerkt hebben dat we een spotje op de schoepen hebben gezet, we hadden meer licht nodig.'

Dat had Arie niet. Zelfs als ze een spot op hem hadden gezet dan zou het hem niet zijn opgevallen.

Hij bewoog zijn schouders om zijn spieren los te maken en voelde het overtollige bloed wegstromen uit zijn gezicht. Wat een vak, dacht hij. Ik hoop vurig dat ik niet straks een lap tekst krijg, want ik weet niet zeker of ik mijn kiezen dan van elkaar kan krijgen.

'Wat doe ik nu?' vroeg hij.

Jane maakte een beweging. 'Loop maar wat rond. Over een kwartier moetje terug zijn.'

Arie knikte, stond op en keek waar de toiletten waren. Hij moest weer nodig, maar dat had niets met de beignets te maken. Zenu-

wen, dacht hij, je hebt bibberwangen en trilkuiten, jij amateurfilmkluns.

Met stijve benen liep hij naar de voorkant van het dek. Hij raakte daardoor uit de buurt van de strohoeden en de filmploeg en in de onmiddellijke nabijheid van Zwartmans Richard die bijna likkebaardend op een pauze had staan wachten.

Dat Bob in de gaten kreeg dat er een filmploeg aan het werk was op de Creole Queen kwam door zijn toenemende gevoel van honger. Hij had een stroom mensen zien opstomen naar het achterste deel van het tweede dek, maar hij had aangenomen dat ze er vooral waren omdat daar een podium was waarop een orkest zou spelen. Hij had wel een paar keer het woord 'filmen' gehoord, maar eenvoudigweg aangenomen dat groepen toeristen elkaar aan het filmen waren. Het aantal camera's dat de passagiers met zich meevoerden was groot en binnen vijf minuten was hij acht keer verblind door flitslicht. Pas toen de samenschooling bleef bestaan, maar er geen muziek klonk, begreep Bob dat er iets anders aan de hand moest zijn. Zijn conclusie leek volkomen logisch. Er is daar een buffet, dacht hij, en waar een buffet is daar is voedsel. Hij voelde zijn maag knorren en zette meteen koers in de richting van het podium.

Het eerste wat hij op het achterste deel van het tweede dek zag waren twee felle lampen. Daarna zag hij een professionele camera en vervolgens een zee strohoeden. Dat onder een van die hoeden Arie verborgen zat ontdekte hij pas toen hij zich centimeter voor centimeter door rijen toeschouwers had gewrongen. Hij zag een massieve gestalte die roerloos zat te kijken naar een punt ergens buiten de boot en die zijn handen samengebald op zijn dijen hield.

Dat is Arie, dacht Bob. Waarom zit dat nijlpaard er zo krankzinnig krampachtig bij? Hij ziet er uit of hij is overgoten met doorzichtig plastic dat daarna gestold is.

Na de opname zag hij dat Arie vreemde bewegingen maakte en moeizaam opstond. Hij zag hem richting toiletten lopen. Hij zag... Bob kreunde. In één heldere seconde waren hem veel dingen duidelijk geworden. Arie was op de Creole Queen. Richard en

Howard waren er ook. Arie was op het tweede dek. Richard en Howard... Bob liet zijn ogen langzaam rondgaan en knikte tevreden. Richard en Howard waren er eveneens.

‘Drie keer raden waarom,’ mompelde hij, ‘en alle drie keer goed. De enige echte vraag is: Wat zijn die snuiters van plan?’

Bob keek naar Richard en zag dat de man bewegingen met zijn handen maakte alsof hij in stilte iemand aan het wurgen was. Ook deed hij een paar stappen in Arie's richting. Howard deed iets meer. Hij drong zich naar Arie toe en ging vlak achter hem lopen.

Bob voelde zich beurtelings warm en koud worden. Hij wist dat Howard een mes had. Wat doet een jongen met een mes als hij vlak achter iemand loopt naar wie hij op zoek is geweest?

De tijd van voorzichtig manoeuvreren was voorbij vond Bob. Hij stak zijn armen voor zich uit in een wigvorm en drukte zich met geweld door de mensenmenigte, alle protesten negerend. Hij was vlak bij Howard toen Arie de deur van het herentoilet net bereikte.

‘Arie, duiken,’ siste Bob en hij klemde zijn armen om het bovenlichaam van Howard.

Arie verspilde geen tijd met het stellen van tijdrovende vragen. Hij herkende Bobs stem en reageerde bliksemsnel. Hij liet zich door zijn knieën zakken en dook naar rechts. Halfzittend keek hij van Howard naar Bob. ‘Wie is die vent?’

‘Eentje met een mes,’ snauwde Bob. ‘Pak hem.’

Die aansporing was genoeg voor Arie. Hij liet zich zakken tot hij op de grond zat en maakte een halve cirkel met zijn rechterbeen. Het been raakte Howard onder de knie en de jongen ging neer alsof hij geraakt was door een op hol geslagen baal hooi. Bob liet zich op Howard vallen en greep naar diens achterzak.

‘Hebbes,’ zei hij en hij liet het mes aan Arie zien.

‘Mooi mes,’ zei Arie. ‘Wie is die knaap?’

Het was de tweede keer dat hij het vroeg en Bob kreeg opeens een heel akelig vermoeden. Zat Howard eigenlijk wel achter Arie aan? Hij dácht van wel, maar zeker weten deed hij niets. Verschrikt stond hij op en daar maakte Howard meteen gebruik van. De jongen stak geen vinger naar Bob of Arie uit, maar keek zo

smartelijk als hij kon en brulde: 'Help, ze beroven me.'

Wie zoiets roept op een boot die is afgeladen met toeristen die niet opzien tegen een verzetje die kan op resultaat rekenen. Minstens een dozijn mannen drong zich naar voren en onder hen waren er zeven die kort tevoren ruw door Bob opzij waren geschoven. Binnen de kortste keren waren Bob en Arie bedolven onder lichamen en het zag er naar uit dat ze binnen zeer afzienbare tijd het pak slaag van hun leven zouden krijgen.

'Niet doen,' riep Arie angstig. 'Jullie moeten mij niet hebben. Ik ben juist degene die werd overvallen.'

'Door die jongen zeker,' zei een man die een van Aries benen in een worstelgreep had en bezig was het lichaamsdeel los te schroeven van de romp.

'Waarom heeft deze dan een mes?' vroeg de man die op Bobs buik was geploft en zijn slachtoffer vol genoeg een groene kleur zag krijgen.

'Heb... heb ik... juist afge... afgepakt,' hijgde Bob. 'Gahaa... van me... af, sukkel.'

'Met genoeg,' zei de man. 'Ik rol je op je buik en dan moet je eens opletten.' Hij richtte zich op. 'Heeft iemand een riem? Ik zal die overvalgrappen even uit hem slaan.'

De redding kwam van twee strohoeden uit Kansas City. Ze waren naar het toilet gelopen, zagen daar hun steracteur Red Rose op de grond liggen en zetten een keel op van jewelste.

'Blijf van die jongen af,' riep de eerste.

'Hij is van de film,' vulde de tweede aan. 'Maak datje van hem af komt.'

Zoals altijd deed het woord 'film' wonderen. De man die op Arie zat duwde diens been in de goede stand en kwam zuchtend overeind. De man die Bob te pakken had aarzelde, maar liet na een paar duidelijke dreigementen toch ook los. 'Hij had een mes,' zei hij, terwijl hij Bob voor alle zekerheid met een hand bij diens shirt vasthield.

Bob wrong zich los en ging vlak voor Arie staan. 'Snel, dikke. Om akelige misverstanden te voorkomen. Heb jij vandaag iets te maken gehad met een vent in zwarte kleren?'

Arie maakte bewegingen met zijn been en stelde vast dat het lichaamsdeel nog stevig aan de scharnieren hing. 'Ik ben door een vent in het zwart overvallen, man. Vanmiddag, in park Jackson Square.'

Bob zuchtte opgelucht. 'Gelukkig, dan zat ik dus toch goed. De vent heet Richard. Hij heeft een mes.'

'Dacht je dat ik dat niet wist. Hij heeft me heus niet overvallen met een blaaspijp.'

'Ik ben hem gevolgd. Hij is hier aan boord. Samen met een jongen die Howard heet en die ook een mes heeft.' Bob raapte het mes op. 'Had, bedoel ik.'

Arie sperde zijn ogen open van verbazing, maar verspilde geen tijd met vragen die konden wachten. 'Ze zitten achter mij aan?'

'Ga daar maar van uit. Ze stonden allebei te kijken naar de filmopnamen. Toen jij wegliep volgde Howard je. Ik wist dat hij gewapend was. Daarom waarschuwde ik je ook.'

'Juist,' zei Arie. 'Twee man, dus. Die zullen we even een loer draaien.'

Hij keek naar de mannen uit Kansas City. 'Er zijn twee figuren aan boord die de filmopnamen willen verhinderen. Waarom weet ik niet, maar vanmiddag hebben ze me overvallen. Kijk maar.' Hij hief een van zijn machtige benen en wees vaag naar een paar littekens. 'Ik heb er schrammen en butsen aan overgehouden, maar meer ook niet. De jongen waar mijn vriend Bob en ik net mee vochten is een van de overvallers. Dat mes is van hem. De andere, een vent die zwarte kleren draagt, heeft ook een mes. Ze zijn aan boord. Ik weet niet precies wat ze willen, maar we moeten ze vinden.'

De man die aan Aries been had staan draaien liet een zwak protest horen. Hij zei iets van: 'Dat kun je nou wel vertellen, maar wie bewijst me dat...' Zijn woorden werden weggehoond door de twee strohoeden. Hun acteur was in gevaar, dus diende er onverwijld geholpen te worden. De langste ging op zijn tenen staan en zwaaide met zijn hoed naar een stel kameraden. Zijn boodschap was duidelijk: Haal iedereen bij elkaar, er is werk te doen.

Het duurde niet lang of er stond een groep vastberaden mannen rond Bob en Arie die tot de nok waren gevuld met wraakgevoe-

lens. Hoe de zaak in elkaar zat wisten ze niet en wilden ze ook niet weten: een lid van hun filmteam was overvallen en dus was er actie nodig. Als ze die dag minder hadden gedronken waren ze misschien iets voorzichtiger geweest, maar ze verkeerden in een mooie, zachte roes van drank en filmverwachtingen en ze waren voor alles te porren. ‘Waar zijn die kerels?’ was de enige vraag waar ze belangstelling voor hadden.

‘Geen idee,’ zei Arie en hij beschreef Richard. De beschrijving had hij evengoed achterwege kunnen laten. In lengte en haarkleur was niemand geïnteresseerd. Zwarte kleren, daar ging het om. Zoveel mensen op de boot waren niet in het zwart gekleed, dus alles wat ze hadden te doen was iedereen bijeendrijven die in donkere kledij rondliep. Ze luisterden nog wel even naar Bobs beschrijving van Howard, maar dat was voor de vorm. Zwartmans moesten ze hebben en ze zouden hem krijgen ook. Tenslotte kon de man nergens naartoe. Het was gewoon een kwestie van tijd voor ze hem te pakken hadden. Vastberaden gingen ze op weg in ploegen van zes, aangevuld met loslopend jong volk dat had meegeluisterd en aanvoelde dat er iets stond te gebeuren dat buiten het officiële programma viel.

Arie keek de vertrekkende meute na en krabde zijn rode haren. ‘Als ik me niet heel sterk vergis dan staat ons een boeiende avond te wachten.’

‘Uiterst boeiend,’ gaf Bob toe. ‘Ik hoop niet dat er een dominee aan boord is.’

‘Dominee?’

‘Of pastoor, of voorganger, of iemand anders die beroepshalve meestal donkere kleren aan heeft.’

Arie schoot in de lach. ‘Dat wordt me dan een bak. Wat doen wij? Zoeken?’

Bob trok een bedenkelijk gezicht. ‘Dat heb ik daarnet ook al geprobeerd. Het is bijna geen doen om door de massa heen te komen. Deze boot is afgeladen vol, hoor. Bovendien barst het van de trappen, dekken en doorgangen. Dit is echt een grote boot. Als we verstandig zijn dan blijven we wachten. Het duurt heus niet lang of een ploeg strohoeden komt opdraven met het eerste slachtoffer.’

‘Dan,’ zei Arie, ‘ga ik nu doen wat ik net van plan was. Ik ga naar het toilet. Daarna mag jij me uitleggen wat je vanmiddag hebt uitgespookt. Dat kan in alle rust, zie ik, want dit dek is halfleeg. Ik heb het gevoel dat bijna iedereen denkt dat er alleen op de dekken boven en onder ons iets te beleven valt.’

De eerste die door vastberaden strohoeden werd aangevoerd was een man van bijna twee meter lengte. Hij droeg een zwarte broek, een zwart colbert en een zwarte hoed. Hij liep kaarsrecht en uiterst waardig.

Arie zag hem het eerst en kreunde zacht. ‘Lieve, grote langelier. Moet je zien. Ze hebben een rabbi gescoord.’

Bob keek opzij en schoot weg. ‘Dat is een klus voor jou, bolle.’

Arie zuchtte en zette zich schrap.

‘Hij heet Richard,’ zei een van de strohoeden, maar aan de toon van zijn stem was te horen dat hij er zelf ook niet in geloofde.

Arie spreidde zijn handen. ‘Neemt u het ons niet kwalijk,’ zei hij. ‘Ik ben overvallen door een man die was gekleed in het zwart. Ik was al bang voor dit soort misverstanden.’

De rabbi knikte. ‘Iets dergelijks vermoedde ik al. Ze vroegen of ik een mes had. Ik zei ja, want ik heb een mesje om appels mee te schillen. Maar ik heet geen Richard.’

‘Wel waar,’ zei de strohoed. ‘Ik heb het gevraagd. U zei geen nee.’

‘Ik zei niets, beste man. Geen nee zeggen is iets anders dan ja zeggen. Op het bovendeck staat mijn zoon. Hij draagt een pak. Een donker pak.’

Arie kreunde en keek naar de woordvoerder van het groepje. ‘Begeleid deze meneer alsjeblieft naar zijn zoon en zorg dat iemand bij hem blijft. En doe me een lol. Probeer je collega’s duidelijk te maken dat het niet de bedoeling is iedereen die vergeten is zich in het wit te steken neer te slaan, te knevelen en naar het middendeck te slepen.’

De strohoed bromde iets van ‘kan het ook niet helpen’ en de rabbi vroeg om nadere uitleg. Daarmee verstreken vijf minuten en in die tijd werd een man aangevoerd die was gekleed in een zwarte bermuda en een donkergroene sweater.

Arie greep naar zijn hoofd, riep hard ‘Laat hem los’ en holde als

een aangeschoten haas naar Bob die zich in een hoek een ongeluk stond te lachen.

‘Dit gaat mis, Bobbie. Dit gaat absoluut helemaal en volkomen mis. De rabbi bleef vriendelijk en die vent in de groene sweater lijkt me evenmin erg nijdig, maar we gaan iemand krijgen die bonje maakt. Beste bonje en dan is de boot aan.’

‘De eerste raderbonjebboot van New Orleans,’ zei Bob. ‘We maken geschiedenis.’

Arie rilde. ‘Wacht maar tot een stel strohoeden iemand treft die van zich af slaat. Of iemand die een koppel vrienden bij zich heeft. Voor je het weet gaan er dan een paar dozijn passagiers overboord. Ik weet niet wat jij doet, maar ik druk mijn snor.’

‘Er valt niet veel snor te drukken op een boot.’

‘Ik weet een kamertje dat is gereserveerd voor de filmploeg. Daar ga ik snordrukken.’

‘Is daar voedsel?’

Arie keek zijn vriend getroffen aan. ‘Hoor ik jou praten over eten?’

‘Dat hoor je goed. Ik heb sinds vanmorgen niets meer gehad, besef je dat?’

‘Nu wel,’ zei Arie en hij gaf een ruk met zijn hoofd. ‘Kom mee. Snel. Daarbuiten hoor ik gejoel. Ik vrees dat Kansas City een nieuw slachtoffer heeft gemaakt.’

Er was inderdaad een nieuw slachtoffer en het was een vrouw. Ze droeg een donkergrijze broek en een colbertje met grijze en zwarte strepen. Ze was zich van geen opstootje bewust, maar had van het begin af aan op het onderste dek vanaf de voorplecht over de Mississippi staan staren. Rondom haar was het donker geworden en dat had de bekoorlijkheid van de honderden lichten langs de oevers alleen maar vergroot. Ze stond, ze keek, ze bewoog zich nauwelijks en ze werd een pracht van een doelwit voor een groep mannen die onder aanvoering van een strohoed over het onderste dek had geschuimd. Bij het schoepenrad had de groep geen enkel donker persoon kunnen vinden. Wel enkele zwarte inwoners van New Orleans, maar het was ondertussen tot iedereen doorgedrongen dat gezocht diende te worden naar

zwarte kledij en niet naar een zwarte huid. Midden op het dek was een buffet ingericht en een stel hongerige toeristen verliet daar de groep. De vijf die overbleven drongen in halfgesloten formatie naar de voorplecht. De strohoed was er het eerst en toen hij verstijfde botsten de nummers twee en drie tegen hem op.

‘Voorzichtig,’ fluisterde de man met de strohoed. ‘Kijk eens naar de reling?’

Iedereen keek en een algemeen gevoel van intense tevredenheid verspreidde zich onder de ploegleden.

‘Dat is ‘m, kan niet missen.’

‘Hij doet of hij nergens van weet, dat zie je zo.’

‘Kijk hem daar eens onschuldig staan.’

‘Dat zullen we hem afleren, en grondig ook,’ zei de man met de strohoed.

Allemaal keken ze naar de gestalte die kleren droeg die in het duister volkomen zwart leken en iedereen was bereid tot actie.

‘Hij heeft een mes, dus kijk uit,’ zei de meest voorzichtigte.

‘Niet zeuren,’ zei de ander. ‘Aanpakken. Nu.’

De vrouw werd door vijf mannen losgescheurd van de reling en op het dek gekwakt. Daar was ze korte tijd stil van en in die tijd genoten de aanvallers van hun schitterende overwinning. Het gevoel van triomf was voorbij toen de vrouw adem had gehaald en een hulpkreet liet horen. Ze had een voortreffelijke stem en haar schreeuw daverde over het dek. ‘Hèèèllupp.’

Meer woorden riep ze niet, maar dat was ook niet nodig. Lang niet alle toeristen wisten dat er een zoekpartij gaande was naar een man met een mes, maar tientallen passagiers hadden wel te maken gekregen met groepen zoekenden die niet al te subtiel te werk gingen. Ook de ploeg van de man met de strohoed had op zijn weg over het onderste dek menige passagier geramd en dat had tot een ruim gefrons van wenkbrauwen geleid en tot tientallen onvriendelijke opmerkingen. De actie op de voorplecht was door een paar dozijn verstoord kijkende aanwezigen gezien en zij reageerden meteen. Er was een vrouw aangevallen door een stel mannen die zich onbehoorlijk hadden gedragen en dat schreeuwde om een reactie.

Binnen een mum van tijd was de vrouw ontzet door een dozijn

mannen die niet precies keken waar ze grepen en trokken. De man met de strohoed kreeg een klap op zijn neus en een ander lid van zijn team werd half over de verschansing gehangen en op zijn billen gemept. Een en ander ging met voldoende geluid gepaard om een kwart van de aanwezigen te mobiliseren en de meest actieve toeristen stortten zich met plezier in het gewoel. Er was te weinig licht om zuiver te meppen, maar dat kon niemand schelen. Er werd geslagen, geduwd en getrokken met steeds groter enthousiasme en er kwam pas een eind aan de schermutseling toen de vrouw die was aangevallen haar stembanden opnieuw spande. Dit keer riep ze ‘ophouden’ met een stem als een orgel en het resultaat was opzienbarend. Bijna niemand wist wat hij precies had staan doen en waarschijnlijk kwam het daardoor dat de kreet zoveel effect had. De strijdende groepen en groepjes deden een stapje terug, keken elkaar in het duister schaapachtig aan en trokken hun kleren recht. De man over de verschansing bleef voor alle zekerheid nog even hangen en liet zich pas toen hij dacht dat zijn belagers allemaal verdwenen waren op het dek glijden. Daar zat hij naast de man met de strohoed die het bloed uit zijn neus probeerde te stelpen met het rode lint van zijn hoed. Om hen heen heerste toen al grote rust. Het eerste van een reeks strovuurtjes was opgelaaid en even snel weer gedoofd. Maar er zouden er nog heel wat volgen.

In de ruimte die ter beschikking was gesteld aan de filmploeg bevond zich alleen nog Jane Nash. Ze zat met een grimmig gezicht op een stoel naast een tafel vol paperassen en luisterde naar het strijdgewoel dat tot in de verste hoeken van het dek was te horen. Ze zei niets toen Bob en Arie binnenkwamen en bewoog nauwelijks meer dan een neusvleugel toen ze zag dat Bob zich op de tafel stortte waarop eten en drinken stond.

Arie bleef naast haar staan en wipte van zijn hakken op zijn tenen. ‘Ruzie,’ zei hij.

Jane knikte.

‘De ploeg figuranten is een beetje op drift geraakt,’ zei Arie.

Jane knikte.

‘Ze schijnen iemand te zoeken,’ zei Arie.

Jane ontplofte. Ze stond met een ruk op, duwde een trillende vinger tegen Aries borst en schoof haar onderkaak een paar centimeter naar voren. ‘Doe niet zo schijnheilig, jij dikke dondersteen. Ik weet wie ze zoeken. Ze zoeken de man die jou heeft overvallen. Dat doen ze niet toevallig. Dat doen ze omdat jij en dat... dat...,’ ze zwaaide met haar vinger naar Bob, ‘dat stuk ongeluk daar ze hebben opgejut.’

‘Wij hebben niets gejut,’ zei Arie geschrokken.

‘Wij juttten niet,’ zei Bob met volle mond. ‘Wij zijn sterk anti-jut.’

‘Grapjassen,’ zei Jane. ‘Geinmakers. Onverantwoordelijke klunzen. Ik ben hier voor een film, begrijpen jullie dat eigenlijk wel? Binnen anderhalf uur ligt de Creole Queen aan de kade en voor die tijd moeten we nog twee scènes opnemen, waarvan een met de mensen uit Kansas City en het dixielandorkest dat speciaal voor ons een extra optreden zal verzorgen. Jij,’ en ze priemde opnieuw naar Arie, ‘hoort daarbij. Of ik dat nu leuk vind of niet: jij hoort daar absoluut bij, anders kunnen we alles wat we vandaag hebben gedaan weggooien. Denk jij,’ de vinger schoot met zo’n vaart vooruit dat Arie van schrik achteruit deinsde, ‘denken jullie dat we kunnen filmen zolang de ene helft van de passagiers de andere helft achterna zit?’

Arie schudde van nee en bestudeerde een sproet op de rug van zijn linkerhand. Bob nam een slok cola, voelde de drank door zijn keel bruisen en ging discreet in een hoek staan uithoesten.

‘Sorry,’ zei Arie. ‘Ik bedoel...’ Hij had geen idee wat hij bedoelde en schakelde snel over op een ander onderwerp. ‘Waar is Fillmore?’

‘Millard is met de baas van deze schuit meegegaan. Naar de brug, geloof ik. De cameraman loopt ergens rond. Hij wilde de drukte filmen. “Misschien kunnen we er iets mee” zei hij. Persoonlijk betwijfel ik het. Volgens mij wordt deze dag een puinhoop.’

‘Tja,’ zei Arie en hij liep naar Bob. Honger had hij allerm minst, maar er was al weer ruimte voor een slokje cola, voelde hij.

Ze schrokken alle drie op toen de deur open werd gegooid en regisseur Fillmore binnenstormde. ‘Nou bemoeit de bemanning zich er óók al mee,’ zei hij.

Jane kreunde. 'Waarom in 's hemelsnaam?'

'Er kwam een vrouw bij de kapitein. Haar man was bestolen, zei ze. Hij had twee shirts aangehad. Eentje voor als het aan dek koeler werd, lichtte ze toe. Hij had snel last van verkoudheid, moesten we weten en daarom had ze gezegd: Trek een extra shirt aan, neem dat rode maar, dat staatje zo goed. Hij had het warm gekregen, het shirt uitgedaan en over zijn stoel gehangen. Toen er een groep vechtersbazen was binnengekomen, zo zei zijn vrouw, was hij gaan kijken. Toen hij terugkwam was zijn shirt verdwenen.'

Terwijl hij dit vertelde stampte Fillmore met zijn hak van anderhalve decimeter op de vloer en werden zijn appelwangen rood van verontwaardiging. 'Diefstal, zei die vrouw en ze vroeg wat de kapitein daaraan dacht te doen.'

Jane maakte een gebaar. 'Nou en. Er zal wel vaker iets worden gestolen. Waar maak je je druk om?'

Fillmore sprong bijna van opwinding. 'Op de plaats waar het rode shirt had gehangen hing een zwart jasje, zei de vrouw. Weetje wat dat betekent?'

Jane verborg haar hoofd in haar handen. 'Zoeken de toeristen nu naar een man in een rood shirt?'

Fillmore stond opeens doodstil en hief beide armen in een gebaar van machteloosheid. 'Erger nog. De passagiers zoeken iemand in het zwart, de bemanning speurt naar een man in een rood shirt met in groene letters het opschrift "I Love New Orleans".'

Jane keek of ze haar ogen niet geloofde. 'Is die kapitein gek geworden?'

Fillmore schudde zijn hoofd. 'Niet de kapitein. De baas van deze boot. Hij zei dat er diende te worden opgetreden en wel ogenblikkelijk.'

'En toen?'

'Toen gaf hij opdracht ieder bemanningslid dat niet nodig was voor navigatie en motoren mee te laten helpen de dief te grijpen en de rust te herstellen. Zo zei hij het letterlijk: de rust te herstellen.'

Jane hief haar hoofd en luisterde. 'Ik hoor het,' zei ze met een stem die bijna toonloos was. 'De rust wordt hersteld en grondig

ook. Als het zo doorgaat wordt straks iedereen op deze boot aangeklaagd wegens het verstoren van de openbare orde in een gebied van twaalf vierkante kilometer rond de Mississippi.'

Het tumult waar Jane naar luisterde was aanzienlijk groter dan alle voorgaande oproergeluiden en kwam van het bovendek. Daar had een man die Arie en Bob had zien vechten met de kleine Howard de jongen waargenomen en vervolgens bij het nekvel gepakt. Dat hij hem zag was puur toeval, maar hij was er bar blij mee en hij was heilig van plan zijn buit te tonen aan de filmploeg. Hij sleurde de tegenspartelende Howard mee naar de trap die naar het middelste dek leidde en kwam onderweg twee strohoeden tegen.

'Dit is het hulpje van de man in het zwart,' zei hij. De strohoeden wisten niets van een hulpje, maar iedere gevangene was er een en ze grepen allebei een arm van Howard. De jongen deed daarop het slimste wat hij kon doen: hij trok zijn benen op waardoor hij vrij in de lucht kwam te hangen en zette het op een huilen. Echt wenen hielp niet, begreep hij, en daarom zette hij zijn stembanden op maximaal volume.

'Ho ho,' zei een dikke man met een buik als een biervat. 'Wat moet dat? Zet die jongen eens gauw neer.'

'Bemoei je er niet mee,' zei de man die Howard nog steeds bij zijn nek had. 'Hij heeft geprobeerd iemand van de filmploeg te overvallen.'

De dikke man legde zijn hoofd in zijn nek en bekeek de drie volwassenen. 'Dit jongetje?'

'Nietes,' hilde Howard.

'Welles,' zei een van de strohoeden.

'Hij had een mes,' zei de man die Howard had gegrepen.

'Waar is dat mes dan?'

'Dat is hem bij de overval afgepakt,' snauwde de man.

Uit de dikke buik klonk een borrelend gelach dat leek op het rollen van de donder. 'Jullie houden dus met z'n drieën een huilende jongen vast die ooit een mes moet hebben gehad en die misschien wel iemand heeft overvallen. Ik ben een gepensioneerd politiemann en als jullie de jongen niet als de bliksem neerzetten dan ga

ik nu over tot een publieksaanhouding.’

Hij zei natuurlijk ‘citizens arrest’, en verwees daarmee naar de mogelijkheid van burgers om burgers die een misdaad of een overtreding hebben begaan te arresteren. In het wetboek van strafrecht is die bevoegdheid vastgelegd en iedere inwoner van de Verenigde Staten weet dat.

Het trio rond Howard wist het ook en alle drie keken ze elkaar met ogen vol vragen aan. Een ‘citizens arrest’ leidt altijd tot inschakeling van de politie en meestal tot langdurige verklaringen met veel papierwerk. Daar zaten ze allerminst op te wachten. Terwijl ze stonden te aarzelen lieten ze hun greep verslappen en zetten ze de jongen neer. Op het ogenblik dat zijn voeten het dek raakten, wrong Howard zich met een handige draai los en op handen en voeten ging hij er vandoor.

‘Pak hem,’ brulde een van de strohoeden en zelfs de dikke man kwam in beweging. In zijn ogen bekende Howard schuld op het ogenblik dat hij er vandoor ging en hij begreep dat de ontsnapping door hem was veroorzaakt. Het duurde even voor hij op snelheid kwam, maar toen zijn massa tempo had was niemand ertegen opgewassen. Hij verpletterde niemand, maar het scheelde weinig. Links en rechts werden toeristen opzij geworpen en een meisje sloeg languit tegen het dek. De protesten namen per seconde toe en mobiliseerden steeds meer aanwezigen. Onder hen waren er zeven uit Kansas City en negentien die waren verdeeld over vier ploegen die naar een man in het zwart zochten. Tezamen vormden ze een macht tegen wie niemand bestand was en die het dek bijna schoonveegde. Ze waren de trappen naar een van de andere dekken al voorbij toen ze hun krachten bundelden en ze wisten dat geen jongen aan hun aandacht zou ontsnappen. Zelfs een muis zou moeite hebben om veilig weg te komen.

Howard haalde de achterste reling en begreep daar dat hij volkomen in de klem zat. Dreigende gezichten naderden en hij voorzag liet pak slaag van zijn leven. Hij keek naar beneden, zag in het licht dat door de ramen straalde de stalen opbouw en het geweldige schoepenrad en deed toen iets waar iedereen die het zag nog lang over zou praten.

Hij zwaaide een been over de reling, zocht met een voet steun op de ijzeren rand eronder en sprong in de rivier. De Creole Queen voer op dat moment tegen de stroom in en het gevaar dat Howard door een van de schoepbladen zou worden geraakt bestond er nauwelijks, maar de Mississippi is geen onbetekenend watertje en iedereen beseftte dat meteen.

‘Man overboord,’ klonk het uit bijna honderd kelen. ‘Stop de motoren. Man overboord.’

Iedereen verdrong zich bij de reling en staaarde naar het donkere water. Het leek of er een intense stilte over het dek was neergedaald en er werd secondenlang zelfs niet gefluisterd. De schoepen bewogen langzamer en langzamer en kwamen tot stilstand.

Een man in een uniform vroeg wat er aan de hand was en had drie minuten nodig om uit de wirwar van mededelingen de juiste informatie te peuren. Een sloep werd gestreken, het rad kwam weer in beweging.

‘Varen ze nou dóór?’ vroeg een vrouw verontwaardigd.

‘Heb je liever dat deze boot met de stroom meedrijft en tegen de wal slaat,’ antwoordde een man op een toon van: snap je dat nou zelf niet.

‘O,’ zei de vrouw. ‘Ik heb het ineens koud. Ik ga naar beneden.’

Dat deden er meer, maar toch waren er nog tientallen passagiers die minutenlang naar het water bleven staren. Ergens in de verte moest een jongen drijven. Ze rilden als ze er aan dachten, maar vonden het ook knap spannend. De Creole Queen, dat was me een boot, daarop maakte je nog eens iets mee.

Het bizarre van de hele situatie was dat de toeristen die zich op het onderste dek bevonden niets van de actie rond Howard hadden meegekregen. Onderin het schip hadden de meest bezadigde toeristen zich verzameld. Ze keken af en toe naar de lichten op de oevers, luisterden naar de muziek die door luidsprekers klonk en haalden met regelmaat eten bij een buffet. Ze keken met belangstelling naar de groepjes passagiers die nog steeds op zoek waren naar Richard en verbaasden zich over de plotselinge activiteiten van de bemanningsleden die zich ook groepsgewijs over het

dek bewogen. Geen van allen had gemerkt dat er iemand te water was geraakt.

Juist op dat onderste en tot dan toe rustigste dek zou de laatste slag op de Creole Queen zich afspelen. Ze ontstond op de plaats waar de activiteiten eerder die avond waren begonnen: bij het toilet.

De man wiens mooie rode shirt door Richard was gestolen, was door zijn vrouw naar het onderste dek meegetroond. Hij was aan een tafeltje gepoot, had een bord voor zich gekregen met cajunvoedsel en was gelaafd met een liter drank. De drank vroeg zijn tol en de man wandelde in alle rust naar de wc. Hij was bijna bij de deur toen hij iemand naar buiten zag komen die was gehuld in een rood shirt. Er was iets vreemds aan dat shirt, zag de man, iets wat hij niet goed thuis kon brengen. Hij bleef naar het shirt staren en wist ineens wat hem was opgevallen: het shirt zat binnenstebuiten. Hij keek naar de vage contouren van letters die door het rood schemerden en rende bijna naar zijn vrouw.

‘Daar,’ zei hij. ‘Kijk eens.’

Terwijl zijn vrouw naar het rode shirt keek fluisterde hij: ‘Het zit binnenstebuiten. Het lijkt wel, of...’

Zijn vrouw was van het doortastende soort. Ze schoot overeind, praaide de man die nu vlak bij het buffet stond en snauwde: ‘Hoe komt u aan dat shirt?’

Op het ogenblik dat Richard de vrouw in de ogen keek wist hij dat uitleg zinloos was. Hij zei niets, veegde de vrouw aan de kant en rende naar de middentrap. Deze actie werd gezien door vier bemanningsleden die voor de vierde keer een rondje over de Creole Queen maakten en zich langzamerhand behoorlijk liepen te vervelen. Zoeken is alleen leuk als je ook iets of iemand vindt en hun enige buit tot dan toen was een man met een baard geweest die een rood shirt droeg waarop zich de vlekken van drie dagen achteloos eten bevonden.

De vier zagen een man in een rood shirt rennen en zetten er de sokken in. Deze beweging voltrok zich onder de ogen van drie strohoeden, zes jongens en een meisje die net de trap afkwamen en zij waren bereid zich op iedereen te storten die zich daarvoor beschikbaar leek te stellen. Ze zochten iemand in het zwart,

maar als bemanningsleden een voorkeur hadden voor rood dan vonden ze dat ook best.

Richard zag de twee groepen, merkte dat hij bezig was hopeloos vast te lopen en draaide zich om. De trap was geblokkeerd, maar achter de bemanningsleden gloorde de deur naar het open voordek. Richard deed zijn best en hij had bijna succes. Om de groep van vier te ontwijken koos hij niet voor het gangpad maar voor de tafels. Hij zette zich af op het been van een vrouw, sprong op de eerste tafel en hopste daarna van tafelblad naar tafelblad. Het ging een heel stuk goed. Hier en daar tuimelden glazen om en viel een enkel bord in gruzelementen, maar niemand hield hem tegen. Tot hij bij een tafel kwam waaraan een groep bejaarden zat. Een van hen, een man van zeker tachtig jaar, had een stok. Hij zwaaide niet, hij sloeg of dreigde niet, hij hief eenvoudigweg de stok en stak hem tussen de benen van Richard. Die nam een wanhopige stap, raakte de rand van de volgende tafel en viel voorover, een dozijn glazen en aanzienlijk meer borden en bordjes meeslepend die waren gevuld met gumbo, crawfish en andere gepeperde cajunheerlijkheden. Hij belandde tussen de borden en glazen op de vloer en werd daarna bedolven door lichamen. Een van de bemanningsleden viste een mes uit zijn broekzak en hief het boven zijn hoofd: 'Kijk eens?' 'Hebbes,' zei een van de strohoeden. 'Dit is de vent die we zoeken. Wat doen we: overboord met dit stuk ongeluk?' 'Naar de kapitein,' zei het bemanningslid met het mes. 'De kapitein is de baas. Hij wil deze vent en hij krijgt hem.' Daar wist niemand iets tegen in te brengen en Richard werd afgevoerd naar de brug door zegevierende bemanningsleden, opgetogen strohoeden en een horde passagiers die drank en eten over zich hadden gekregen en een schadevergoeding wensten.

Een half uur voor de Creole Queen behoorde aan te leggen was de rust vrijwel weergekeerd. Hier en daar liep nog een stel vastberaden lieden rond dat er geen idee van had dat Howard in de rivier was beland en Richard in de klauwen van de kapitein, maar de meeste passagiers kenden de laatste ontwikkelingen en beperkten zich tot napraten. Een deel zat te confereren over scha-

devergoedingen en aanklachten en zag steeds grotere bedragen in het verschiep. De meeste anderen hadden rode wangen van opwindning; een spannender tocht op de Mississippi was niet mogelijk geweest, was de overheersende mening.

Jane Nash was bezig met het verzamelen van ingezetenen van Kansas City. Hun aantal was niet geslonken, maar een deel van de strohoeden was bij de ongeregelde heden aanzienlijk beschadigd. Aangezien het winkeltje aan boord niet beschikte over hoofddeksels van stro was een nieuwe camera-instelling nodig waarvoor de lampen moesten worden verplaatst, maar aan dat soort ongemakken waren cameraman en belichter gewend.

Jane zette iedereen op de plaats die regisseur Fillmore aanwees en hield intussen Arie nauwlettend in het oog. Red Rose kon geen beweging maken zonder dat ze hem streng aankeek en hij deed na een tijdje daarom maar precies wat ze wilde. Veel was dat niet.

‘Daar zitten, daar kijken, meebewegen op de maat van de muziek en niet naar de camera staren,’ zei Jane. ‘Eigenlijk zouden we je ouder moeten schminken, maar Millard heeft de camera weer hoog laten zetten dus het zal wel gaan. Met je vingers knippen mag, meestampen met een been is gewenst. Zo gauw de muziek klinkt beginnen de opnamen.’

Het dixielandorkest zette het befaamde nummer *Way down yonder in New Orleans* in en Arie swingde bijna automatisch mee.

‘Fantastisch,’ fluisterde Jane toen het nummer afgelopen was. ‘Nog één keer en nu iets meer naar de bassist kijken.’

Arie keek naar de snaren van de bas tot hij ze voor zijn ogen zag dansen, terwijl het orkest het jazznummer herhaalde.

‘Schitterend,’ zei Jane. ‘Er was iets met het licht. Laatste keer. Tikje voorover met je hoofd. Kijk maar naar de schoenen van de bassist.’

Het waren mooie schoenen, zag Arie. Heel bruin en keurig gepoetst. Geen schoenen waar hij voor zijn plezier drie minuten naar zou kijken, maar toch, heel nette schoenen.

‘Ongelooflijk,’ zei Jane. ‘Een van de muzikanten keek jammer genoeg recht in de camera. Blijf zo zitten, swing met je linkerbeen, maar houd je hoofd een beetje voorover.’

Na vijf keer *Way down yonder in New Orleans* hield Fillmore het voor gezien. De belichter pakte zijn lampen bijeen, de cameraman schroefde zijn camera los. De strohoeden dromden samen rond Jane die schone beloftes deed over een uitbundig diner.

‘Wil je ook mee?’ vroeg ze aan Arie. ‘Je mag samen met je vriend, maar eh...,’ ze keek snel naar de opgewonden strohoeden, ‘ik geloof niet dat het echt gezellig gaat worden. Iets te veel drank, zo te zien.’

Arie voerde een hard gevecht met zichzelf. De beignets waren gezakt, de spanning ter hoogte van zijn middenrif was geweken. Ja, dacht hij, een hapje zal er wel in gaan. Hij knikte, bedacht zich en schudde krachtig zijn hoofd. ‘Lat maar. Ik heb eigenlijk vanavond ergens een afspraak.’ Waarom hij de naam van Jan niet noemde wist hij niet goed. Zo maar, dacht hij, je weet nooit waar het goed voor is.

Jane beet op haar onderlip. ‘Stel nu eens dat we je vragen om nog een keer mee te doen?’

‘Met filmen?’

‘Met filmen. Niet in New Orleans, maar ergens anders. Wat dan?’

Eerder op de avond was ze kwaad geweest, maar nu straalden haar blauwe ogen weer. ‘O, ja, voor je bijdrage van vandaag krijg je honderd dollar.’ Ze toverde een envelop te voorschijn en stak hem Arie toe. ‘Dit is voor jou. Waar logeer je?’

‘Marriott hotel,’ zei Arie. ‘Wil je me nu eindelijk eens precies vertellen waarom ik een stijve nek heb zitten krijgen door naar de bruine schoenen van een bassist te turen?’

Jane wees rond. ‘Ik moet met Kansas City naar het diner. Morgen kom ik naar je hotel, oké? Ik beloof je dat ik dan een heel aantrekkelijk voorstel heb.’ Haar ogen schoten vonken. ‘Ja?’ Arie hoorde zichzelf ‘ja’ zeggen en zag Jane stralen.

‘Ik wist dat je dat zou zeggen. Dank je wel, ook namens Millard. Tot morgen. Tien uur precies.’

‘Ja,’ zei Arie weer en hij vroeg zich af waarom hij kleurde.

Computer-orders van drie vaders

Het Marriott hotel aan de rand van het French Quarter in New Orleans is een gebouw dat werd ontworpen in een tijd waarin niet op een kubieke meter ruimte werd gekeken. Alleen de lobby al is ruim genoeg voor een middelgrote flat en wie er voor de eerste keer binnentreedt is al gauw enkele minuten gevuld met verbazing. Bob en Arie maakten slalombewegingen langs een groep Koreanen die met het hoofd in de nek de architectonische schoonheid van het plafond stonden te bewonderen en bleven op enige afstand van de receptie staan.

‘De vraag is nu: hoe vertellen we het Jan?’ zei Bob met een blik op zijn horloge. Arie krabde zijn kruin. ‘Wat zeiden we ook weer toen we weggingen? Dat we een uurtje zouden rondkijken?’

‘Dat was ongeveer twaalf uur geleden. Het loopt tegen middernacht. Er is kans dat Jan een tikkeltje verstoord is.’

‘Waarschijnlijk een tikkel.’

‘Voldoende tikkels om enig zalven noodzakelijk te maken. Maar hoe zalven we een Jan Prins die last heeft van verstoring?’

Arie dreutelde naar een van de comfortabele stoelen die her en der in de lobby waren geplaatst en liet zich zakken. Uit de zitting steeg het geluid op van ontsnappende lucht.

Bob schrok ervan. ‘Kijkje een beetje uit, bolle. Dit hotel is waarschijnlijk meer dan een eeuw oud en die stoel ook. Jij zit een stuk Louisiana-antiek te pletten, besef je dat?’

‘Terdege,’ zei Arie vaag. ‘Als ik door deze stoel zak doe ik het Marriott een proces aan, wegens ernstige schade aan mijn zenuwgestel.’

‘Niemand gelooft dat jij een zenuwgestel in je billen hebt,’ zei Bob droog. ‘Hoe pakken we Jan aan, denk daar maar eens aan.’

Arie wrikte tot hij lekker zat en keek rond zonder iets te zien. ‘Ik dénk. Je kunt me horen kraken. Toen we weggingen zat Jan te internetten. Hij was daar nogal geconcentreerd mee bezig.’

Bob knikte. ‘Klopt. Ik vond het al knap dat hij merkte dat we weggingen.’

‘Er is toch iets met internetten in Amerika. Iets dat anders is dan in Nederland, bedoel ik.’

‘Bij jullie betaal je een bedrag aan de provider, zeg maar: het bedrijf dat het internetten mogelijk maakt. Daar komen dan nog de telefoonkosten bij en die gaan per minuut. Bij ons betaal je een maandelijks bedrag en dan kun je net zolang achter de computer zitten als je wilt.’

‘Ook in een hotel?’

Bob zag de lichtjes in Aries heldere ogen en boog zich voorover. ‘Heb jij weer iets slims, rood rund? Zeg het dan meteen. Ik ben moe geworden van al het geros bij en op de Mississippi. Hoe eerder Jan stoom heeft afgeblazen, hoe eerder we kunnen slapen. Morgen om tien uur staat Jane bij je bed.’

Arie rilde. ‘Ik moet er niet aan denken. Is internetten vanuit een hotel ook gratis, vroeg ik.’

‘Waarom niet?’

‘Omdat bellen vanuit een hotelkamer vaak loeilaaierend duur is, daarom. Bijna elk hotel berekent extra kosten en die zijn niet mals. Internetten doe je via een telefoonlijn, dus...’

Bob zag de brede grijns om Aries kaken en langzaam drong tot hem door wat zijn vriend bedoelde. ‘Effe vragen. Ik ben zo terug.’

Hij schoot weg en was binnen drie minuten terug. Al van een afstand zag Arie dat hij liep te schuddebuiken.

‘Raak, dikke. Dit hotel leent computers aan gasten, maar berekent een dikke huur voor het gebruik van de telefoonlijn. Ik heb gevraagd wat Jan vandaag aan kosten heeft gemaakt. Raad eens.’

Arie maakte een verveeld gebaar. ‘Drie cent. Zevenenzestig miljoen dollar. Doe niet zo flauw.’

‘Bijna 98 dollar. Om precies te zijn 97 dollar en 15 cent.’

‘Zou hij dat weten?’

Bob schudde zijn hoofd. ‘Heeft-ie nooit aan gedacht, joh. Jan zou nooit op één dag honderd dollar uitgeven aan een computerspeeltje.’

Aries gezicht glom van geluk. ‘Ik heb honderd dollar verdiend met dat filmgedaas. Tenminste, dat zei Jane.’ Hij trok een gekreukte envelop uit zijn broekzak en viste er vijf biljetten uit.

‘Allemaal van twintig dollar. Bij elkaar 2 dollar 85 meer dan Jan heeft opgemaakt. Kom op, Bobbie, we gaan elke opstandigheid van Jan in de kiem smoren.’

Arie bleef in de deuropening van kamer 1413 staan en keek naar de gebogen rug van Jan Prins. ‘Dag, Janneman.’

De rug kromde zich iets verder.

‘Blij dat we thuis zijn, Jan?’

Aan de andere kant van de rug klonk een zacht gegrom.

‘Als je je zou omdraaien zou je kunnen zeggen dat je blij bent om ons te zien. Wij zijn blij om jou te zien. Bobbie, zijn wij niet blij?’

Bob gaf Arie een duw en liep naar het bed. ‘Kolossaal blij. Supermegablij. We hopen dat je lekker hebt geïnternet. We dachten: laten we Jan niet storen. We blijven even weg, dan kan hij lekker spelen.’

De rug trok langzaam recht en werd vervolgens ruim 90 graden gedraaid. Het gezicht van Jan verscheen in beeld. Het was een beheerst gezicht, maar wel een beetje bleek. ‘Even weg,’ klonk het stijf. ‘We gaan even een uurtje rondkijken. Uurtje. Rondkijken. Weten de heren hoe laat het is?’

Arie ging met een glunderend gezicht op de enige vrije stoel zitten. ‘Het is acht minuten voor half twaalf, Amerikaanse oostkusttijd. Het werd helaas iets langer dan eventjes, maar we hebben onze tijd nuttig besteed. Wij hebben beslist geen tijd en geld over de balk zitten gooien.’

Jan klemde zijn tanden op elkaar en haalde diep adem. ‘Ervaring,’ zei hij, terwijl hij een klemtoon probeerde te leggen op elke lettergreep, ‘ruime, rijke ervaring met veelvraat Roos en gat-in-de-hand Evers heeft me geleerd dat dit soort zinnen immer en altijd de inleiding is van een verhaal dat er uiteindelijk op neerkomt dat we minstens 3.000 dollar armer zijn geworden.’ Hij sloeg zijn armen over elkaar en keek van Bob naar Arie. ‘Ik mag aannemen dat fantast-Roos de taak heeft om me een sprookje op het shirt te spelden?’

Bob grinnikte. ‘Geen sprookje. Arie gaatje straks vertellen van zijn rijke filmervaringen, maar eerst schillen we een appel met jou.’

‘Mij?’ Jans ogen werden groot. ‘Hebben de heren afgesproken om mij de schuld te geven van hun laatkomerij, hun onbetrouwbaarheid? Waarom hebben jullie niet gebeld, jandokie?’

‘Omdat je zat te internetten,’ zei Arie zachtmoedig. ‘Omdat je de lijn bezet hield met je huurcomputer. Drie keer hebben we gebeld.’

Jan balde zijn vuisten. ‘O, ja? Hoe laat dan wel?’

‘Om vijf over twee, om half zes en tegen negen uur,’ zei Arie met een stalen gezicht. ‘Als de heer Prins zich niet aan een gruwelijke vorm van geldverspilling te buiten was gegaan dan had hij ons een handje kunnen helpen.’

‘Je zit te liegen,’ zei Jan. ‘Ik zie het. Ik ruik het. Je zit een van je duizend-en-één-dag-sprookjes uit je spekduim te zuigen.’

Die Jan, dacht Arie. Hij heeft gelijk en hij weet het. Hier is enig grof geschut nodig. Hij knipte met een vinger in Bobs richting. ‘Hoeveel heeft Jan vandaag uitgegeven?’

‘Aan computerwaanzin precies 97 dollar en 15 cent. Tenzij hij in de tijd waarin we in de lift stonden ook nog verbinding met internet had, want dan kan het intussen 97 dollar en 33 cent zijn geworden.’

Jan stond langzaam op en balde zijn vuisten. ‘Wat is dit voor gloriekolder? Internetten in Amerika is vrijwel gratis, dat weet iedereen.’

‘Niet in een hotel,’ zei Arie. ‘Niet in dit hotel. Bob heeft het nagevraagd. Ze berekenen een tamelijk fors bedrag voor elke minuut waarop je een telefoonlijn bezet houdt.’

‘Je zit me te stangen.’

Arie greep de telefoon, luisterde even naar de kiestoon en stak de hoorn in Jans richting. ‘Bel zelf maar. Bijna honderd dollar. Ongeveer even veel als ik vandaag heb verdiend.’

Jan negeerde de telefoon. ‘Verdiend,’ hoonde hij. ‘Als jij een maaltijd bestelt van twintig dollar in plaats van een van vijftientig dan houd je al vol dat je vijf dollar hebt verdiend.’

Arie keek hem aan zonder een spier te vertrekken. ‘Dat is toch ook zo. In dat geval heb ik 5 dollar verdiend door pure zuinigheid.’

Jan kreunde. ‘Jij rampzalige rooie grappenmaker, de enige manier

voor jou om in New Orleans iets te verdienen is op de hoek van de straat te gaan staan als levend standbeeld. En dat lukt nog alleen als je je mond gebruikt als centenbak, want anders ga je alsnog met iedere voorbijganger aan de klets. Jij...' Hij maakte grijpbewegingen, liep naar de badkamer en goot water over zijn hoofd. 'Is dat waar van die 97 dollar?'

Bob vond dat het tijd werd voor serieus overleg. 'En 15 cent, ja. Het is ook waar dat Arie 100 dollar heeft verdiend. Daar zat wel iets aan vast en dat heeft een bizar en zeer geheimzinnig kantje. Ga dus zitten en luister, want het is niet mis wat er vanmiddag en vanavond is voorgevallen.'

'Juist,' zei Jan, nadat hij Bobs verhaal had aangehoord zonder hem een keer in de rede te vallen. 'Dat iemand rolmops Roos interessant genoeg vindt om als reserve-acteur op te treden moet berusten op een hersenkronkel die geen twintig psychiaters ooit glad kunnen strijken, maar dat een overvaller hem met grote hardnekkigheid achtervolgt grenst aan totale maniakale geschiftheid. Wat zei Richard toen hij tegenover je stond in het park Jackson Square nu precies?'

Arie trok aan zijn neus. 'Helemaal exact weet ik het niet meer, maar ik geloof dat hij zei: Geef op.'

'Dus niet: "Hier met je geld" of "Geef me je portemonnee"?'

Arie schudde zijn hoofd. 'Nee, man. Maar het was nog gekker. Dat geld kwam later pas. Eerst vroeg hij: "Red?" Ik begreep niet direct wat hij bedoelde. Ik dacht: Rood, wat moet ik nou met rood. Maar het ging om een naam. Het was net of hij iemand zocht die Red heette.'

Jan schoot in de lach. 'Dat hij jou uitkoos als de ideale persoon voor de naam Red kan ik begrijpen. Een nogal logische vergissing.'

'Daarna vroeg hij "Van de film?" Dat is minder logisch.'

'Tenzij hij je in Bourbon Street heeft gezien en je is gevolgd.'

'Allicht is hij me gevolgd, uil. Maar waarom zou hij een praatje over film willen maken of mijn naam willen weten als het om een gewone overval ging? Zie je het voor je. Je loopt door het centrum van Amsterdam. Er komt een man aan die je vraagt "Ben jij Kees

Prins?” Nee, ik ben Jan Prins. “O, sorry, ik overval alleen jongens die Kees Prins heten, neem me vooral niet kwalijk.” Onze Zwartmans was op zoek naar iemand die Red heet en die werkt bij de film, dat werd me naderhand zo helder als Mississippi-water.’

‘Dan toch wel het water dat 3.000 kilometer noordwaarts vloeit en niet de drab die door New Orleans stroomt, mag ik hopen,’ bromde Bob. ‘Hoe zat het nou met dat geld?’

‘Hij zei eerst “Geef op” en daarna “Tienduizend. Nu meteen of ik prikje lek.”’

‘Tienduizend. Een afgerond bedrag.’

‘Het klonk alsof hij ervan overtuigd was dat ik 10.000 dollar bij me zou hebben. Later zei hij “Tienduizend en haal geen geintjes uit.” Ik haalde wel een geintje uit en hij ging er vandoor.’

‘Om later naar je op zoek te gaan op de boot. Rara, hoe wist Richard dat jij op de Creole Queen zou zijn?’

‘Omdat hij contacten heeft met iemand van de filmploeg?’

‘Hij wist in elk geval waar de filmploeg vanavond zou zijn. Denk nou even na, bolle. Jij loopt nietsvermoedend door Bourbon Street en wordt gepaaid voor een rolletje als strohoed dragende malloot.’

‘Ho even,’ protesteerde Arie. ‘Als waardige edel-figurant zul je bedoelen.’

‘Je had jezelf eens moeten zien. Als je niet in veel te korte tijd twee hurricanes had genuttigd dan zou je er niet over hebben gepiekerd om mee te doen.’

Bob hief een hand om protesten van Jan te smoren. ‘Hij heeft 100 dollar verdiend, maar er een paar uitgegeven aan drank, ja. Bourbon Street is iets minder goed gekoeld dan deze hotelkamer. Je krijgt er dorst, neem dat maar van mij aan. Arie, jij werd uitgekozen omdat er een acteur was uitgevallen, heb ik dat goed begrepen?’

Arie knikte. ‘Ik heb een paar keer gevraagd hoe het precies zat, maar scriptgirl Jane zei steeds dat ze me later wel zou vertellen wat er aan de hand was. Dat is er door de slag op de raderboot helaas niet van gekomen. Er was iemand zoek, ene John ‘Red’ Adams, dat is alles wat ik weet.’

Bob liet zich met een zucht terugvallen op het bed. ‘Neem dan

maar van mij aan dat die Red ergens ver van hier rond wandelt met 10.000 dollar in zijn broekzak.'

'Wat Richard wist. Ik bedoel, Richard wist dat Adams een smak geld bij zich moest hebben.'

'Allicht. Alleen dacht onze Zwartmans dat Adams zo stom zou zijn om er mee door Bourbon Street te sjouwen. Duidelijk is natuurlijk wel dat Richard de man nooit heeft gezien. Tenzij er een Red bestaat die acteur is en die als twee druppels water op jou lijkt, maar daar geloof ik niet direct in.'

'Niemand lijkt op Arie,' zei Jan vol overtuiging. 'Twee Aries op deze wereld is meer dan de wereld aan kan... Wat we nu hebben is een acteur die zoek was, Arie die zich aan liep te stellen en Richard die een mes droeg en 10.000 dollar wilde. Richard ontmoette in het Armstrong park zijn maatje Howard die eveneens een mes had en die hem een handje wilde helpen. Klopt dat?'

'Als een bus, Jan.'

'Fijn. Maar noch Richard noch Howard is jullie gevolgd naar het hotel.'

Bob schudde zijn hoofd. 'Howard dreef in de rivier en Richard zat geketend bij de kapitein op de politie te wachten. Maar dat betekent niet dat Zwartmans niet te weten kan komen waar Arie verblijf houdt.'

Arie trommelde tegen de zijkant van zijn stoelzitting. 'Hoe speelt hij dat klaar, denk je?'

'Via de filmploeg, natuurlijk. Denk nou even na, dikke. Meestal ben je zo traag niet. We moeten er van uit gaan dat Richard iemand zocht die bij de filmploeg hoorde te zijn. Hij wist van de Creole Queen. Dat kán hij hebben gehoord omdat een paar strohoeden uit Kansas City daar over spraken, maar dat hoeft niet. Hij kan een verklikker hebben bij het filmteam. Er is iets loos met 10.000 dollar. Dat is een fiks bedrag. Het is niet precies een fooi die je laat schieten omdat je wat stennis hebt gemaakt op een schip.'

'Nou, beetje stennis. Hij had een mes bij zich en daar zijn ze bij de politie niet dol op. Er komen heus wel een paar aanklachten tegen hem. Er is een en ander beschadigd en tegen de vlakke gegaan, daar aan boord van de Creole Queen.'

‘Pah,’ zei Jan. ‘Poeh. Ik wed dat minstens twaalfduizend inwoners van New Orleans een mes bij zich hebben. Meer waarschijnlijk. Ga er voor alle zekerheid maar vanuit dat Richard morgen vrij is en dat we hem terug zien. Tenzij...’ Hij aarzelde. ‘Tenzij we nu en meteen onze biezen pakken.’

‘Nooit,’ zei Arie meteen.

‘Pieker ik niet over,’ zei Bob.

‘Net wat ik dacht,’ zei Jan. ‘Wat we dus doen is het volgende. Jullie verdwijnen naar één kamer en ik blijf hier. Jullie praten morgen met Jane en ik blijf op de achtergrond als geheim wapen.’

‘Wapen Prins,’ mompelde Arie. ‘Onze geheime man uit Holland. Maar jij bent helaas degene die moet verdwijnen. Dit is mijn kamer, weet je nog wel. Jij kwam vanochtend binnenstiefelen voor een klets, waarna je besloot deze ruimte niet meer te verlaten. Ik heb Jane niet verteld in welke kamer ik zit, maar dat hoort ze wel van de receptie. Bob haalt zijn spullen hier naartoe en jij slaapt vannacht lekker in je eentje in kamer 744. Daar blijf je tot je iets van ons hoort.’

Jan gaf een knor. ‘Zo doen we het. Bob, haal je spullen. Als je bent geïnstalleerd zal ik vertellen wat ik vandaag heb gedaan. Het is meer dan jullie denken.’

Ruim na middernacht haalde Jan een bundeltje papieren tevoorschijn. ‘E-mailtjes,’ zei hij. ‘Ik heb via internet contact gehad met de diverse thuisfronten en zowel in Pittsburgh als in Amsterdam hebben ze wel een paar bedenkingen over onze ietwat langdurige uitstapjes.’

Arie keek naar de vellen papier die Jan hem aanreikte. ‘Hoe kom je hier aan?’

‘Geprint natuurlijk, hoe anders. Ik heb alle vaders e-mail gestuurd en hun antwoorden laten uitprinten in de computerkamer van het hotel.’

Arie wapperde met de prints. ‘Mag ik vragen waarom?’

Jan grijnsde breed. ‘Dat mag je best vragen. Je vraagt maar een eind weg.’

Arie zuchtte. ‘Waarom, beste Jan. Waarom heb jij een dag van je jonge leven verspild met het schrijven van e-mailtjes naar vaders

die waarschijnlijk meteen op drift zijn geraakt en ons in vier talen hebben gesommeerd om onmiddellijk naar huis te komen.'

'Omdat je beter kunt e-mailen dan bellen, daarom. Hier, lees wat mijn vader schreef. Jouw pa heeft hem mijn e-mailtje doorgebeld en het schijnt dat hij huishoudster Marianne op de fiets naar het Roos-kantoor heeft gestuurd voor het antwoord. Dat antwoord luidt: Kom naar huis. Echt waar. Kom naar huis. Daarvoor moest Marianne dus op de fiets.'

Arie keek zijn vriend onderzoekend aan. 'Voor drie woorden?'

Jan grinnikte. 'De brief bestond inderdaad uit drie woorden. Maar eronder stond een toelichting van een half kantje, samengesteld door Marianne waarin ze schreef dat ze voor het gemak alle lelijke woorden, uitbarstingen en dienstorders had weggelaten. Lees maar.'

Arie las de brief en krabde zich bezorgd onder een van zijn kinnen. 'Het is heel leuk geformuleerd, maar de ondertoon is duidelijk. Of we maar op willen houden met avonturen en een ordentelijk baantje willen zoeken.'

Jan knikte. 'Dit krijg je als je een e-mail stuurt, maar wat denk je dat er was gebeurd als ik mijn vader had gebeld?'

Arie keek geschrokken. 'Hij had zo hard gebruld dat de glasvezelkabels onder de oceaan waren samengeklonterd, waardoor het gehele transatlantische verkeer was lamgelegd.'

'Zoiets, ja. Jouw pa was waarschijnlijk niet minder duidelijk geweest. Lees maar wat hij schreef. Als we doorgaan ons op duistere manieren over het Amerikaanse continent te bewegen dan avontuurt hij ons hoogstpersoonlijk naar de binnenstad van Amsterdam. Bobs vader ziet wel iets in een enkele reis Pittsburgh. Hij heeft in een van zijn fabrieken stalen ringen in de muur laten metselen om Bob aan vast te ketenen. Hij zegt dat hij dat ketenen hoogstpersoonlijk wil verrichten om zeker te weten dat zijn zoon goed vast zit.'

Alle drie lazen ze de e-mailtjes en er viel een lange stilte.

'Zorgelijk,' zei Bob uiteindelijk.

'Verontrustend,' vond Arie.

'Lastig,' zei Jan. 'Deze berichten zijn tamelijk duidelijk, dunkt me, maar ik stel toch voor dat we voorlopig even doen of onze

neus bloedt. Dat houden we niet heel lang vol, vrees ik, maar elke week is meegenomen.'

Arie maakte een prop van de prints en mikte ze in de prullenbak.

'Ze weten in elk geval dat we nog leven en als ze zijn uitgeraasd dan trekken ze wel bij. Ik ken ze. Ze zijn alle drie hetzelfde.'

'Maar ze trekken ook altijd één lijn.'

'Zolang die lijn ons niet persoonlijk is meegedeeld en daarna is vastgelegd op perkament dat is ondertekend door drie notarissen moeten we er maar een beetje aan voorbij gaan, stel ik voor.'

'Precies,' zei Jan tevreden. 'Dat dacht ik ook. En daarom heb ik niet gebeld.'

Bob schrok op. 'Dat is ook zo. Er is voor ons gebeld.'

Jan voelde zich bleek worden. 'Door een van onze vaders?'

'Door Baudrieux, de vervoerder van het avontuur in San Antonio en Algiers. Hij heeft ons nodig.'

'Hoe weet jij dat?' vroeg Jan.

'Wat moet-ie,' wilde Arie weten.

'Ik weet het omdat het lichtje op de telefoon in kamer 744 knipperde. Volgens de boodschappendienst van dit hotel heeft Baudrieux vier keer gebeld. Kamer 1413 was onbereikbaar omdat jonheer Prins zat te internetten en kamer 744 was vandaag onbewoond.' Hij keek op zijn horloge. 'Gisteren moet ik zeggen. Het schijnt dat Baudrieux een dringende mededeling had.'

'Over shirtjes?'

Bob haalde zijn schouders op. 'Geen idee waarover.'

'Dat,' zei Arie, 'gaan we uitzoeken.'

'Nu? Op dit tijdstip?'

'Waarom niet. Baudrieux is een transporteur die zaken doet over de halve wereld. Hij zal wel eens vaker op een onprettige tijd worden gebeld. ... Ja, juffrouw, goedenacht, kunt u me het nummer geven van transportbedrijf Baudrieux? ... Hier in New Orleans, ja. In het stadsdeel Algiers... Ik schrijf mee, inderdaad... Fijn, dank u.'

Arie keek verbaasd. 'Ze vroeg of ik het meteen wilde opschrijven. Klink ik als iemand die geen telefoonnummer kan onthouden?' Hij negeerde de antwoorden en draaide het nummer.

‘Met Arie Roos. Is de heer Baudrieux aanwezig.’

...

‘Roos, zei ik. Arie Roos. We zijn hem behulpzaam geweest toen hij problemen had met vrachtauto’s die werden overvallen.’

...

‘Inderdaad. Wij waren betrokken bij de schiet- en renpartijen aan de oevers van de Mississippi. De heer Baudrieux heeft ons vandaag verschillende malen geprobeerd te bereiken.’

...

‘Niet gelukt, nee. Daarom bel ik ook op dit tijdstip. Ik kreeg de indruk dat het dringend was.’

...

‘Juist. Ja. Dank u.’

Hij legde op. Ademde langzaam uit en haalde een hand langs zijn keel. ‘Misschien was het zijn vrouw. Het was een zij, en ze was een tikkeltje uit haar hum. Ze lag te slapen, zei ze, en ze wilde weten hoe ik het in mijn hoofd haalde om op deze tijd te bellen. Baudrieux was niet thuis en of we morgen willen terugbellen. Tussen tien en vijf graag.’

‘Wist ze niet wat Baudrieux wilde?’

‘Hij had een opdracht, zei ze.’

Bob keek Arie scherp aan. ‘Gebruikte ze dat woord? Opdracht?’

Arie knikte. ‘Opdracht.’

Jan schoot in de lach. ‘Zo zie je maar. Gisteren hadden we niets omhanden. Vandaag zitten we met een dreigend filmavontuur en een opdracht. Iets zegt me dat Amsterdam nog even moet wachten.’

Bob floot geluidloos de eerste maten van Yankee Doodle. ‘Anders Pittsburgh wel. Ik hoop niet dat onze vaders denken dat we bezig zijn aan een eeuwigdurende vakantie bestaande uit zonnebaden aan de rivier en flaneren langs de muziekholen.’

‘Denken ze niet,’ zei Arie. ‘Denken ze beslist niet. Ze gaan er al jaren vanuit dat we elke achtste minuut achterna worden gezeten door onverlaten en om het kwartier iemand op zijn neus slaan. Dat is juist wat ze zorgen baart.’ Bob schoot in de lach. ‘Dat we zo gewend raken aan het slaan dat we straks geen neus voorbij kunnen lopen zonder hem te pletten, bedoel je?’

‘Zoiets ja. En dat we zo aan het avonturen wennen dan we eraan verslaafd raken.’

‘Zijn we dat dan niet?’

‘Ja,’ zei Arie uit de grond van zijn hart. ‘En het bevalt geweldig.’
‘Als jullie dat maar weten,’ zei Jan. ‘Maar nu avontuur ik me toch mijn bed in. Heren, welterusten en droom in vrede van mannen in het zwart, blikkerende messen en op hol geslagen raderboten. Ik voel veel avontuur aankomen, dus droom je in vorm.’

Hij liep de kamer uit, nagekeken door Bob en Arie.

‘Die Jan,’ zei Bob. ‘Ik dacht eerst dat het ongelooflijk stom was om in het wilde weg e-mails te gaan sturen naar onze ouders, maar bij nader inzien was het juist ongelooflijk slim.’

Arie plukte peinzend aan de zitting van zijn stoel. ‘Echt iets voor Jan. Ik dacht gisteren al dat hij ergens op zat te broeden. Hij heeft gelijk. Onze vaders hebben stoom afgeblazen en we kunnen nu weer even onze gang gaan zonder dat we op een vreselijke dag een ploeg vastberaden familieleden onze kamer binnen zien stormen om ons vast te binden en mee te voeren naar huis.’

‘Zei jij: “eventjes onze gang gaan?”’

Arie gaapte tot het kraakte in zijn kaakspieren. ‘Iets langer dan eventjes, hoop ik. Bel jij de wekdienst? Ik wil me hebben gewassen voor Jane binnenstevent om met haar blauwe ogen op me te schieten.’

Jan was al bijna bij zijn kamer toen hij wist wat er een tijd in zijn binnenste had zitten broeien. Vanaf het moment dat duidelijk was dat Bob zijn intrek zou nemen in Aries kamer wist hij dat er een mooie gedachte zat aan te komen, maar steeds als die gedachte hem bijna te binnen schoot verdween ze weer. Maar nu was ze er, zomaar, als bij toverslag. Jan kreeg een gevoel van intense tevredenheid en maakte meteen rechtsomkeert. Met zijn computer onder zijn arm marcheerde hij naar de receptie. Hij zette de computer neer, zei dat hij het apparaat niet meer nodig had en vroeg hoeveel kosten hij had gemaakt.

‘Het bedrag komt automatisch op uw rekening, meneer,’ zei de receptionist op een toon van: val me nou midden in de nacht niet lastig met dergelijke onzin.

Maar als Jan eenmaal beet had dan liet hij niet los. Hij was minder snel dan Arie, maar minstens even vasthoudend. 'Daar ben ik van overtuigd,' zei hij. 'Ik heb geen enkele reden om aan te nemen dat het niet piekfijn voor elkaar komt. Ik wil alleen weten hoe lang ik de afgelopen dag aan het werk ben geweest.'

De receptionist zuchtte. 'Uw kamernummer, meneer.'

'1413,' zei Jan.

De receptionist tikte een combinatie in en wachtte terwijl hij verveeld met een hand op de balie tikte. 'Ruim negen uur, meneer Roos. Het bedrag dat u ons verschuldigd bent is 97 dollar en 15 cent. Als u het goed vindt dan halen wij dat bedrag van het tegoed op uw kredietkaart.'

'Ik vind het best,' zei Jan. 'Ik vind het zelfs meer dan voortreffelijk. Dank u voor de informatie, en goedenacht.'

Hij maakte een kleine buiging en liep bijna jubelend naar zijn kamer. Hij had de hele dag zitten internetten in de kamer die was gehuurd door Arie. Hij had dus Aries telefoonlijn gebruikt, waardoor de kosten op Aries rekening kwamen.

Die Arie, dacht Jan. Hij heeft een hele dag gewerkt aan een film om mijn internetkosten te kunnen betalen.

Twee mannen die kort tevoren per taxi bij het hotel waren afgezet en doodmoe naar hun kamer sjokten deden verschrikt een stap opzij toen Jan passeerde.

'Die is gek,' zeiden ze tegen elkaar. 'Wie maakt er nu omstreeks één uur in de nacht danspasjes in een hotelgang?'

Docu-dubbel Red Rose

Om precies tien uur klopte Jane Nash op de deur van kamer 1413. Ze schonk Bob een bliksemglimlach en vertrok geen spier toen ze de wanorde in de kamer zag. Ze liep naar de stoel bij het raam, wierp een blik over het zuidelijk deel van New Orleans en ging op haar gemak zitten.

Toen Arie uit de badkamer kwam knikte ze hem vriendelijk toe. Arie knikte terug. Bob zag het aan en knikte ook maar. Toen ze allemaal waren uitgeknikt zei Jane: 'Iets te laat wakker geworden?'

Arie schoof met een voet een stel kleren bij elkaar. 'Iets te lang ontbeten, helaas.'

Jane knikte. 'Iets te vaak ook, zo te zien. Wat doen we: confereren we hier of gaan we naar de lobby?'

Arie haalde zijn schouders op. 'Hangt er van af hoe lang het gaat duren.'

'Dat ligt aan jou,' zei Jane terwijl ze haar nagels bestudeerde. 'Als je op de volgende vraag nee zegt dan ben ik gauw klaar.' Ze wachtte tot ze wist dat ze Aries volle aandacht had en vroeg: 'Houd je van een beetje avontuur?'

Arie hield zijn gezicht in de plooi. Hij schonk Bob een snelle blik en zei op vlakke toon. 'Wat is er tegen avontuur?'

Jane was klaar met het keuren van haar nagels en keek op. 'Ik zou het niet weten. Kun jij iets bedenken?'

'Ik niet,' zei Arie. Hij wees met een duim naar Bob. 'Hij evenmin.' Jane negeerde Bob volkomen. 'Jij bent dus niet zo'n jongen die begint te klagen als hij hoort dat hij van hot naar haar moet.'

'Nee,' zei Arie. 'We houden van hot, maar we zijn ook gek op haar. Wij, zei ik. Bob en ik zijn hier samen. We gaan ook samen. Zowel naar hot als naar haar, wat ons betreft, maar wel tegelijkertijd.'

'Ook als je er niet bepaald rijk van wordt?'

'Hangt er van af wat we moeten doen, natuurlijk, maar rijk worden is niet ons eerste doel.'

Jane hield haar hoofd scheef. ‘Wat is jullie eerste doel dan wel?’ Bob vond dat het tijd werd voor een bijdrage. ‘Lachen,’ zei hij. ‘Zolang wij ons bij tijd en wijle een ongeluk kunnen lachen zijn we voor veel te porren.’

‘Juist,’ zei Jane. ‘Dus als ik zeg dat jullie vanavond in Natchez moeten zijn, dan zijn jullie daar ook.’

‘Natchez aan de Mississippi?’

‘Aan de rivier Mississippi en in de staat Mississippi. Het is een dikke 150 mijlen hiervandaan, geloof ik. Precies weten doe ik het niet, maar langer dan een uur of drie rijd je er zeker niet over.’

‘Wat moeten we er doen?’

Jane vuurde weer eens een glimlach af. ‘Jij niets,’ zei ze poeslief. ‘Arie wel. We hebben daar vanavond opnamen.’

Arie ging op de rand van het bed zitten en plantte zijn ellebogen op zijn knieën. ‘Wordt het geen tijd dat we eens te horen krijgen om wat voor opnamen het eigenlijk gaat?’

‘Alleen als je bereid bent om naar Natchez te gaan. Ik heb geen tijd om verhalen te vertellen aan jongens die niet in beweging zijn te branden.’

‘Ik ben niet bereid om naar Natchez te reizen zonder dat ik weet met welk doel ik dat doe,’ zei Arie met een stalen gezicht. Hij zag Janes ogen vonken schieten, maar gaf geen krimp. ‘Ik ben gisteren overvallen in Jackson Square en belaagd op de Creole Queen en ik heb meer dan een vaag vermoeden dat de overvaller iets met de filmopnamen te maken heeft.’

‘Waarom?’

‘Omdat Zwartmans wist dat ik ‘s avonds op de Creole Queen zou zijn, daarom. Ik ben natuurlijk wereldberoemd in de Amsterdamse familie Roos, maar ik ben net niet eigenwijs genoeg om te denken dat ik zó’n magnetische aantrekkingskracht uitoefen op overvallers dat ze me tot hun laatste snik willen volgen.’

‘Al de mannen uit Kansas City wisten dat er op de boot gefilmd zou worden. Ze deden daar niet bepaald geheimzinnig over. Honderden mensen waren op de hoogte. Waarom denk je anders dat de Creole Queen stampvol was?’

‘Kan allemaal waar zijn,’ zei Arie, ‘maar dat verklaart niet waarom Richard, samen met hulpje Howard, me zelfs op de

raderboot probeerde te overvallen. Ik ken de man niet en hij kent mij niet, voor zover ik weet. Het enige wat wij hebben weten te bedenken is dat Richard me voor iemand anders aanzag.'

'Milhouse,' zei Jane die in gedachten verzonken leek. 'Hij heet Richard Milhouse, dat weet ik van de politie. Hij woont in het moerassengebied aan de rivier en hij knapt klussen op voor wie hem daar genoeg voor betaalt. Waarom hij jou als slachtoffer koos wilde hij niet zeggen. Voor zover ik weet heeft hij weinig anders gezegd dan zijn naam en daar hoefde hij niet geheimzinnig over te doen, want hij staat met naam en portret in het boevenboek van de politie van de staat Louisiana.'

'Waar is hij nu?'

Jane trok een gezicht. 'Geen idee. Ik hoop in de gevangenis, maar ik weet het niet zeker. Hij heeft een reeks aanklachten aan zijn broek van de eigenaar van de Creole Queen. Wij als filmploeg hebben niets met hem te maken.'

Arie wreef langs een wang. 'Weet hij waar wij verblijven?'

'Jullie tweeën? Geen idee. Waarom zou hij?'

'Ik heb geen schim van een vermoeden,' zei Arie. 'Vertel eens iets over de film?'

'Ga je naar Natchez?'

'Waarschijnlijk gaan Bob en ik naar Natchez. Wil je niets over de film vertellen of doe je alleen maar alsof.'

Jane fronste haar wenkbrauwen alsof ze kwaad aan het worden was. Na een paar seconden streek ze haar gezicht glad en probeerde ze weer eens een glimlach. Bob keek er vol belangstelling naar. Die dame is goed in haar vak, dacht hij. Ze glimlacht als ze glimlachen moet. Ik weet zeker dat ze bereid en in staat is iemand uit te benen tot op het bot terwijl ze erbij staat te stralen. Ik denk dat we nu een prachtverhaal te horen krijgen over een superfilm.

Helemaal klopte zijn verwachting niet, maar het scheelde weinig. Jane rechtte haar rug en zette zich in postuur. 'Ik ben dus scriptgirl. En secretaresse. En manusje-van-alles. Mijn baas is Millard Fillmore en hij is behalve regisseur ook de baas van StarPrez, een filmproductiemaatschappij. Hij, ik mag wel zeggen: wij, want ik ben ook nog eens zijn rechterhand en over een

poosje waarschijnlijk zijn vrouw, wij maken dus vooral documentaires en bedrijfsfilms. Millard heeft ooit een paar speelfilms gemaakt, maar die waren financieel niet wat hij ervan verwachtte. Met de documentaires gaat het beter. Vorig jaar hebben we een film van vijftig minuten gemaakt over de bovenloop van de Mississippi en de stadjes die aan de rivier zijn ontstaan. We kwamen toen op het idee om iets te gaan doen met raderboten. Overal op de rivier zie je die schepen. Vroeger vervoerden ze voornamelijk vracht en passagiers, nu toeristen. Ook op zijrivieren en rivieren die op honderden kilometers afstand liggen en varen raderboten. Wij zijn bezig om enkele van die boten te filmen. We maken opnamen in steden, laten zien wat er aan die steden aantrekkelijk is en tonen raderboten. Door het succes van de vorige documentaire hebben we voor deze film tamelijk eenvoudig geldschieters kunnen vinden. Afnemers hebben we ook. We...' Ze stopte toen Arie een hand opstak. 'Ja?'

'Afnemers? Wat bedoel je daarmee?'

'Ik bedoel televisiemaatschappijen die bereid zijn de documentaire te vertonen. Wij werken op de zogenaamde vrije markt. We maken een film en proberen die daarna te slijten aan tv-studio's. Dat lukte in het verleden heel behoorlijk, maar het is natuurlijk prettiger als je al vooraf weet wie er bereid zijn je film te vertonen. Onze raderbotenproductie zal door een keten van twaalf plaatselijke en regionale tv-stations worden vertoond. Bovendien is er belangstelling van nog eens veertien andere maatschappijen.'

'Kleintjes dus.'

Jane keek Arie zuinig aan. 'Waar kom jij ook al weer vandaan? Ergens uit Europa?'

'The Netherlands,' zei Arie.

Jane wees naar Bob. 'Jij niet, zo te horen. Ik gok op het noorden.'

'Pittsburgh,' zei Bob. 'Pennsylvania.'

Jane lachte kort. 'Dacht je dat ik niet wist in welke staat Pittsburgh ligt. Een van de eigenaardigheden van werken bij de film is dat je als een wilde door het land dwarrelt. Geen staat of ik ben er geweest.' Ze richtte haar aandacht weer op Arie. 'Elke stad van enige betekenis heeft een eigen tv-station. Een grote

stad heeft er zelfs meerdere.’ Ze wees opzij. ‘Je vriend daar kan je er waarschijnlijk heel wat over vertellen en daarom zal ik het kort houden. We hebben in dit land grote netwerken als CBS, ABC, NBC en CNN die overal te zien zijn, maar het grootste deel van de programma’s die elk jaar worden gemaakt wordt uitgezonden door de kleine stations. Onze films ook. Voor de raderboten hebben we dus al contracten op zak, hoewel een deel van de opnamen nog moet worden gemaakt. Dat is prettig, maar het betekent wel dat de film binnen een vooraf bepaalde tijd af moet. We kunnen niet op ons gemak eindeloos doorfilmen. En daar zit nu net het probleem waardoor we gisteren bijna vastliepen.’

Ze pauzeerde als een ervaren actrice die weet dat het publiek aan haar lippen hangt.

‘Onze film wordt ingeleid door John Adams en dat is een acteur die jaren geleden behoorlijk bekend was door zijn hoofdrol in een tamelijk succesvolle televisieserie. Als jullie wel eens naar de tv kijken dan weten jullie hoe veel documentaires zijn opgebouwd. Eerst komt een bekende acteur in beeld en hij zegt dat er iets heel moois gaat komen waar iedereen van zal genieten. Daarna begint de film en spreekt de acteur buiten beeld het commentaar. Adams doet dat voor onze film, maar wij hebben een extraatje. Hij komt ook voor in de film zelf en dat is een bijzonderheid waar we erg trots op zijn, want zo vaak gebeurt het niet dat een commentator ook speelscènes heeft.’ Ze keek met een ruk naar Bob. ‘Blijven jullie handen opsteken? Het is hier geen klaslokaal.’

‘Sorry,’ zei Bob geschrokken. ‘Heeft die Adams soms rood haar?’

Jane keek hem aandachtig aan. ‘Hoe kom je daar bij?’

Bob voelde dat hij een kleur kreeg. ‘Zo maar. Het schoot me te binnen dat Zwartmans Arie aansprak met Red. Ik dacht opeens: zou hij soms op zoek zijn geweest naar Adams?’

Jane streek met een vuurrode nagel langs haar onderlip. John Adams droeg in zijn televisieserie een rode pruik. Hij werd in die serie Red genoemd. Zo noemt menigeen hem nog: John ‘Red’ Adams. Hij heeft geen rood haar.’ Ze schoot in de lach. ‘Je kunt veel van hem zeggen, maar beslist niet dat hij rood haar heeft.’

Bob keek nadenkend. ‘Adams wordt Red genoemd, maar hij is niet rood. Arie is rood, maar heet geen Red. Waar zit het misver-

stand. Ik bedoel: als John Adams zo bekend is, dan is het niet waarschijnlijk dat Richard naar hem op zoek was en per vergissing Arie overviel.'

'Ik weet niet naar wie Richard Milhouse op zoek was,' zei Jane ongeduldig. 'Dat heb ik al verteld. John Adams is bekend, maar hij is geen Sean Connery of Bruce Willis. Die zijn veel te duur voor ons. Adams is bekend bij mensen die jaren geleden veel naar de televisie keken. Ze kennen hem in elk geval bij de tv-stations waar wij zaken mee doen en dat is voor ons genoeg. Waar het gisteren om ging was dat Adams in Bourbon Street behoorde te verschijnen, maar dat hij niet kwam opdagen.'

'Komt dat vaak voor?'

Jane zette even haar tanden op elkaar en trok een gezicht of ze iemand wilde verscheuren. 'Dat een acteur zonder bericht een opname laat schieten? Zelden hoor, neem dat maar van mij aan. Acteurs die dat soort grappen uithalen gaan niet lang mee. En denk niet dat ze zich bij een kleine maatschappij als de onze meer veroorloven dan bij de heel grote, want iedereen kent iedereen in de filmwereld. Wie kans ziet zich op de lijst van onbetrouwbare acteurs te laten zetten, die kan nieuwe opdrachten wel vergeten.'

'Dus?'

'Dus niks. Adams was weg en is nog steeds weg. Waar hij zit weten we niet. Hij kan een ongeluk hebben gehad en in een ziekenhuis liggen. Hij kan naar Alaska zijn gegaan om ijs te hakken. Hij kan de liefde van zijn leven hebben ontmoet en in Las Vegas zitten om daar te trouwen in een tent waar dat binnen tien minuten kan. We weten het gewoonweg niet en dat is heel vervelend, want we moeten wel verder.' Ze wees naar Arie. 'Jij hebt hetzelfde postuur als Adams en toen ik je gistermiddag zag wist ik niet wat me overkwam. Millard heeft de camera hoog laten zetten en meer dan bil en buik zie je niet.' Ze stak een hand omhoog om protesten in de kiem te smoren. 'Sorry, maar zo gaat het. Ik wil jouw zelfvertrouwen geen schade toebrengen, maar het ging gisteren niet om jou, maar om de film. Millard was bar blij dat hij op het idee was gekomen om het ploegje inwoners van Kansas City strohoeden op te laten zetten. Dankzij die strohoeden, en

dankzij Arie natuurlijk, konden we verder.’ Ze stond op, liep naar het nachtkastje en pakte een blikje cola. ‘Ik hoop niet dat ik me voor niets een droge keel zit te praten. Het komt er op neer dat we jou, Arie, graag bij de filmopnamen willen betrekken. Het is geen doen om in elke plaats op zoek te gaan naar iemand met jouw lengte en omvang. Millard heeft gezegd dat ik je 200 dollar per dag mocht bieden, plus de normale onkosten zoals maaltijden. Hotelkamers regel ik.’ Ze trok behendig het blikje open en keek naar Bob. ‘Jij valt buiten de aanbieding, maar dat betekent natuurlijk niet dat je niet mee mag met de ploeg. We hebben alleen geen rol voor je.’

Jammer,’ zei Bob.

‘Misschien kun je helpen met het licht. Kabels sjouwen en zo. In dat geval worden je onkosten vergoed. Als je geluk hebt sleep ik er een kleine beloning uit, maar meer dan vijftig dollar zal het heus niet zijn.’

Bob trok een gezicht en Jane haalde haar schouders op. ‘Het gaat om Arie. Sorry, hoor, ik kan daar niets aan veranderen. Nou, wat doen jullie, gaan jullie naar Natchez, ja of nee? Ik wil nu antwoord. Millard staat op me te wachten.’

Arie negeerde de vraag. ‘Wat doe je als Adams vanmiddag opduikt?’

‘Doet hij niet.’

‘Waarom niet?’

‘Omdat Natchez de enige plaats is waar hij niet bij de opnamen hoeft te zijn. Zelfs als hij naar Natchez komt dan kan hij weinig meer doen dan toekijken. Millard heeft vannacht het scenario een beetje aangepast en voor jou een rolletje uitgeschreven. Zonder hoed, deze keer. Je komt voluit in beeld, dat kan ik je wel beloven.’ Ze straalde alsof ze voorzag dat Arie aan het begin stond van een wereldcarrière.

Arie aarzelde. ‘Ik word dus filmfigurant.’

‘Meer dan figurant. Noem het maar reserve-acteur, met de nadruk op acteur. Je komt apart in beeld, maar je krijgt geen tekst. Als je na Natchez bij de ploeg wilt blijven dan word je de dubbel van Adams.’

‘Dubbel?’

‘Dubbel, ja. Zo heet dat. De vervanger. De stand-in. Snap je wat ik bedoel?’

Bob schoot in de lach. ‘Red Rose als docu-dubbel,’ zei hij.

‘Red Rose slaat een filmfiguur,’ mompelde Arie.

‘Ja of nee?’ vroeg Jane.

Arie keek haar verbaasd aan. ‘Ja, natuurlijk.’

‘Natuurlijk?’

‘Zodra je binnen was wisten we dat het ja zou worden. We wilden alleen een beetje informatie. We zijn een tikkeltje nieuwsgierig.’

‘Nieuwsgierig,’ zei Jane bitter. ‘Nieuwsgierig noemt hij dat. Ik heb me een rauwe huid zitten praten. We vertrekken over twee uur. Jullie kunnen mee met de filmploeg. Oké?’

Bob en Arie keken elkaar een ogenblik aan.

‘Oké,’ zeiden ze tegelijkertijd.

Jan lag languit op bed in een keurig opgeruimde kamer toen Bob en Arie binnenkwamen.

‘Uitgekletst?’

Bob maakte een soepele beweging met een hand naar Arie. ‘Mag ik u voorstellen: Mister Arie Roos, beter bekend als Red Rose, de beroemde filmfigurant. Gage: tweehonderd dollar per dag plus onkosten.’

Jan rolde zich op een zij. ‘Dat is dan één dollar per kilo bewegend vlees. Niet veel als je het goed beschouwt. Wat moet hij daarvoor doen? Door de Mississippi zwemmen als rode walvis?’

‘Rondlopen in Natchez, voor zover we weten.’

Jan kwam overeind. ‘Natchez? Die plaats ten noorden van Baton Rouge?’

Bob verschoof Jans koffer die op het tweede bed lag en nam plaats naast het kussen. ‘Die stad, ja. Het schijnt dat regisseur Fillmore Arie nog niet durft bloot te stellen aan de verlokkingen van een metropool. Hij begint klein. Het wordt een echte rol, zei Jane Nash, maar er is geen tekst bij.’

Jan keek vol bewondering. ‘Red Rose, de ster van de stomme film. Jammer dat hij meer dan zeventig jaar te laat met acteren begint. De geluidstechniek bestaat al een poosje.’

‘Grr,’ zei Arie en hij liep naar de badkamer. ‘Ik ga een slokje wa-

ter drinken. Zijn de heren uitgegroid als ik terug kom?’

‘Alleen als je langzaam drinkt,’ zei Bob. ‘Over twee uur vertrekken we, Jan. We kunnen meerijden met de filmploeg, zei Jane.’

Jan werd serieus. ‘Volg ik jullie?’

Bob bewoog een hand alsof hij Jans woorden woog. ‘Zou ik niet doen. Niets wijst er op dat de filmploeg gevaar loopt. Niemand behalve Jane weet dat we meegaan.’

‘Straks weet Fillmore het anders ook, en de rest van de ploeg eveneens. Kan dat geen kwaad?’

‘Nee,’ klonk het hol uit de badkamer. ‘Het lijkt me onwaarschijnlijk dat er iets gebeurt.’

‘Waarom denk je dat, dikke.’

Arie kwam te voorschijn terwijl hij water van zijn mondhoeken veegde. ‘Er is iets geks met die overvallen. Iets heel geks. De acteur John Adams heeft daarmee te maken, dat lijkt me vrijwel zeker. Maar de rest van de ploeg doet gewoon haar werk. Gisteren zaten ze omhoog omdat Adams niet kwam opdagen. Omdat ik door stom toeval in de buurt was konden ze hun programma afwerken. In Natchez hebben ze iemand nodig die rood is en dik. Voor Adams was er geen rol weggelegd. Dat zei Jane tenminste. Ik zie niet in waarom de filmploeg enig gevaar loopt en als wij meegaan dan gebeurt er evenmin iets met ons. Jij moet wel naar Natchez, dat is duidelijk, maar het heeft geen zin om ons te volgen.’

Jan zuchtte. ‘Natchez. Adams. Begin eens bij het begin, bolle.’

Arie vatte het gesprek met Jane samen en tijdens het vertellen zag hij dat Jan bezig was de feiten te combineren. De aderen op zijn voorhoofd zwollen en hij bewoog zijn vingers terwijl hij de gegevens ordende.

‘Punt één,’ begon Jan samen te vaten. ‘De rol van de filmploeg blijft onduidelijk. Volgens mij weet Jane meer dan ze heeft verteld, maar daar komen we wel achter.’

Punt twee: overvaller Richard Milhouse kan nog in een New Orleanse nor zitten, maar we moeten er rekening mee houden dat hij vrij is en dat hij weet waar Fillmore en zijn ploeg naar toe gaan.

Punt drie: acteur John Adams heeft een akkefietje aan de hand

waarin een bundel van 10.000 dollar een rol speelt. Niemand maakt mij wijs dat Arie zoveel indruk op Zwartmans heeft gemaakt dat die gisteren maar één diepe wens had: een overval op hem plegen.

Punt vier: alle drie de voorgaande punten berusten op gissingen en niet op feiten. We weten niets. We vermoeden, we denken, we verwachten, dat is alles. Misschien gebeurt er niets en wordt Arie wereldberoemd, misschien geeft iemand hem vannacht een bens op zijn rode kop. Zo zie ik het.'

Bob keek hem vol waardering aan. 'Knap werk, Janneman. Precies raak. We ruiken een avontuur, maar de lucht is zwak. We kunnen in elk geval van nabij zien hoe het maken van een documentaire verloopt.'

Jan grinnikte. 'En hoe Arie over een poosje wordt bestormd door honderden gillende fans die zich aan zijn voeten werpen.'

Bob keek getroffen. 'Zullen we meteen een handtekening vragen? Over een paar dagen is hij te verwaand.'

'Dan moeten we meneer zeggen, joh.'

'Dan mogen we zijn koffer pakken en zijn schoenen poetsen.'

'Zou het kussen van zijn voetafdrukken snel aan de orde komen, denk je?'

Arie zwaaide waarschuwend met een vinger: 'Het enige wat zeer snel aan de orde dreigt te komen zijn voetafdrukken op jullie achterwerken. Die hoeft je niet te kussen, die moet je wrijven. Ik schop hard, dat verzeker ik je. En over een dik uur vertrekken we, dus als er nog iets te regelen valt moeten we opschieten.'

Jan stond op en maakte een buiging. 'Regelen. Vertrekken. Opschieten. Meneer Roos zegt het maar. Op welke regeling moeten we schieten?'

Arie weigerde zich te laten stangen. 'Jane zorgt voor een hotel. Hoe kom jij aan de weet welk hotel? Dat soort regelingen dus.'

'Oei,' zei Jan. 'Daar moeten we even over denken.'

'Ai,' zei Bob. 'Misschien moet Jan ons toch volgen.'

Arie schudde zijn hoofd. 'Er is natuurlijk een andere oplossing. We moeten er alleen even aandacht aan besteden.'

'Briefje afgeven in postkantoor?' opperde Jan.

'Toeristenbureau?' stelde Bob voor.

Arie stond doodstil en drukte de toppen van zijn vingers tegen zijn ogen. ‘Veel te ingewikkeld,’ zei hij langzaam. ‘We kennen het schema van Fillmore niet en het is niet gezegd dat hij in Natchez filmt. De documentaire gaat over raderboten en die hoeven niet per se vlak bij de stad te liggen.’ Hij knipte met zijn vingers. ‘Is er in Natchez een Howard Johnson?’

‘Allicht,’ zei Bob meteen. ‘Natchez is niet groot, geloof ik, maar in elke stad is een Howard Johnson. En een Holiday Inn en een Days Inn.’

‘Howard Johnson,’ besliste Arie. ‘Daar bellen we naartoe voor een boodschap als we haast hebben. Het beste is het natuurlijk om een briefje in een envelop te stoppen en bij de receptie af te geven.’

‘Neem ik daar een kamer?’ vroeg Jan.

Arie schudde zijn hoofd. ‘Zoek uit waar wij zitten en ga naar ons hotel. Misschien hebben we je snel nodig, of moet je een oogje op ons houden. We hebben niets aan je als je kilometers verderop zit. Is ons hotel vol, dan neem je alsnog een kamer in het Johnson, dan weten we in elk geval waar je uithangt. Mee eens?’

‘Helemaal, dikke. Ik ga nu naar de receptie en zeg deze kamer op. Daarna huur ik een Chevy Metro Coupé en rijd ik naar Natchez.’

Bob staarde hem aan. ‘Waarom een Chevrolet Metro?’

‘Omdat die auto’s een ordentelijke versnellingsbak hebben en niet zo’n domme automaat. Ik wil wat te doen hebben als ik rijd en niet alleen maar suffig m’n rechtervoet op een pedaal zetten en er weer afhaken. Ik zorg dat ik voor jullie in Natchez ben om de situatie daar te bekijken. Ik geef een brief af in het Howard Johnson hotel en met een beetje geluk weet ik waar ze daar raderboten hebben vóór jullie zelfs maar in de buurt zijn. En smeer hem nu. Het is beter dat we niet samen worden gezien. Door niemand, zelfs niet door het personeel van dit statige Marriott.’

Bob gaf een knor van tevredenheid. ‘Eindelijk actie. De afgelopen dagen had ik het gevoel dat ik zat vast te roesten. Potvis kom mee, Natchez wacht op een groot acteur.’

Jan keek hen na toen ze naar de deur liepen. Op het ogenblik dat

Arie de knop beetpakte zei hij: 'Hé, Arie.'

'Wat is er?'

'Als je straks de rekening van je kamer hebt wil je die dan vooral zorgvuldig nalezen?'

Arie draaide zich vol argwaan om. 'Waarom, Jan?'

'Zul je wel zien,' zei Jan en hij lachte tot hij hoorde dat de deur in het slot was gevallen.

Een half uur later zaten Arie en Bob in de lobby van het Marriott. Arie las de geprinte rekening en bekeek alle getallen.

'Die Jan,' zei hij vol waardering. 'Het gebeurt niet vaak, maar hij heeft me bij het been.'

'Hetgeen een glorieus gebeuren is,' vulde Bob aan. 'Wat heeft onze Prins uitgespookt?'

Arie wees met een stompe vinger naar een regel op de rekening. 'Lees maar: huur computer en gebruik internetlijn 97 dollar 15. We dachten gisteren dat we hem tuk hadden, maar dat was een misverstand. Hij heeft op mijn kamer zitten computeren. Kijk maar: ik ben degene die moet betalen.'

'Die Jan,' zei Bob op zijn beurt. 'Wat zal hij lekker hebben geslapen vannacht.'

'Prinsheerlijk,' gaf Arie toe.

Rond één uur waren ze alle drie op weg naar Natchez. Jan zat in een rode Chevrolet Metro Coupé. Jan en Arie hadden een plaats in een vuilgroene bus die jaren dienst had gedaan als stadsbus in Chicago, maar die door Fillmore was omgebouwd tot een soort rijdend filmbedrijf. Jan was eerder vertrokken en hij reed iets harder. Onder normale omstandigheden zou hij derhalve ruim voor de filmploeg in Natchez zijn geweest. Maar helaas voor Jan waren zijn omstandigheden die dag verre van normaal.

Jans rampentocht naar de Lady Luck

Sommige dagen lijken te zijn voorbestemd om rampzalig te worden. Meestal kondigen de voortekenen zich aan als je opstaat. Je stoot je tenen aan de drempel, je steekt je arm zes keer naast de mouwopening van je shirt, je laat bij het wassen koud water langs je nek lopen en voelt de straal tot aan je broeksband, je brandt je mond aan de koffie, je...

Het gekke was dat de dag voor Jan juist glorieus begon. Hij sliep op zijn gemak uit, werd door niemand gestoord terwijl hij met mathematische precisie een scheiding in zijn haar legde, ontbeet in vrede en lachte zich een ongeluk elke keer als hij aan het gezicht van Arie dacht na het doornemen van de hotelrekening. Ook het huren van de Metro verliep vlot en het stuk over Highway 61 naar Baton Rouge legde Jan in alle rust af. Maar daarna ging het fout en niet zo'n beetje ook.

Een eindje ten noorden van Baton Rouge kreeg Jan dorst en toen hij een bord zag waarop stond aangegeven dat hij een voedselgebied naderde zuchtte hij van genoeg. Buiten elke grote plaats in Amerika staat zo'n voedselcentrum. Op een vierkante kilometer vind je er meestal McDonald's, Wendy's, Pizza Hut, Kentucky Fried Chicken, Burger King en nog zeker zes andere fastfoodrestaurants bijeen, de een nog goedkoper en aantrekkelijker voor een mens als Jan dan de andere.

Jan reed naar een Denny's, zag een vrij parkeervak en gaf gas. Dat deed ook de automobilist die van de andere kant naderde. Zijn snelheid was groter en zijn oude Ford Thunderbird eveneens. Alleen door bot op de rem te gaan staan kon Jan een aanrijding voorkomen.

'Krijg het gloeiende himbim,' foeterde hij en hij reed achteruit. Bij deze verwensing zou het zijn gebleven als de andere automobilist zijn middelvinger niet had opgestoken.

Jan keek vol verbazing naar de vinger en remde af. Wat was dat nou? Was die vent bezig ruzie te zoeken?

Dat was de vent beslist. Hij was mager, zeker zes voet lang en

droeg een gerafelde Stetsonhoed. Hij schoof die hoed achter op zijn hoofd en riep enkele woorden die Jan niet kon verstaan, maar waarvan hij de betekenis opperbest begreep.

Jan wist dat hij het beste achteruit kon rijden en verdwijnen, maar hij had daar toevallig helemaal geen zin in. Hij schakelde de Metro in zijn één, reed vol gas vooruit en stopte op minder dan drie centimeter van Stetsonhoed die een sprong maakte van schrik.

Jan draaide zijn raampje open en boog zich naar buiten. ‘Had je wat?’

De man had even geen aandacht voor hem. Zijn hoed was op de grond gevallen en door een plasje olie gedweild. De vieze vlek maakte hem woedend en met gebalde vuisten kwam hij op Jan af.

‘Daar zul je achter komen,’ siste hij.

‘Graag,’ zei Jan die inzag dat verzoenende taal niet zou helpen. Hij wachtte tot zijn tegenstander vlak bij was en smet zijn portier met kracht open. De rand raakte de man tegen een knie en wierp hem achteruit... precies in het plasje olie waar zijn hoed ook in had gelegen.

Jan stapte uit. ‘Als je eens ophield met die grappen?’

De man krabbelde overeind, schudde zijn hoofd als een aangeslagen bokser en kwam gebukt op Jan af. ‘Zou je wel willen, snotaap.’

Jan duwde het portier dicht en deed een stap achteruit of hij bang was.

De man grijnsde en verhoogde zijn snelheid. ‘Bang, jochie?’

‘Nou,’ zei Jan. ‘En of.’ Hij wachtte tot de man vaart had en sprong opzij als een stierenvechter. De man greep volkomen mis, maakte op zijn tenen drie wanhopige passen en viel opnieuw.

‘Als ik jou was hield ik op,’ zei Jan.

De man viste voor de tweede keer zijn Stetson van het asfalt, zag een nieuwe plek en werd rood. Met stijve benen kwam hij overeind. ‘Ja,’ zei hij. ‘Oké. Sorry.’ Langs de rand van zijn hoed vegend liep hij langzaam in de richting van zijn auto. Hij keek geen seconde opzij en Jan werd daardoor volkomen in de luren gelegd. De vent geeft het op, dacht hij, en gelijk heeft-ie.

Dat was het laatste wat hij voorlopig dacht want de lange vent

had een ander plan. Ter hoogte van Jan liep hij zijn hoed vallen en sprong hij opzij. Hij greep Jan ter hoogte van diens middel en sloeg hem tegen de achterkant van een grijze Buick.

‘Au,’ kreunde Jan.

‘Ophouden,’ zei de man. ‘Ik zal je laten zien wat ophouden is.’ Hij bonkte Jan opnieuw tegen de Buick en greep hem bij zijn keel.

Jan voelde zijn adem horten en deed het enige wat hij kon doen: hij gaf een knietje.

‘Aarrhh,’ zei de man en hij kromp ineen. Jan wrong zich los, vouwde zijn handen in elkaar en gaf de man een tik tegen zijn nek. Hij zag zijn tegenstander op het asfalt glijden en nam de tijd om een paar keer diep adem te halen. Zijn keel deed pijn en zijn achterwerk was gevoelig van het gebeuk tegen de Buick. De man was er erger aan toe, zag Jan tot zijn voldoening en dat vergoedde veel van zijn leed. Hij keek rond, zag dat de omstanders die vol belangstelling hadden staan kijken (maar die geen vinger hadden uitgestoken) wegliepen en snelde naar zijn auto. Het drinken moest maar even wachten, vond hij. Waarom de man hem had aangevallen wist hij niet en hij wilde het niet weten ook. Hij stapte in, startte en reed met gillende banden naar de snelweg.

Jan reed op volle snelheid tot het punt waarop de snelweg overging in een gewone eenbaansweg en zat toen vrijwel te hijgen van de dorst. Nu moet ik toch beslist wel ergens iets drinken, vond hij, want anders nok ik straks af door uitdroging.

Toen hij op een bord de naam St. Francisville zag gaf hij een knor van voldoening. Waar een stad is daar is cola, vond hij en hij remde bij de eerste de beste afslag. Op de hoofdweg was het al tamelijk rustig geweest, maar op de toegangsweg naar St. Francisville reed hij vrijwel in zijn eentje. Geen enkele auto kwam hem tegemoet en er zat er maar een achter hem.

Jan keek in de achteruitkijkspiegel en zag de auto dichterbij komen.

‘Waarom houdt die vent geen afstand?’ mompelde hij verbaasd toen de motorkap groter en groter werd. Pas toen hij werd geramd drong tot hem door wie er achter hem reed.

De schok van de aanrijding was minder groot dan de schok van de herkenning.

Stetsonhoed, kreunde Jan. Die gek is me gevolgd.

Hij gaf gas, maar de 1000 cc van de Metro Coupé was niet opgewassen tegen de Thunderbird achter hem met zijn 4,6 liter motor. Na drie rampartijen had Jan er genoeg van. Het zag er naar uit dat het pesterijtje van Stetsonhoed op de parkeerplaats aan het uitgroeien was tot een volwassen vete en hoe eerder daar een einde aan kwam hoe beter, vond hij.

Jan keek rond naar een wapen, maar het enige wat voor het grijpen lag waren het huurcontract en de autosleutels. 'Wat me maar weer leert dat ik altijd een stuk hout bij de hand moet houden,' bromde hij. 'Ik zal me moeten behelpen met de autosleutels.'

Die sleutels hingen aan een tamelijk grote hanger waarop de naam van het verhuurbedrijf stond. Jan klemde de hanger in zijn rechtervuist en zorgde ervoor dat sleutel en reservesleutel tussen zijn vingers doorstaken. Hij was de auto uit voor Stetsonhoed kans had gekregen hem klem te zetten en liep snel naar de berm. Veel gras was er niet, maar droog zand des te meer.

Jan zakte op zijn hurken, zorgde dat hij met zijn lichaam zijn linkerhand afschermdde en greep een vuistvol zand.

Stetsonhoed zag het met voldoening aan. 'Ben je bang, snotneus?' vroeg hij grijnzend, terwijl hij snel om zich heen keek. In de verte naderde een vrachtauto en dat dreef hem aan tot spoed. Met zijn armen voor zich uit liep hij naar Jan, die verend op zijn hakken bleef wachten. Toen de man binnen handbereik was schoot Jan omhoog. Met zijn linkerhand gooide hij het zand en met zijn rechter maakte hij een zwaaiende beweging. Hij raakte Stetsonhoed tegen diens kaak en hoorde hoe de punten van de sleutels door het vlees groeven. De actie zou hiermee zijn beëindigd als Jan tijd had gehad om op zijn gemak de windrichting te bepalen. Een deel van het stof was in het gezicht van Stetsonhoed gewaaid, maar enkele honderden korrels werden opgenomen door een kleine werveling. Ze maakten een mooi rondje en stoven over Jans gezicht en kleren. Een paar korrels

nestelden zich in zijn ogen en joegen tranen over zijn wangen. Hijgend stonden ze allebei verwoed te vege. Stetsonhoed kreunend, Jan kwaad op zichzelf. De lange man kwam het eerst in beweging. Hij had meer zand over zich heen gekregen maar door zijn lengte was het merendeel ten zuiden van zijn ogen terecht gekomen. Hij strekte zijn armen voor de zoveelste keer die dag, schepte Jan en duwde hem achterover. Jan voelde dat hij onderuit ging, greep het shirt van Stetsonhoed en trok zijn hoofd tussen zijn schouders. Hij maakte een pracht van een achterwaartse koprol, voelde zijn belager over zich heen zwaaien en hoorde een plons.

Is hier water, was het eerste wat hij dacht. Heb ik die vent in een sloot gemikt?

Over zijn ogen wrijvend krabbelde hij overeind en door een mist van tranen keek hij in de richting van spartelgeluiden. Stetsonhoed lag op zijn rug in een geul. Veel water zat er niet in de geul, maar diep was ze wel en de man lag er bij alsof zijn ledematen in de knoop zaten.

Jan verloor geen tijd met een gesprek. Hij snelde naar de Ford, zag tot zijn onuitsprekelijke geluk dat er een sleutel in het contact zat en stak die sleutel bij zich.

Terwijl hij wegreed zag hij het hoofd van de man boven de geul uitkomen, iets later gevolgd door een hand die een hoed vasthield.

‘Dag hoed,’ zei Jan tevreden. ‘Zie maar dat je me inhaalt.’

Voor alle zekerheid reed hij door tot voorbij Woodville en pas daar gooide hij het Ford-sleuteltje in de berm. Een paar mijlen verderop vond hij een drive-in restaurant waar ze cola verstrekten en hamburgers. Het meisje dat het voedsel aanreikte keek zuinig naar Jans gehavende kleding en de vege op zijn gezicht, maar ze zei geen woord. Dat die rare jongen met zijn verwilderde blik geen fooi gaf verbaasde haar niet.

‘Wat zie je toch een rare figuren tegenwoordig,’ zei ze tegen de jongen die keukendienst had.

Iets dergelijks dacht Jan Prins ook: wat een halve en driekwart gekken rijden er op de wegen, vandaag de dag.

Deze gedachte was heel filosofisch en heel diep en het hield hem een hele tijd bezig. Dat hij die tijd beter had kunnen gebruiken door ergens te stoppen en zich op zijn gemak te fatsoeneren drong pas tot hem door toen hij op de parkeerplaats stond van het Howard Johnson hotel in Natchez. Het was rustig op de parkeerplaats en laailoeiend heet. Jan keek van de auto naar het hotel. Hij was iemand die er van hield om zich tot in de puntjes te kleden, maar een verkleedpartij op touw zetten op beton waar nauwelijks schaduw was lokte hem niet aan.

Het gaat alleen maar om een boodschap, dacht hij. Ik schrijf een briefje, geef dat af bij de receptie en zoek een plaats waar het koel genoeg is om me in alle rust te kunnen wassen en verkleeden. Als ze raar kijken leg ik wel uit dat ik ben overvallen.

Hij liep naar binnen, zag een handvol mensen naar hem kijken en hoorde zandkorrels op de smetteloze vloer ritselen.

Hij voelde bloed naar zijn hoofd stijgen. Het was net of hij binnen aanzienlijk smeriger was dan buiten.

Zich verbijtend liep hij naar de receptie. ‘Kan ik hier een boodschap afgeven?’ vroeg hij toen hij vond dat de man aan de andere kant van de balie lang genoeg naar hem had gekeken.

‘Heb je een kamer bij ons, jongeman?’

‘Nee,’ zei Jan. ‘Misschien neem ik er alsnog een, maar voorlopig wil ik alleen een boodschap afgeven voor vrienden.’

‘Hebben die hier een kamer, misschien?’

‘Nee,’ zei Jan en op hetzelfde ogenblik voelde hij dat het fout ging, ‘maar ze komen straks hier, of ze bellen, of...’ Hij hield op toen hij het gezicht van de receptionist zag verstrakken.

‘Als je hier geen kamer hebt en je vrienden evenmin, waarom sta je dan in dit hotel de vloer vol zand te storten, jongen?’

‘Omdat,’ zei Jan. ‘Omdat... omdat ik ben overvallen.’

De receptionist had zijn gezicht weer helemaal in bedwang en keek volkomen neutraal. ‘In Natchez?’

Jan maakte een gebaar. ‘Een eind verderop. Ergens in de buurt van St. Francisville.’

‘Dat is een eind weg. Ik neem aan dat je daar de politie hebt gewaarschuwd. Het is verbazingwekkend dat ze je geen kans hebben gegeven om je op te frissen.’

Jan wist dat hij in de klem zat en dat het met elk woord erger zou worden, maar hij bleef hopen. 'Ik ben niet naar de politie geweest. Ik had haast.'

'Om hier te komen, begrijp ik.'

'Ja,' zei Jan.

'En om een boodschap af te geven voor vrienden die hier ook niet als gast staan geregistreerd.'

Jan kreunde. 'Ja, ik...'

De receptionist onderbrak hem. 'Ik stel voor dat je ergens anders je boodschap achterlaat,' zei hij ijzig. 'Er zijn meerdere hotels in Natchez. Er is er vast een bij waar ze niet opzien tegen zand in hun lobby, een gehavend shirt en een smerig gezicht. Wij vinden het minder prettig.'

Jan keek wanhopig. 'Maar mijn vrienden verwachten juist hier een boodschap.'

'Jammer, jongeman. Ze zullen er in dit hotel geen vinden. Misschien wil de politie er een van je in ontvangst nemen.' Zijn hand ging naar de telefoon. 'Wij hebben in Natchez heel begripvolle agenten en in het bureau is een uitstekende wasgelegenheden heb ik me ooit laten vertellen.'

'Ja,' zei Jan stijf. 'Daar ben ik van overtuigd. Dank u voor uw begrip. Goedemiddag.'

Zonder om zich heen te kijken liep hij met afgemeten passen het Howard Johnson uit, nagestaard door een receptionist die zich afvroeg wie hij het zand zou moeten laten wegvegen.

Met een verbeterd gezicht reed Jan Natchez uit en even buiten de stad, in de volle zon, trok hij met woeste bewegingen verse kleren uit een koffer. Hij wreef met zijn oude shirt net zo lang over zijn gezicht tot hij er redelijk toonbaar uitzag, gooide het shirt in de berm van de weg en trok andere kleren aan. Toen hij een kam door zijn haar had gehaald voelde hij zich opknappen. Hij pakte het oude shirt op, legde het in de achterbak naast zijn oudste koffer (een vies shirt stop je niet in een keurige koffer, vond Jan) en ging achter het stuur zitten tot de airconditioning hem voldoende had afgekoeld om de wereld weer aan te kunnen. Nu Jan schone kleren aan had voelde hij zich beter en werkten

zijn hersens weer naar behoren. Hij overdacht de gebeurtenissen van de afgelopen uren en vond dat hij een en ander iets slimmer aan de steel had kunnen steken. Aan de vechtpartijen had hij niet veel kunnen doen, maar in het Howard Johnson had hij de zaak dom aangepakt. Die houding diende te veranderen en wel meteen.

Hij reed naar het centrum, liet zich uitleggen waar het postkantoor was en belde vervolgens de hotels. In de Comfort Inn was de telefoniste duidelijk. 'Filmploeg? Geen idee, meneer.' Days Inn. 'De aanwezigheid van een filmploeg is ons onbekend,' zei een vormelijk klinkende mannenstem.

Eola Hotel. 'Filmploeg? Ik zal even kijken of ze er nog zijn... Het spijt me, ze zijn al weer vertrokken.'

'Dank u,' zei Jan en hij keek tevreden. Bij de derde keer raak. Iets aan deze rampmiddag ging er dus toch goed.

Buiten het postkantoor bleef hij staan. Wat nu, vroeg hij zich af. Het duurde niet lang of hij kwam tot een heel logische conclusie. Teruggaan naar het Howard Johnson was niet erg verstandig, dus bleef alleen het Eola Hotel over als contactplaats. Zolang hij maar deed of hij Bob en Arie nooit eerder had gezien zou hij zijn rol als 'man op de achtergrond' kunnen blijven spelen.

Hij reed naar het Eola en hoorde tot zijn genoegen dat er nog precies één kamer vrij was.

'Kamer 208,' zei de receptioniste. 'Het is een kleine. Als ik eerlijk moet zijn: het is de kleinste die we hebben. De meeste kamers zijn verhuurd aan een bus vol toeristen en we hebben ook nog een filmploeg, maar als je genoeg neemt met minder ruimte dan je mogelijk gewend bent dan zal ik je met genoeg inschrijven.'

'Is de prijs ook minder dan ik gewend ben?' vroeg Jan.

De receptioniste glimlachte. 'Ongetwijfeld. Wij kunnen de kamer aanbieden voor zestig dollar.'

'Is dat met of zonder korting?' Jan vroeg het zonder blikken of blozen en de receptioniste vertrok evenmin een spier. Kortingen bestaan in Amerika in alle soorten en maten. Wie zegt dat hij in Nederland lid is van de ANWB kan meestal al op korting rekenen. Waarschijnlijk hoeft hij zijn lidmaatschapskaart niet eens te

laten zien. Jan wist dat en hij wist ook dat de Amerikaanse ANWB de AAA oftewel de Triple-A wordt genoemd. Hij meldde dat hij lid was, kreeg een korting van vier dollar vijftig en liep met een voldaan gezicht naar zijn kamer.

Daar was het op slag gebeurd met zijn geluk. Jan verstarde, snoof en rilde. De kamer was bloedheet en er hing een zware, zoetige lucht waardoor hij bijna tegen de vlakte ging.

Airco, dacht Jan, waar is de airco? Hij knipte alle lampen aan en bestudeerde de wanden. Hij zag een eng soort behang, zware lambrisering en een half uit de muur gerukte contactdoos. Airco was er niet. De kamer in het oude, statige, uit zware eiken balken opgetrokken hotel bleek over ramen te beschikken die open konden en over reusachtige ventilatoren aan het plafond. Dat werd blijkbaar genoeg geacht om de hitte van de staat Mississippi de baas te kunnen.

Jan liep terug naar de gang, haalde diep adem, rukte het raam open en hijgde uit terwijl hij met zijn bovenlichaam over de vensterbank hing. Onder hem zag hij een straat die voor de helft in de zon lag. Niemand reed er door, niemand liep er door, niets bewoog. Zelfs de bladeren van de bomen hadden geen zin om zich druk te maken.

Is deze kamer de enige die geen airco heeft, vroeg Jan zich af. Hij kreeg het akelige vermoeden dat hem de warmste en meest benauwde kamer van geheel Natchez in de maag was gesplitst en dat in de receptie een mevrouw zich ongans stond te lachen.

‘Maar dat gaat zo maar niet,’ zei Jan vastberaden tegen helemaal niemand. ‘Jan Prins laat zich rammen door een Thunderbird, laat zich half wurgen door een vent met een Stetson en laat zich afbluffen door een receptionist in het Howard Johnson, maar Jan Prins gaat beslist niet betalen voor de enige bloedhete kamer van Natchez. Dit vertrek kan zonder dat er enige verandering behoeft te worden aangebracht worden verhuurd als sauna... maar dan toch niet aan mij.’

Met gebalde vuisten liep hij de twee trappen af en in de lobby stelde hij zich breeduit op tegenover de receptioniste. ‘Mijn kamer heeft geen airconditioning,’ zei hij.

De receptioniste glimlachte. ‘Geen enkele kamer heeft airco. Het

Natchez Eola Hotel is gebouwd in de vorige eeuw en toen was de airco tot onze spijt nog niet uitgevonden. Wij hebben ventilatoren. Als je het raam open zet en de ventilator aan dan zul je merken dat de temperatuur daalt.'

'Daar is niets aan te veranderen?'

'De enige manier is de kamer opzeggen en vertrekken. Een enkele maal doet een gast dat. De meesten zijn er trots op dat ze gast zijn in het mooiste, oudste en meest karakteristieke hotel van deze stad.'

'Het ruikt in mijn kamer.'

'Dat doet het overal, jongeman. Wat je ruikt is de lucht van de speciale Natchez-magnolia. Wij spuiten elk ochtend.'

'Natchez-magnolia,' zei Jan.

'Speciële Natchez-magnolia,' zei de receptioniste. 'Onze bomen zijn beroemd en onze essence eveneens. Er zijn gasten die elk jaar terugkomen om er van te genieten.'

'Juist, ja,' zei Jan zwak. 'Ik mag aannemen dat de geur van de speciale Natchez-magnolia zich niet laat verdrijven door de ventilator?'

'Wij zijn er trots op dat dat niet gebeurt,' zei de receptioniste.

'Zou een stinkbom helpen?' vroeg Jan.

De receptioniste keek geschrokken. 'Menéér...' 'Laat u maar,' zei Jan snel. 'Het was maar een grapje. Ik hoorde trouwens iets over een filmploeg. Wordt er in het Eola gefilmd?'

De receptioniste aarzelde. 'Wij hopen van wel, maar weten het niet zeker. Er is een filmploeg gearriveerd, maar ze is bijna direct na aankomst vertrokken. Ik weet niet wanneer de ploeg terugkomt.'

'Waarschijnlijk komt ze niet terug,' zei Jan somber. 'Niet als ze in een kamer is geweest en adem heeft gehaald. Ik dank u wel.'

Hij ging naar boven met een reutelende lift, waste zijn gezicht zonder meer adem te halen dan nodig was, en verliet als een haas het hotel.

Pas buiten dacht hij eraan dat hij een bericht voor Bob en Arie had moeten achterlaten. Of juist niet?

In de schaduw van een grote boom dacht hij daar over na. Nee, vond hij uiteindelijk, hoe minder vaak hij in verband werd ge-

bracht met iemand van de filmploeg hoe beter.

Hij trok zijn shirt los van zijn lichaam en liep naar de Metro Coupé. Het werd tijd dat hij een plattegrond van Natchez op de kop tikte en dat hij erachter kwam over hoeveel raderboten de stad beschikte.

In een soortement boeken- en bladenhoek die deel uitmaakte van een volkomen leeg café kocht Jan een plattegrond van Natchez waarop hij zag dat de wegen waren aangelegd volgens het patroon dat in tientallen Amerikaanse plaatsen is gehanteerd: straten van oost naar west en straten van noord naar zuid; volslagen fantasieloos, maar uitermate praktisch.

Jan liep naar de tap, betaalde en wees naar de Mississippi, die westelijk van de stad stroomde. ‘Kunt u me vertellen hoeveel raderboten er in Natchez komen?’

De man achter de tap veegde met een doek over de bar. De doek was grauw van het vuil en Jan deed rillend een stap achteruit. ‘Boten die langsvaren of boten die aanmeren?’ vroeg hij.

‘Aanmeren,’ zei Jan.

‘Ik heb geen idee,’ zei de man.

‘Maar er komen toch wel raderboten die passagiers meenemen of afzetten?’

De man schonk een glas water in en dronk met grote slokken. ‘Ik zou het niet weten.’

‘Wie weet het wel?’

De man bekeek Jan met samengeknepen ogen, veegde opnieuw over de bar en haalde zijn schouders op. ‘Geen idee.’

‘Juist,’ zei Jan afgemeten. ‘Dank u voor uw informatie.’

‘Geen dank,’ zei de man die onbewogen toekeek hoe Jan naarbuiten stampte.

Op het trottoir bleef Jan staan uithijgen. ‘Zuidelijke beleefdheid,’ zei hij hardop. ‘Southern hospitality, zo noemen ze dat. Altijd vriendelijk die lui in het diepe zuiden van de Verenigde Staten. Veel dieper zuidelijk kun je niet gaan of je kukelt in de buurt van New Orleans in de Golf van Mexico. Maar ik kan niet zeggen dat ik per etmaal twee mensen ontmoet die in staat zijn behoorlijk antwoord te geven.’

Niemand zei iets terug, maar dat had weinig met beleefdheid te maken. De zon stond al laag boven de westelijke daken, maar het was nog steeds bar warm en er was geen mens op straat.

‘Leeft er eigenlijk iemand, of sta ik in een spookstad,’ brieste Jan. Hij maakte een rondje om zijn as, zag geen mens, kat of hagedis en stapte in zijn Metro Coupé. Hij reed driekwart van alle straten van het centrum door en zag zo weinig mensen dat het bijna griezelig was. In Canal Street veerde hij op. Was daar volk? Hij remde en zag tot zijn genoegen een groepje mannen en vrouwen op een terras zitten dat van boven was afgedekt met rietmatten. Hij telde vijf personen en dat was niet echt een menigte, maar ze vormden de grootste mensenmassa die hij tot nu toe in Natchez had gezien en hij was er blij mee. Het terras grensde aan een verveloze houten eetgelegenheid die de schone naam Pig Out Inn droeg, wat letterlijk Varken Buiten Herberg betekent.

Jan grijnsde toen hij de naam las en reed de kleine parkeerplaats naast het terras op. Aan een verweerde paal was een menukaart gespijkerd en de prijzen die er op waren aangegeven vielen ruim binnen Jans budget. Hij ging zitten, bestelde bij een serveerster die zijn oma had kunnen zijn een Sloppy Joe Sandwich voor 99 dollarcent en vroeg om koffie. De koffie kostte een dollar en dat was weliswaar een cent meer dan de sandwich, maar het tweede kopje was gratis. Om zich te verwennen bestelde hij meteen een glas water van 25 dollarcent en gezien de temperatuur was dat niet echt een verspilling.

De groep van vijf die aan een houten picknicktafel zat had geen woord gezegd tot Jan zijn bestelling had gedaan, maar zodra de serveerster was verdwenen vroeg de oudste van het stel: ‘Waar kom je vandaan?’

Dat soort vragen had Jan tientallen malen gehoord en hij zei automatisch: ‘Holland, Europa,’ wetend dat er in Amerika meerdere dorpen met de naam Holland zijn.

‘O,’ zei de man. ‘Wat kom je hier doen?’

‘Naar raderboten kijken,’ zei Jan.

Dat antwoord was blijkbaar uiterst komisch, want het gezelschap schoot collectief in de lach. ‘Raderboten. Hij wil raderboten. In Natchez.’

Jan keek verward. 'Daarginds ligt toch de rivier?'

De man knikte. 'Al jaren.'

'Over die rivier varen toch raderboten?'

'Ook al jaren.'

'Wat is er dan gek aan kijken naar die dingen?'

'Kijken?' zei de man. 'Alleen kijken?'

Jan kreeg het onbehaaglijke gevoel dat hij voor de zoveelste maal die dag in de luren werd gelegd. 'Kijken, ja,' bitste hij.

'Hoho,' zei de man. 'Ho even. Gaan we schreeuwen? Jij kijkt maar een eind weg hoor. Maar bij kijken blijft het vast niet.'

'Niet bij onze Lady Luck,' zei een van de drie vrouwen die recht tegenover Jan zaten en hem bijna openlijk zaten uit te lachen.

'Lady Luck? Wie is dat?'

Die opmerking leidde tot een nieuwe uitbarsting van vrolijkheid.

'Wie is dat, vraagt hij,' snikte de dikste van de drie vrouwen die er uitzag als de moeder van de jongere uitvoeringen links en rechts van haar. 'Hij wil weten wie Lady Luck is.'

'Daar komt hij wel achter als hij naar de rivier gaat,' zei de jongen die naast de man zat.

'Als hij dan maar geld genoeg heeft,' zei de vrouw tussen een paar sniklachen door. 'Zonder dollars begin je met Lady Luck niet veel.'

'En Lucky is ze ook niet. Heb jij er ooit geluk gehad?' vroeg de man.

'Ikke niet,' zei de vrouw.

Jan zag het aan en kreeg het gevoel dat Natchez één groot gekkenhuis was. Of misschien zijn alleen de mensen die overdag buiten komen getikt, dacht hij. Als je lang in de hitte loopt word je misschien een beetje malende.

Hij overwoog op te stappen en weg te rijden, maar bleef zitten omdat hij de serveerster zag naderen. Ze droeg een dienblad met erop cola., water, glazen, een extra karaf, een fles ketchup en een bord met een sandwich. Toen ze langs de picknicktafel liep draaide de man zich met een ruk om. 'Rosalie, deze jongen is op zoek naar...'

De rest van de zin verdronk in het geraas van vallend glaswerk. In zijn draai had de man met zijn elleboog de heup van de ser-

veerster geraakt en haar een zet gegeven. De vrouw schoot twee stappen door en verloor toen de greep op het dienblad. Zelf hield ze zich overeind aan het tafeltje van Jan, maar de sandwich, ketchup, cola en glazen vlogen half over dat tafeltje heen. De ketchup miste Jan op een haar, maar de sandwich smakte tegen zijn borst, bleef een moment hangen in wankel evenwicht en zakte toen langzaam naar Jans buik.

‘Gatver,’ riep Jan. Hij stond met een ruk op, raakte de tafel waardoor de serveerster alsnog tegen de grond ging en plukte zo snel hij kon de sandwich van zich af. Die had niet voor niets de naam SloppyJoe gedragen. Vooral het ‘sloppy’ was heel terecht. Sloppy betekent drassig, slap, sopperig en al die woorden waren volkomen terzake. Ergens onder een geweldige laag mayonaise, augurkennat, ketchup en chilisaus had waarschijnlijk brood gezeten, maar dat brood werd na de valpartij nergens teruggevonden. De gele, rode en groene kledder daarentegen tekende zich duidelijk af op Jans shirt en vormde een bijna surrealistisch schilderij.

Het vijftal aan de picknicktafel lag in een stuip, maar serveerster Rosalie had tranen in haar ogen. ‘Arme jongen,’ zei ze. ‘Kom maar gauw mee naar binnen.’

Ze voerde Jan mee naar een keukentje waar het minstens veertig graden was, kreeg hem zover dat hij zijn shirt uittrok en pakte een doek. Die doek was iets schoner dan de dweil die de man van het café had gebruikt, maar veel scheelde het niet.

Jan keek toe vanaf zijn plaats in de hoek en verborg zijn hoofd in zijn handen. Niets, dacht hij somber, niets zou deze doemdag nog kunnen goed maken. Ergens buiten hoorde hij gelach, gevolgd door het wegrijden van een auto. In de herberg klonken de geluiden van stoelen die werden verschoven. In de keuken stond Rosalie te boenen. Behalve serveerster was ze blijkbaar ook kok, want een paar keer onderbrak ze haar schoonmaakwerk om een hamburger of een paar eieren op een bakplaat te gooien.

‘Zo,’ zei ze nadat ze Jans shirt met drie verschillende doeken te lijf was gegaan. ‘Helemaal schoon is het niet, maar het is beter dan zonet.’

Jan opende een oog en keek tussen zijn vingers door. Hij rilde.

Nee, helemáál schoon was het shirt niet.

‘Ik zal het laten drogen,’ zei Rosalie. ‘We hebben een droger in het hok achter de herberg. Blijf jij maar lekker zitten. Hier heb je een nieuwe cola, ik zal straks een nieuwe sandwich voor je maken.’

‘Ja, graag,’ zei Jan.

De serveerster keek bezorgd. ‘Is er wat, jongen, je zit daar zo zielig.’

‘Nee hoor,’ zei Jan. ‘Alles is prima in orde. Ik zit maar een beetje te zitten.’

Zolang hij stil zat was het in de keuken net uit te houden en daarom zorgde hij er voor dat hij volmaakt bewegingloos zat te tobben. Wat had hij gedaan om alle goden tegen zich in het harnas te jagen? Welke doem lag er op deze dag? Wie was Lady Luck? De zus van stripfiguur Lucky Luke?

Hij keek op toen de serveerster hem aanstootte. ‘Drinken,’ zei ze. ‘Vooruit, drink je cola op, anders verlies je veel te veel vocht. Hier is je nieuwe Sloppy Joe. Eet wat, daar knap je van op.’

Jan keek schuin naar de sandwich en zag dat bovenop een wonderlijke compositie van kleurrijke sauzen knapperige repen spek waren gelegd. De spek rook heerlijk en hij voelde op slag zijn maag knorren.

‘Dank,’ zei hij en hij viel aan met een ijver waar Arie jaloers op zou zijn geweest. Na een paar happen schoof hij zijn bord naar een tafeltje vlak bij de buitendeur en tot zijn voldoening voelde hij af en toe een zucht wind langs zijn vel strijken.

‘Wie is Lady Luck?’ vroeg hij toen zijn grootste honger was gestild.

De serveerster glimlachte. ‘Zaten ze je daarom te plagen? Het is niet wie is Lady Luck, maar wat is dé Lady Luck. Het is de naam van een drijvend casino.’

Jans ogen lichtten op. ‘Een raderboot?’

Rosalie knikte. ‘Een raderboot die vastligt aan de oever. Of het ding kan varen weet ik niet. Het kan wel drijven. Binnen hebben ze honderden van die gokmachines geplaatst, en tafels om te dobbelen en om roulette te spelen.’ Ze keek met afkeer naar Jan.

‘Ben jij hier voor de Lady Luck? Dan heb je geluk gehad daarnet.

Dat stel dat je zat uit te lachen hoort bij de inwoners die zich lang hebben verzet tegen het casino.'

'Waarom zijn ze dan niet kwaad geworden in plaats van lacherig?'

'Zover was het heus wel gekomen. Het zou niet de eerste keer zijn geweest. Je hebt geluk gehad.'

'Lekker soort geluk... Wordt er op de Lady Luck vandaag gefilmd?'

Rosalie haalde haar schouders op. 'Ze zeggen van wel, maar zeker weten doe ik het niet. Ik kom niet in de buurt van die boot.' Ze wees met haar duim naar de herberg. 'Buckles - dat is de baas van deze Inn - is er geweest op de dag na de opening. Hij won het eerste half uur meer dan duizend dollar, zeggen ze. Daar werd hij overmoedig van. Ze zeggen dat hij acht maanden heeft moeten afbetalen.' Rosalie legde een vinger tegen haar lippen. 'Niks tegen hem zeggen, hoor. Hij praat er niet graag over. Een broer van de man die net buiten zat heeft ook geld verloren. Heel wat inwoners van Natchez zijn niet zo gelukkig met de Lady Luck.'

'Lady Unlucky,' mompelde Jan.

'Als je dat maar weet,' zei Rosalie. 'Ik denk dat je shirt langzamerhand wel droog is. Het werd tijd ook, het wordt al duister. Straks krijg je het koud.'

Jan keek verbaasd. 'Koud? Het is nog minstens 35 graden. Dik honderd graden Fahrenheit.'

'Dat bedoel ik,' zei Rosalie. 'Een half uur geleden was het 110 graden. Soms koelt het snel af.'

Het was al vrijwel donker toen Jan de Lady Luck zag en juist door dat donker liep hij tegen de zoveelste tegenslag van die dag op. Als het licht was geweest dan zou hij zich zeker hebben verkleed, maar toen hij in de schemering wegreed bij de Fig Out Inn leek het of zijn shirt er nog best mee doorkon. Helemaal helder was het niet, maar de verkleuring was vrijwel egaal en zou niemand opvallen die niet met speciale aandacht keek. Bovendien zou een verkleedpartij plaats moeten vinden temidden van de magnolialuchten van het Eola Hotel en als Jan daar aan dacht rilde hij spontaan.

Hij volgde de aanwijzingen van Rosalie en keek korte tijd later naar het casino dat vele meters onder hem lag te dobberen op het rustige water van de Mississippi.

Natchez is gebouwd op een stel rotsen die enkele tientallen meters boven de rivier liggen. Van de stad lopen twee wegen als gebogen armen naar de oever en die armen raken elkaar ongeveer op de plaats waar de Lady Luck is aangemeerd. De weg naar de boot is steil en wie heeft gedronken kan maar beter langzaam lopen, want de kans dat hij anders te water belandt is tamelijk groot.

Jan stond aan het begin van de toegangsweg en keek naar de rij restaurants en cafés die hoog op de oever waren gebouwd, precies tegenover het casino. Op de terrassen van horecagelegenheden was het druk, maar op straat liep geen mens.

‘Barst,’ mompelde Jan. ‘De filmploeg is op de Lady Luck, is er geweest of moet nog komen, meer mogelijkheden zijn er niet. Waar kan ik dus het beste informatie inwinnen? Precies.’

Hij liep voorzichtig de weg af naar de raderboot en voelde zich bij elke stap iets onzekerder worden. Het casino was verlicht als een kerstboom en het laatste stuk van de toegangsweg was ruim in het licht gezet.

Misschien had ik me toch beter kunnen verkleden, dacht Jan. Alhoewel, wie bereid lijkt om geld uit te geven is waarschijnlijk meer dan welkom.

Dat bleek niet het geval. Een paar meter voor de entree werd hij tegengehouden door een breedgeschouderde man die was gestoken in een parelwit uniform met goudkleurige tressen en knopen.

‘Waar gaan wij naartoe?’

Jan zuchtte diep. Hij wist wat er ging komen, maar uit pure koppigheid wilde hij van geen wijken weten. ‘Kijken,’ zei hij. ‘Wij gaan kijken en geld verliezen.’

De portier trok zijn neus op. ‘Doen wij dat zonder das?’

‘Zonder das verliezen wij ons geld echt even snel als met das,’ zei Jan.

‘Zonder das verliezen wij geen cent, want zonder das komen wij niet op de Lady Luck.’

‘Zijn er dassen te huur?’

De portier knikte. ‘Wie naar behoren gekleed is kan een das lenen.’

‘Fijn,’ zei Jan. ‘Dan lenen wij een das, geef er maar een met een streepje.’

‘Wij lenen zelden dassen aan gasten die een shirt dragen waarmee mayonaise en ketchup is opgedweild,’ zei de portier en hij stak een hand op om protesten te smoren. ‘Vertel me nou niet dat ik me vergis. Ik zie ook eigeel en iets van kerrie. Ik heb een oog voor die dingen. Daar word ik voor betaald.’

Jan keek of hij een standje kreeg. ‘Ik wil eigenlijk alleen iemand van de filmploeg spreken,’ zei hij en hij voelde dat hij op het punt stond om te gaan stotteren. ‘Ik ben zo terug.’

Juist omdat er een filmploeg is heb ik opdracht om uiterst nauwkeurig op de gasten en op hun kleding te letten,’ zei de portier.

Jan fleurde op. ‘Dus de ploeg is binnen?’

De portier wendde zich tot een vrouw die op hoge hakken de steile toegangsweg was afgewankeld. ‘Welkom, mevrouw, gaat u binnen.’ Hij deed de deur open en keek over zijn schouder naar Jan. ‘Wegwezen, jij. Snel of ik help je een handje.’

Jan sukkelde met gebogen hoofd naar een restaurant op de oever, ging op het terras zitten en bestelde op sombere toon een glas prik.

Ooit, dacht hij, ooit moeten Bob en Arie van het casino naar boven komen. Ik blijf hier zitten tot ik ze zie, zelfs al wordt het zes uur in de ochtend.

Voor Jan was de wereld een droef oord dat tot de nok was gevuld met vormen van ellende die allemaal door een wonderlijk toeval op een en dezelfde dag op zijn pad werden gelegd.

Maar juist door al de tegenslagen was het Jan Prins die de spil zou vormen van de ongeregelheden rond de Lady Luck die zich in de komende nacht zouden afspelen, want als zijn dag vlotjes was verlopen en hij goed gekleed en gevoed was toegelaten tot de raderboot dan zou hij Richard Milhouse compleet hebben gemist.

Strijd op de oever van de Mississippi

Richard Milhouse was op de raderboot Creole Queen licht beschadigd geraakt. Hij was met vereende krachten naar de kapitein gesleept en daarbij waren een paar ongelukjes gebeurd. Ergens onderweg was een stuk vel van zijn scheenbeen achtergebleven, tezamen met een hoekje van een tand. Ook had iets of iemand zijn linkeroog geraakt en nog terwijl hij zat te wachten op de politie was de huid rondom dat oog gaan zwellen, waardoor hij links alleen kon zien door zijn oogharen.

Hij was vrijgekomen dankzij de inspanningen van een bevriende advocaat die hem vaker had geholpen en die bij wijze van voorzorg altijd geld voor een borgtocht klaar had liggen. Richard was in de namiddag naar Natchez gereden met een snelheid die hem met gemak 67 bonnen wegens overtreding van de wegenverkeerswetten in de staten Louisiana en Mississippi had kunnen opleveren, maar door puur geluk was hij aan elke controle ontsnapt.

Hij had zijn auto geparkeerd bij de rivier en was naar de Lady Luck gesnelwandeld. Daar was het gebeurd met zijn meevallers, want hij liep stuk op de portier die ook Jan had doen afdruipe.

De portier keek naar het oog van Milhouse, naar diens kapotte voortand en naar de schrammen op zijn wangen en zei: 'Gasten zonder das worden niet toegelaten, meneer.'

Milhouse wees op zijn zwarte broek, zijn donkerblauwe shirt en zijn gepoetste schoenen. 'Ik zie er toch zeker keurig gekleed uit?'

Door de tand sliste hij een beetje en daardoor schoten spekseldruppels naar buiten. Enkele ervan kwamen terecht op het witte uniform van de portier. De man rechtte zijn rug, ging een centimeter achteruit en zei: 'Geen das, geen gast, meneer.'

'Kan ik er een lenen?' vroeg Milhouse die het klappen van de zweep kende. 'Of huren desnoodss.'

'Nee, meneer,' zei de portier. 'Goedenavond.'

Richard Milhouse was door de gebeurtenissen in de afgelopen 24

uren niet helemaal in een stemming van grote welwillendheid geraakt. Van nature was hij al snel opgewonden en de botte weigering van de portier om mee te werken maakte hem helemaal geweldig driftig.

Hij ging op zijn tenen staan, deed een pas naar voren en keek dreigend naar het gezicht van de portier dat een paar decimeter lager hing. 'O, nee?'

'Nee,' zei de portier die nu geen millimeter meer week.

'En waarom dan wel niet?'

'Omdat uw gezicht me niet aanstaat,' zei de portier. 'En uw gedrag evenmin. Bovendien zie ik dat u een mes onder uw oksel hebt en wij houden niet van messen op de Lady Luck.'

Richard maakte onwillekeurig een beweging naar het mes en dat was precies waar de portier op had staan wachten. Hij bewoog zijn elleboog een klein stukje naar achteren, maar had daar meer dan genoeg aan voor een klap die de adem uit Richards lijf perste. Milhouse zeeg ineem en werd handig door de portier opgevangen.

Een echtpaar dat net aan kwam lopen zette grote ogen op, maar de portier toonde dat hij goed was in zijn vak. 'Meneer is onwel geworden,' zei hij. 'Gaat u maar naar binnen, ik help meneer even.'

Dat deed hij grondig en snel. Hij pakte Milhouse op, droeg hem naar de rand van de toegangsweg en kieperde hem in de lage struiken. Om beter zicht op de casinoboot te krijgen waren links en rechts de bomen gekapt, maar struiken waren er nog in overvloed. Richard bleef in de takken hangen en kokhalsde.

'Rust maar even lekker uit,' zei de portier, 'en smeer 'm dan. Als ik je terug zie dan gaat het mis met je. Ik heb een hekel aan messenslijpers en als je wilt weten hoe groot die hekel is kom dan nog maar eens langs.'

Als Richard Milhouse rustig had gewacht tot hij zijn adem onder controle had en daarna was teruggelopen naar een van de terrassen op de oever, dan zou Jan nooit aandacht aan hem hebben besteed. Zwartmans ging echter niet terug, maar bleef op een meter of vijftig van de entree rondrentelen op de toegangsweg. Hij

liep daar net niet onder de felle lampen bij de ingang, maar hij stak wel af tegen het licht ervan waardoor zijn silhouet uitstekend te zien was vanaf de plaats waar Jan zat.

Wat loopt die vent raar te doen, vroeg Jan zich na een tijdje af. Is-ie dronken of zo? Daar leek het veel op, want Milhouse legde een kurkentrekkerachtige route af op een klein stuk wegdek en wekte duidelijk de indruk dat hij met zichzelf te koop liep.

Omdat Jan niets anders te doen had dan zijn prik drinken bleef hij vol belangstelling naar de gestalte op de toegangsweg kijken. Toen zijn limonade op was en de serveerster voor de derde keer met een verwijtende blik langs was gekomen betaalde Jan en liep hij het terras af.

Hij had linksaf kunnen slaan in de richting van Natchez en rechtsaf, ook in de richting van Natchez, maar hij ging rechthoekig: de toegangsweg op. In de stad had hij niets te zoeken, maar op de Lady Luck des te meer en zijn benen brachten hem bijna automatisch in de richting van het casino. Hij wandelde in een rustig tempo langs Zwartmans die niet op of om keek, stopte op enkele meters van de entree en ging terug.

Het waren de kleren van Milhouse die het eerste vonkje bij Jan deden ontbranden. Jongeheer Prins had een uitermate zuiver gevoel voor kleding en voor kleuren. De paarse shirts met gele bollen en groene strepen waarin menige Amerikaanse toerist zich met genoeg steekt waren hem een gruwel en een broek zonder vouw deed hem huiveren. De eerste keer had hij vastgesteld dat de man die over de weg had lopen schutteren zeer donkere kleren aan had, de tweede keer bedacht hij dat zwart een weinig gebruikelijke kleur was onder toeristen. Zakenmensen droegen zwart, maar deden dat toch meestal in de vorm van een pak met een bijpassende das. Deze man droeg broek en shirt en niets wees er op dat hij door de warmte zijn colbert had uitgetrokken. Pas toen Jan vlak bij het terras was gingen de alarmbellen rinkelen. Zowel Bob als Arie hadden Zwartmans uitvoerig beschreven en lengte en postuur klopten, evenals de donkere kleding.

Jan wachtte ruim tien minuten, sloot zich toen aan bij een buslading toeristen die aan het begin van de toegangsweg was afge-

zet en wandelde mee. Een paar toeristen riepen welgemoed iets naar Richard. Zwartmans keek met een ruk op en snauwde iets terug. Een kwart seconde lang stond hij met zijn gezicht in het licht van een lamp. ‘Wat een engerd,’ zei een vrouw. ‘Kom maar,’ bromde een man. ‘Niet op hem letten.’

Jan zag het dikke oog en voelde rillingen langs zijn ruggengraat lopen. Als dit Zwartmans niet was dan was het zijn broer, of zijn neef.

‘Hij is in elk geval iemand om in de gaten te houden,’ bromde Jan binnensmonds. Hij zwenkte uit de groep en liep zonder op of om te kijken de struiken in. Daar dook hij in elkaar.

Niemand riep hem na, niemand slaakte een kreet van verbazing.

‘Mooi zo,’ mompelde Jan. ‘Zolang je geen wilde bewegingen maakt kun je veel doen zonder dat een mens op je let. Nu effe kijken waar Zwartmans uithangt.’

Voetje voor voetje schuifelde hij door het struikgewas tot hij zicht had op de man die nog steeds niet leek te weten wat hij moest doen.

‘En afwachten maar. Zolang er geen muggen komen houd ik het hier wel even uit.’

Na iets meer dan een half uur begreep Jan waarom Zwartmans op de toegangsweg was gebleven. Een kleinere gestalte liep naar hem toe en bleef tegenover hem staan.

Hij wachtte op iemand, stelde Jan vast. Waarom hij dat niet deed op een terras is me een raadsel, maar ik neem aan dat hij een afspraak met die snuiter had in het casino. Omdat dat om een of andere reden niet door ging wachtte hij die vent hier op.

Zijn gedachten bleven haken aan het woord vent. Was het wel een man, of was het een jongen? Stond daar, op enkele tientallen meters van hem af, Zwartmans op de openbare weg te confereren met zijn maatje Howard?

Jan zat zich te verbijten. Kon hij maar dichterbij komen en iets verstaan. Hij drukte zich door de struiken in de richting van de weg, maar verstarde toen hij zag dat Zwartmans in zijn richting kwam.

Te veel lawaai gemaakt, jandoekie, dacht Jan kwaad. Waar moet ik naartoe?

Hij duwde zijn achterwerk door de struiken terwijl hij Richard in het oog bleef houden en haalde opgelucht adem toen hij zag dat de man niet naar hem op zoek was. Milhouse zocht een plaats in de struiken tussen Jan en de eerste lampen van het casino en dook in elkaar. De kleine gestalte bleef op de weg, net buiten het volle licht, maar vanaf Jans plaats als een grijze vlek zichtbaar.

Anderhalf uur later was de situatie onveranderd. De gestalte was op de weg, Zwartmans lag te kuchen en te zuchten tussen de struiken en Jan zat bewegingloos tussen een boomstronk en een stapel stenen die waren bedekt met groeisels waartussen een onzichtbaar, maar hevig leven was ontstaan dat gepaard ging met geritsel en gepiep. Vanaf de Lady Luck klonken feestelijke geluiden: een flard muziek, een lach, een enkele keer een opgewonden brul. Auto's waren hoorbaar op de oever en op de terrassen tinkelden glazen en rammelde bestek.

Jan hoorde het allemaal aan, bestudeerde een paar miljoen sterren en verveelde zich een ongeluk. Daar kwam verandering in toen op de asfaltweg een fluitje klonk. De gestalte snelde naar de rand en maakte een armbeweging. Zwartmans kwam kreunend overeind en wrong zich in de richting van de toegang naar het casino. Hij zorgde ervoor dat hij niet in het licht kwam, maar bekommerde zich niet om de geluiden. Jan kwam op handen en voeten overeind en zuchtte diep. Eindelijk leek er iets te gebeuren.

Toen er eenmaal actie kwam ging het snel. Op de toegangsweg schudde een kleine man van ruim twintig jaar zijn schouders los. Hij maakte een tweede armbeweging en liep naar de entree van het casino. Bij de ingang was de portier bezig de filmploeg van Fillmore uit te wuiven. De opnamen waren gemaakt en Fillmore wilde naar het Eola hotel. Hij was de eerste die naar buiten kwam, op de voet gevolgd door Jane Nash. Achter haar kwamen een oudere vrouw samen met de cameraman en Bob. Gedrieën trokken ze een ijzeren karretje met rupsbanden dat was volgeladen met camera's, statieven, snoeren en een lamp. Als laatsten kwamen de belichter en Arie naar buiten. Zij zeulden een iets kleiner karretje mee dat vol lag met lampen en een groot aantal

snoeren van verschillende lengte en dikte.

Het eerste stukje was tamelijk vlak, maar daarna begon de helling en werd het een toer om de karretjes mee te krijgen. De kleine Fillmore en Jane trokken zich weinig aan van het gezucht achter hun rug. Ze wandelden de weg af en verdwenen in het duister. De eerste kar werd getrokken door drie personen en die hielden er redelijk de gang in.

De laatste kar bleef iets achter. Dat kwam niet omdat Arie en de belichter over te weinig kracht beschikten, maar omdat ze allebei in hun bewegingen werden belemmerd door opgerolde snoeren die over hun schouder hingen.

Toen het laatste karretje net buiten het lamplicht was snelde de jongeman naar Arie toe.

‘Hebt u meegedaan aan de film?’ vroeg hij met iets van opwinding in zijn stem.

Arie keek verbaasd op. ‘Daarnet, ja. Je bent te laat.’

‘Het gaat me om handtekeningen,’ zei de jonge man. ‘Ik verzamel ze. Ik heb ze al van meneer Fillmore en mevrouw Nash. Mag ik die van u ook?’

Arie stond verbijsterd en hoorde de belichter in de lach schieten.

‘Ja,’ zei hij aarzelend, ‘natuurlijk, maar...’

‘Ik heb een boekje bij me, hier, kijk maar.’ De man hield iets omhoog. ‘Daar is licht. Wilt u, eh...’

Het klonk smekend en Arie liep er in met al zijn huid en rode haren.

Hij liet het karretje los en volgde de man naar de rand van de weg. ‘Hier kan het,’ zei de man. Hij wachtte tot Arie vlak bij hem was, maakte een draai en gaf een geweldige duw.

Arie begreep pas wat er aan de hand was toen hij in de armen van Zwartmans struikelde die hem mee trok de struiken in. De jongeman volgde en gaf af en toe een duw, waardoor Arie als een soort stuurloze olifant dwars door de struiken ploegde en steeds meer vaart kreeg.

Toen Richard Milhouse vond dat het ver genoeg was gaf hij een kort bevel. Arie hoorde iets zwiepen, voelde een dreun op zijn schedel en zeeg vrijwel geluidloos ineem, daarbij met zijn buik minstens 1376 insecten plettend.

De belichter zag het voor een deel gebeuren. Hij gaf een kreet en maakte een beweging of hij Arie wilde helpen. Eén seconde liet hij de kar los en dat was voldoende. Het handvat glipte uit zijn vingers en het karretje ratelde in de richting van de entree. Om een of andere reden week het geen graad van zijn koers, maar daverde het in een zuiver rechte lijn op de ingang af. De portier zag het karretje pas toen het op minder dan een meter afstand was. Hij sprong wel, maar lang niet hoog genoeg. Het karretje raakte zijn benen en wierp hem opzij door het fantasedoek dat de entree afschermd. Met een plons verdween de man in de reep rivier tussen de wal en de raderboot.

Het karretje was nu wel uit koers, maar de gang zat er nog goed in. Het ramde twee afvalbakken, één mevrouw in avondjurk, een wagentje waarop enkele duizenden fiches lagen en het meisje dat het wagentje had voortgeduwd. Daarna kwam het met een klap tot stilstand tegen een fruitautomaat.

Het tumult dat opsteeg was enorm. Tientallen bezoekers doken op de fiches af en propten hun zakken vol. Alle werknemers van het casino die de klap hadden gehoord stormden toe om: a. het meisje te ontzetten dat in een kluwen toeristen verward was geraakt en b. de toeristen hun buit te ontfutselen.

Temidden van al het geweld stond een ontzette belichter vol wanhoop te kijken naar de restanten van zijn lampen en de meters snoer die zich als serpentes om armen en benen van casinogangers vlochten die kruipend en duikelend op zoek waren naar fiches. Aan Arie dacht hij geen seconde. Hij dacht aan zijn materiaal en zijn toekomst en voor beide gaf hij op dat ogenblik minder dan een dollarcent.

Jan had de overval op Arie met verbijstering gadegeslagen. Zelden had hij een actie gezien die zo snel was verlopen en waar zo weinig mensen bij waren betrokken. Op de oever klonken dezelfde geluiden als hij de afgelopen paar uur had gehoord. Op de boot was het een ongelooflijk tumult. Op de weg was het volkomen stil. Niemand leek iets te hebben gemerkt van de kidnapping van filmfigurant Arie Rose. Er was in elk geval geen mens die zich er druk om leek te maken.

‘Dus zal ik in actie moeten komen,’ mompelde Jan. ‘De vraag is alleen: wáár is actie nodig?’

Dat was een vraag waar niet zo makkelijk een antwoord op te geven viel, want alle geluiden tussen de struiken werden overstemd door het lawaai op de Lady Luck. Daar leek een soort veldslag te zijn uitgebroken die voortdurend in kracht toenam en waarvan het tumult op de andere oever van de Mississippi hoorbaar moest zijn.

Jan pakte een steen van de stapel waar hij naast had gezeten en schudde er een leger kruipende, sissende en ritselende beestjes af. Waar, dacht hij, zou ik een kans hebben om met deze steen op een hoofd te meppen?

Hij deed een paar passen, stond stil, luisterde, deed een paar passen, stond stil, luisterde... en bereikte minder dan niets.

Mijn koninkrijk voor een zaklamp, dacht hij. Of beter: mijn koninkrijk voor een zaklamp in handen van Zwartmans. Ik wou dat hij met een licht een beetje in het rond scheen, hoe meer hoe beter.

Dat de man die hij op de toegangsweg had zien dreutelen Richard Milhouse was, dat stond voor hem vast. Maar zijn hulp moest een nieuwe kracht zijn, want Arie zou de jonge Howard zeker hebben herkend, zelfs in het duister.

Aarzelend bewoog Jan zich tussen de struiken, terwijl hij de steen op schouderhoogte hield. Takken schramden langs zijn benen en een paar maal plukten doorns aan zijn broek en shirt. Toen hij schuin voor zich een geluid hoorde verlegde hij zijn koers.

Was dat Arie die riep? Of was het een overvaller? Was Arie misschien gevluht en riep een der overvallers aanwijzingen?

Jan bedacht veertien varianten en verwierp ze allemaal. Hij wist maar één ding en dat zat hem ongelooflijk dwars: zolang hij in het volkomen donker door struiken liep te banjeren was hij niemand van enig nut.

Hij ademde opgelucht toen hij op enkele meters afstand het geluid van brekende takken hoorde. Er naderde iemand en het was geen persoon die behoedzaam te werk ging.

Hij hief de steen, maar verstarde. Stel dat het Arie was die was ontsnapt. Stel...

Jan zuchtte. Zelden in zijn leven had hij zich zo hulpeloos gevoeld. En nooit zo getergd. Hij had een dag vol tegenslagen achter de rug. Hij was door dozijnen mensen uitgelachen, had twee shirts naar de Filistijnen zien gaan en stond nu in het hartstikke donker twintig rampzalige gedachten tegen elkaar af te wegen, terwijl iemand bezig was op hem af te komen.

Arie zou mogelijk in 1,3 seconde een briljant plan hebben bedacht, maar Jan kon dat niet. Dat betekende niet dat hij hulpeloos stond te beven. Wie geen plan heeft, moet optreden, dacht Jan en die gedachte luchtte hem enorm op: aan optreden was hij langzamerhand wel toe.

Hij bleef roerloos staan met geheven steen, wachtte tot hij de geluiden vlak voor zich hoorde en zei: 'Richard?'

'Nee,' zei iemand met een hoge stem. 'Ik ben...'

Wie Jan voor zich had kon hem niet schelen. Het was niet Arie en dat was genoeg. Hij haalde uit en sloeg. Voor hem zei iemand 'Uk' en daarna klonk het zacht fluitende geluid van een mens die te snel een halve kubieke decimeter adem uitstoot.

'Hebbes,' mompelde Jan. 'Wie je bent kan ik niet zien, maar ik kan wel voelen of je een wapen bij je hebt.' Hij betastte het lichaam op de grond en viste een mes uit een broekzak. 'Dit is wel het avontuur der messen. Ik had liever gezien dat deze vent een goed geolied pistool bij zich had gedragen, of desnoods iets dat licht geeft.'

Hij stak het mes bij zich en hield zijn hoofd scheef. Links van hem klonken de geluiden op de Lady Luck. De ergste opstand leek voorbij en het geraas was aan het afnemen. Voor hem moest Arie zijn, of Zwartmans, waarschijnlijk zelfs beiden. Het lag voor de hand om aan te nemen dat ze op de plaats waren waar de man die aan Jans voeten lag vandaan was gekomen. Jan kon lang niet zo nauwkeurig bepalen waar de man vandaan was gekomen als hij had gewild, maar hij was ervan overtuigd dat hij schuin naar de rivier toe moest en die koers kon hij bepalen aan de hand van de sterren waar hij de halve avond naar had staan staren.

Hij liep langzaam voorwaarts en kreeg opeens een wild idee. Het

was zo dwaas dat hij er ogenblikkelijk zelf aan twijfelde. Zelfs ons nijlpaard zou het niet hebben kunnen bedenken, vond hij. Het werkt of helemaal niet en dan ben ik zwaar de klos, of het werkt totaal en volkomen.

Hij haalde adem, meerderde snelheid terwijl hij om zich heen maaide en piepte zo hoog als hij kon: 'Richard. Help. Richard.'

De actie was een succes. Jan had nog geen tien meter gelopen of hij hoorde schuin rechtsachter. 'Hier, stuk ongeluk.'

Ik ben te ver, dacht Jan, maar hij loopt er in. 'Héélp,' piepte hij.

Richard zei geen woorden die een duidelijke zin vormden, maar sprak lettergrepen waarin duidelijk ongenoegen doorklonk.

Jan ging op de stem af en hief de steen. Net toen hij wilde toeslaan voelde hij dat hij zijn voet op een weekachtige substantie had gezet. Onder hem bewoog iets. Of iemand. Een luid gesis steeg op alsof het ventiel van een hogedrukpan open was gegaan en er klonk gerommel alsof een verborgen vulkaan zijn eerste geheimen prijs gaf.

Arie, dacht Jan geschrokken. Hij probeerde te remmen en tegelijk toe te slaan. Het remmen ging redelijk, vooral omdat hij geen kans zag om de voet die was weggezakt in wat Roospek moest zijn, vlotjes naar boven te krijgen. Het toeslaan verliep minder soepel. Jan sloeg wel, maar raakte beslist geen hoofd.

Een schouder, dacht hij, of een arm. Voor hij opnieuw kon toeslaan werd hij beetgepakt en tegen de grond getrokken.

'Ik,' hijgde Richard, 'zal... je... leren.'

Jan sloeg in de richting van het geluid en voelde dat hij een hoofd raakte. 'Au,' riep Richard.

Jan grijnsde. 'Je moet niet... kletsen als je... knokt,' hijgde hij.

Meteen kreeg hij een klap tegen zijn kaak.

'Gelijk... heb je,' zei Richard.

Jan maaide met een arm en was er zeker van dat hij een oor plette.

'Arie,' riep hij wanhopig toen hij voelde dat Richard bezig was hem op zijn buik te trekken. 'Arie. Help.'

Naast hem hoorde hij geritsel en gezucht. Een klap. Een schreeuw van Richard. Een plof. De druk op zijn middel nam af.

'Hebbes, Jan,' zei Arie. 'Hij is onder zeil.'

Jan ging hijgend zitten. 'Hoe... hoe heb je dat klaargespeeld, dikke?'

'Ik vond een steen,' zei Arie tevreden. 'Midden op mijn buik lag ineens een steen. Ik denk dat ik Richard tegen zijn kop heb geraakt. Ik hoop dat hij er flink last van heeft.'

'Hoe is het met jou? Ik zag dat ze je te pakken namen.'

'Ik liep er in met allebei mijn blauwe ogen wijd open, man. Als een kind. Ik kreeg een klap op mijn kop en was een poosje onder zeil. Toen ik bijkwam hield ik me slap. Ik hoorde ze praten. Die andere vent heet Andrew. Weetje waar die nu is?'

'Ligt ergens tussen ons en de toegangsweg voor Pampus,' zei Jan tevreden. 'Ik mepte hem neer met dezelfde steen als waarmee jij Richard neerlegde. Hij had een mes bij zich, geen revolver of zo. Misschien ligt hij er nog, maar ik betwijfel het. Ik kon niet erg goed mikken en ik had niks om hem mee te binden.'

Arie gaf een knor. 'Effe voelen. Deze heeft ook een mes. Een messig gedoe de laatste dagen, ik heb het niet op die snijdingen. Wat doen we met hem?'

'In de rivier?'

'En dan?'

'Tja, dat is me ook wat.' Jan bewoog zijn armen en benen en voelde of alle onderdelen op hun plaats zaten. 'Binden is het beste, maar we hebben geen touw en geen licht.'

'Ik heb anders vijftien meter kabel bij me,' zei Arie. 'Spelen we daar wat mee klaar?'

'Dunne kabel?'

'Geen spul dat lekker knoopt, maar we kunnen deze knaap inpakken als een mummie, dat houdt hem in elk geval een tijd zoet. We moeten achter Andrew aan, want wie weet wat die vent uitspookt. Later kunnen we onze Zwartmans wel vragen wat er nou eigenlijk aan de hand is.'

Jan wreef vol verbazing over zijn gezicht. 'Weet je dat nou nog steeds niet, dikke?'

'Het gaat om Red. Ik denk Red Adams, maar zeker weten doe ik het niet. Ze moeten geld van hem. Nu ineens 12.000 dollar. Volgens mij werken ze in opdracht. Andrew had het over "de baas", maar hij kan wel hebben bedoeld dat Richard zijn baas is, hele-

maal helder was ik niet. Dat ben je zelden als je met een buil in je kop zand ligt te happen op een Mississippi-oever.'

Jan gromde zacht. 'Laat die grappen nou even zitten. Eerst deze vent vastbinden en dan kijken of we Andrew kunnen vinden, oké?'

Arie maakte een instemmend geluid. 'Wacht even tot ik het einde van deze kabel heb gevonden. Daarna zet jij Zwartmans rechtop en spin ik hem in.'

In het donker is iemand vastbinden lang geen eenvoudige klus, maar Jan en Arie hadden in de afgelopen jaren enige ervaring opgedaan in het kluisteren met handicap en ze hadden het gevoel dat ze het er redelijk van af brachten.

'Goed genoeg zo, neerleggen die vent en op zoek naar Andrew.'

'Is deze nog bewusteloos?'

'Ik denk van wel, maar misschien doet hij alsof. Laat hem maar, hier kunnen we niets meer uitstukken en ik mag drie keer verhipt zijn als ik hem door de struiken naar het licht ga slepen.'

'Vooral niet omdat we tegen de oever op moeten en die is hier vrij steil. Als ik mijn voeten niet goed neerzet dan val ik achterover.'

'Kom mee dan. Volgens mij moeten we koers zetten naar de weg, maar dan wel vrij sterk links aanhouden.'

Of ze Andrew compleet misten of dat de man bij bewustzijn was gekomen en er vandoor was gegaan werd niet duidelijk, maar ze bereikten de toegangsweg naar de Lady Luck zonder dat ze over een lichaam struikelden. Jan keek in de richting van het casino. 'Er is daar wel een en ander gaande, krijg ik de indruk,' zei hij.

Arie keek nadenkend. 'Laten we maar even de andere kant op wandelen. De consternatie op de boot heeft zonder twijfel met de filmploeg te maken en ze weten dat ik daar bij hoor. Waar zou Bob uithangen?' 'We mogen veilig aannemen dat Bob om dezelfde reden als jij uit de buurt van de Lady Luck blijft. We moeten naar boven, dikke, naar de restaurants hoog op de oever.'

'Snap jij nou waarom ze auto's op deze weg verbieden,' hijgde Arie toen ze halverwege waren. 'Het asfalt is breed genoeg zou je zeggen. Wij moesten alle filmspullen op karretjes naar beneden rijden en dat viel niet mee.'

‘Dat zal de reden zijn,’ zei Jan droog. ‘Dat het niet meeviel, bedoel ik. Stel je voor dat een auto door zijn remmen schiet, dat wordt me een bak.’

Arie schoot in de lach. ‘Ik zie het voor me. Ik, oei...’ Hij greep Jan bij een arm. ‘Ik zie ineens nog meer voor me. Net voor ik te pakken werd genomen trokken de belichter en ik een nogal zware kar tegen deze helling op. Ik liet los. Als de belichter...’

Jan wrong zijn arm los. ‘Ik heb alleen op jou gelet en niet op de belichter en zijn kar, maar ga er maar vanuit dat iets dergelijks is gebeurd. Als jij direct of indirect verantwoordelijk bent voor het kabaal op de casinoboot dan kun je beter je sproeten daar een tijdje uit de buurt houden. Kom mee, joh, voor je wordt getackeld door zes opgewonden casinomanagers die je meevoeren naar hun beste advocaat... Ho, wie is dat daar nou weer?’

Jan stond met een ruk stil en keek naar een gestalte die aan de kant van de weg naar de rivieroever stond te turen. ‘Is dat Andrew?’

‘Die z’n baas Richard zoekt, bedoel je? Met turen in het donker zal hij niet veel bereiken. Kom mee, Jan. Jij loopt rechts door de berm. Ik wacht dertig seconden en ga op hem af als je aan de andere kant van hem bent. Het moet gek gaan willen we hem niet klem zetten.’

‘En dan? Molesteren op de openbare weg?’

‘De struiken in, uil. Ik wil hem uit de buurt hebben.’

Jan gaf een knor en zwenkte af.

Arie telde tot dertig en stak zijn handen in zijn zakken. Zacht fluitend liep hij op zijn gemak naar de figuur wiens silhouet vaag afstak tegen de lichten van de eetgelegenheden hoger op de oever.

Toen hij vlak bij was zei een stem: ‘Houd op met dat ge-Yankee-Doodle, dikke. Ik sta te luisteren.’

‘Bob? Wat doe jij hier? Ho, stop. Jan... remmen, anders wals je Bob de struiken in.’

Jan dook op. ‘Goed dat je waarschuwde. Ik had ‘m bijna geschept. Ha, die Bob, wat stond jij te turen? Rivierwee?’

‘Manwee, zul je bedoelen, of vent-wee. Er kwam trouwens een paar minuten geleden een snuiter tussen de struiken vandaan gestrompeld.’

‘Jonge vent? Half lang haar?’

‘Geen idee. Hij hield zijn handen om zijn hoofd, net of hij zijn gezicht wilde verbergen.’

Jan schoot in de lach. ‘Ik denk dat hij pijn in zijn kop had. Waarschijnlijk zag je Andrew, de man die Aries handtekening wilde. Hij eindigde in de struiken langs de Mississippi nadat ik hem had neergemept met een steen.’

Bob zuchtte. ‘Neergemept, struiken, steen. Ik kan jullie geen moment alleen laten. Altijd maar ravotten, jullie twee. Ik loop samen met de cameraman en de grimeuse van de filmploeg in alle rust naar boven, hoor ik opeens achter me dertig soorten consternatie. Vertel me nou niet dat onze Red Rose de aanstichter is?’

‘Ik ben bang van wel. Heb je gezien waar Andrew naar toe gelopen is?’

‘Gewankeld, zul je bedoelen. Hij leek me lang niet fris. Hij liep de weg op en verdween in het duister. Ik ben een eindje naar het casino gelopen omdat ik wilde weten waar Arie was gebleven, maar ik ben snel teruggewandeld. Het schijnt dat de laatste kar met filmspullen de halve boot is overgekacheld en een soort oproer heeft veroorzaakt. Zo vertelden een paar mannen het me net die schuddebuikend naar boven liepen. Waar de belichter is weet ik niet. Ik vrees dat hij op de Lady Luck is, tenzij hij in de rivier ligt. De portier is overboord geslagen, schijnt het.’

Jan wees naar de struiken. ‘Daar ergens ligt Richard Milhouse, gewikkeld in 15 meter kabel. Als we een lamp kunnen versieren dan halen we hem op. We hebben wel een paar vragen voor hem, lijkt me.’

Bob keek naar het duister. ‘Waarom hebben jullie hem niet meegesleept?’

Arie gaf een knor. ‘Laat naar je kijken. Je hebt geen idee hoe steil het daar is. Het barst er van de struiken, boomstronken en restanten rommel zoals stenen en hout. Daar kun je beter niet te veel pionieren zonder licht.’

‘Tja,’ zei Bob nadenkend en hij trok aan zijn neus. ‘De belichter heeft licht. Daar is hij belichter voor. Ik heb hem vanavond geholpen en ik heb lampen gezien in alle soorten en maten.’

‘Ook zaklampen?’

‘Zelfs van die piepkleine staafschijnwerpers die een bundel geconcentreerd licht werpen. Ideaal voor donkere zalen en rivieroeveren.’

Arie schuifelde met een voet. ‘De belichter is op de boot?’

‘Ik denk van wel, maar ik weet niet of het verstandig is om naar de Lady Luck te gaan. Er is daar beslist een en ander aan de hand en als ze de filmploeg daar de schuld van geven dan kunnen de leden van die ploeg zich beter gedeisd houden.’

‘Mij kennen ze daar niet,’ zei Jan.

‘De belichter kent je evenmin én je bent nog steeds ons geheime wapen. Arie moet zeker niet terug naar de boot, want iedereen heeft hem gezien. Er was nogal wat aandacht voor zijn persoon, mag ik wel zeggen.’

‘Dus?’

Bob zuchtte. ‘Dus zal Bobbie het vuile werk moeten opknappen. Drukken jullie nou jullie snorren, want je weet nooit wie er over deze weg komt. Arie is veel te bekend en Jan moet onbekend blijven. Voorzover ik weet zijn Fillmore en Jane naar het hotel, maar de cameraman en de grimeuse zijn waarschijnlijk nog in de buurt en je hebt kans dat ze terugkomen. Duik de struiken in en wacht op me. Het kan even duren, maar ik kom terug.’

De ingang van de Lady Luck werd afgeschermd door vier mannen in hemdsmouwen die er stuk voor stuk uitzagen of ze gemalen ijzer bij het ontbijt aten.

‘Sorry,’ zei een van hen. ‘We kunnen vanavond helaas niemand toegang geven.’

‘Is er iets gebeurd?’

‘Een kleinigheidje. Morgen bent u welkom.’

Bob wees naar binnen. ‘Ik ben op zoek naar de belichter van de filmploeg.’

De man bekeek hem nauwkeurig. ‘Ken ik jou?’

‘Ja,’ zei Bob. ‘Je kent me van diezelfde filmploeg. Ik ben de assistent van de belichter. Er moet nog steeds materiaal naar boven en ik moet hem helpen. Opdracht van Fillmore.’

De naam van de regisseur deed wonderen en Bob werd toegelaten tot het casino. Daar was hij eerder op de dag urenlang ge-

weest en hij kende het interieur, maar nu zag dat er toch wel heel verrassend uit.

‘Frisse Mozes,’ mompelde Bob. ‘Wat is hier geschied?’ Naast een fruitautomaat lagen de restanten van lampen en stukken plastic van het fiches-wagentje dat was geplet. Mannen en vrouwen kropen op hun knieën rond op zoek naar fiches en casinobezoekers verdrongen zich rondom hen om een maximum aan sensatie uit het bizarre ongeluk te peuren. Een kleine groep bezoekers stond apart. Ze werd omringd door bewakingspersoneel van de Lady Luck en toegesproken door een man in een zwart pak wiens hoofd er uitzag alsof zijn boord maten te klein was.

Bob zag het een poosje aan, ontdekte toen het achterhoofd van de belichter en wrong zich naar achteren. ‘Wat is dit allemaal?’

De belichter veerde op. ‘Blij datje er bent. Waar is Fillmore?’

‘In het Eola, denk ik. Hij hoorde dat aan boord iets gaande was en verdween, samen met Jane.’

De belichter klemde zijn tanden op elkaar en siste: ‘Echt iets voor Fillmore. Weglopen als het link wordt. Ik ben ondervraagd door minstens dertien managers, weet je dat? Ik had geen idee dat een boot als deze zoveel managers heeft. Iedereen is manager, geloof ik.’

Bob had weinig belangstelling voor het managerprobleem van de belichter. ‘Vertel me nou eerst wat de oorzaak is van de kruip- en sluippartijen rond die fruitautomaat. Is er iets gebeurd met de kar die Arie en jij voorttrokken?’

De belichter trok een grimas. ‘Zou ik wel denken, ja. Die rooie schertsfigurant liet los omdat iemand zijn handtekening vroeg. Ik kon de kar niet houden en het geval zeilde naar binnen, ramde de portier en een bezoeker en sloeg een wagentje vol fiches tegen de vlakte. Handenvol bezoekers doken op de fiches af en propten hun zakken vol. Een paar zagen kans om naar buiten te komen en zijn ‘m gesmeerd. Een stel anderen staat daar en wordt ondervraagd door de baas van deze schuit.’

‘Waarom ben jij nog hier?’

‘Ze hebben me verantwoordelijk gesteld, joh. De ravage is ontstaan door mijn schuld, zeggen ze. Zolang Fillmore niet komt opdagen zit ik vast.’

De belichter wees naar achteren. ‘Ik heb een

paar lampen gered en daarna de kabels weggesleept, dat is alles wat ik kon doen. Zolang er nog fiches op de grond kunnen liggen mag ik niet eens de rest van de rommel opruimen.'

Bob dacht na. 'Ik weet wie deze ellende heeft veroorzaakt,' zei hij.

De belichter fleurde zichtbaar op. 'O, ja? Wie dan? Waar is-ie?'

Bob stak een hand op. 'Jij hebt toch kleine schijnwerpers bij je, van die zaklantaarns met speciaal licht?'

'Wat zou dat?'

'Geef mij er een. De vent die Arie heeft aangeklampt ligt vastgebonden tussen de struiken. Ik ga hem halen, dan ben jij van de verantwoordelijkheid af.'

De belichter keek hem aan met grote ogen. 'Hoe weet jij...'

Bob maakte een ongeduldig gebaar. 'Schiet nou op. Er zit een rol kabel om die snuiter, maar in kabel leg je moeilijk knopen. Dus die vent blijft niet eeuwig op de oever liggen.'

'Maar jij weet...'

'Daarginds, ja, daar ligt-ie. Kom nou op met een lamp. Jij kunt niet weg, maar ik wel.'

'Ik ook,' zei de belichter vastberaden. Bob zag aan zijn ogen dat hij een wild plan had gemaakt, maar hij was te laat om het in de kiem te smoren.

De belichter trok een kruk achter een fruitautomaat vandaan, klom er op en gaf een brul. 'Ik weet waar de man ligt die deze ravage heeft veroorzaakt.' Hij zwaaide wild met zijn armen en verloor bijna zijn evenwicht. 'Hij zit tussen de struiken op de oever. Als we nou lampen meenemen dan gaan we hem halen.'

De enige die ogenblikkelijk inzag dat er iets helemaal fout dreigde te gaan was de directeur van het casino. Hij stak bezwerend zijn handen op en probeerde de bezoekers met wie hij had staan praten op hun plaats te houden. Hij had geen schijn van kans. De meeste gasten van de Lady Luck waren opgehouden met gokken toen de filmkar tegen de fruitautomaat was geknald. Ze hadden staan toekijken hoe casinopersoneel de fiches probeerde te redden en hoe ze klanten die fiches hadden opgeraapt tegen hielden. Daarna was een druipende portier binnengevoerd en dat had nieuwe gespreksstof opgeleverd. De laatste minuten

was er echter weinig voorgevallen en verse sensatie werd zeer op prijs gesteld.

Het opvallende was dat de mannen bij de deur het eerst reageerden. Zij bleken allemaal een zaklamp bij zich te hebben en ze stormden de boot af. Een golf bezoekers volgde. Bijna niemand had licht, maar het leek een kleine moeite om de bewakers van de Lady Luck te volgen.

Toen de directeur van het casino zag dat er geen houden aan was deed hij het enige wat hij redelijkerwijs kon doen. Hij stelde zich op bij de geramde fruitautomaat, gaf twee medewerkers bevel in zijn buurt te blijven en stuurde alle personeelsleden die gemist konden worden naar buiten met de grootste lampen die in voorraad waren. Als er dan toch gezocht moest worden, dan maar liever grondig en met genoeg licht om niet te veel klachten over gebroken benen en gekneusde enkels te krijgen, vond de directeur van de raderboot.

Bob en de belichter behoorden tot de eerst golf bezoekers die naar buiten stormde. De belichter stortte zich de struiken in, maar Bob bleef achter. Hij luisterde bezorgd naar de opgewonden geluiden op de oever en liep langzaam en met gebogen schouders de toegangsweg op. Hij voelde aankomen dat Jan en Arie bittere woorden zouden spreken.

‘Bob in actie,’ zei Jan zodra hij zijn vriend zag. ‘Wat heb je gedaan, een posse in het leven geroepen, zo’n groep achtervolgers die je in cowboyfilms ziet en die een bankrover najagen?’

‘Die Bob,’ zei Arie. ‘Stuur hem om een boodschap en je hebt oproer langs een kwart van de Mississippi.’

‘De belichter kreeg het op zijn heupen,’ snauwde Bob. ‘Ik vroeg een lamp en toen riep hij het complete gastenbestand te hulp. Er was geen houden aan, geloof dat maar. Moet je zien, er dalven minstens honderdvijftig mensen door de struiken.’

‘Een paar zijn al afgevallen zo te horen,’ stelde Jan droog vast. ‘Laten we hier maar blijven. Als ze juichen dan hebben ze Milhouse gevonden.’

‘En dan?’

‘Dan niks, joh. Dat is de ellende. Andrew is weg en hij komt heus niet terug. Als Richard intussen niet is ontsnapt dan wordt hij gegarandeerd gevonden, daarna waarschijnlijk platgewalst door honderd enthousiaste bezoekers en vervolgens in delen naar de Lady Luck gebracht. Hij had een blauw oog toen hij hier kwam, maar ik durf te wedden dat dat een klein mankement is in vergelijking met wat hem te wachten staat.’

Arie maakte een nijldige beweging. ‘Dus ontglipt hij ons weer.’

‘Precies, dikke, vergeet maar dat wij hem te spreken krijgen.’

Jan rilde. ‘Ik ga de Lady Luck niet op als ze hem te pakken hebben. Voor je het weet zit je anderhalve dag verklaringen te verzinnen in het bijzijn van een koppel managers en een stel agenten. Ho, ze hebben Richard.’

Bob ging op zijn tenen staan. ‘Ik wou dat ik iets kon zien, jandokie. Dat gebrul daar, komt dat van de plaats waar jullie Milhouse hebben gebonden?’

Arie tuurde naar een plek waar steeds meer lichten samenkwamen. ‘Afgaande op mijn gevoel, zeg ik ja. Ze hebben Zwartmans en ze zijn blij met hem, daar laten ze geen misverstand over bestaan. Kom maar, jongens, het feest op de Mississippi-oever is voorbij.’

‘Jammer,’ zei Jan uit de grond van zijn hart. ‘Ik zou graag weten in welk avontuur we eigenlijk zijn beland. Elke dag nemen de verwickelingen toe, maar waarom dat zo is ontgaat me volkomen.’

Arie gaf hem een duw. ‘Schiet nou maar op. Straks komt de politie aanrazen en wordt iedereen samengedreven en vervolgens opgepakt voor verhoor. Ik begrijp niet waarom ze er nog niet zijn.’

Bob maakte een gebaar. ‘Ze komen er aan, hoor maar. Vlug. Wegwezen, voor de toegangsweg wordt afgezet.’

Wat is er loos met acteur Red Adams?

Op een parkeerplaats in een buitenwijk van Vidalia, een stad ten westen van Natchez aan de andere kant van de Mississippi, stond een Chevrolet Metro Coupé met drie jongens erin: twee voorin en een op de achterbank.

De jongen achterin wrikte een rotsblokachtig gebilde dat klem was komen te zitten voorzichtig los en boog zich voorover.

‘Schuif alsjeblieft de stoel wat naar voren, Bobbie. Als ik een been optil dan duw ik je rugleuning uit het lood.’

‘Beweeg je been dan niet, sukkel. Als ik vooruit ga zet ik mijn knieën klem onder het dashboard. Deze auto is gehuurd door zuinige Prins, denk je daar even aan? Kleiner hadden ze niet in New Orleans, en goedkoper ook niet durf ik te wedden.’

Jan reageerde niet, maar trommelde met zijn handen op het stuurwiel. ‘Waarom moesten we nu beslist de rivier over, Bob?’

Bob duwde het portier open en tilde voorzichtig een been buiten boord. ‘Eindelijk ruimte. Stap naar buiten, dikke. Hier kunnen we ons tenminste bewegen. Het is gelukkig ook niet meer zo amechtig warm.’ Hij wachtte tot Arie zich naar buiten had gewrongen en keek naar Jan. ‘We zijn nu weer in de staat Louisiana.’

‘Wat zou dat?’

‘Veel, joh. De kans bestaat dat de politie van Natchez naar ons op zoek is. Niet naar jou, natuurlijk, maar wel naar Arie en misschien ook naar mij. Fanatiek zullen ze niet zoeken, want we hebben voor zover ik weet geen wetten overtreden, maar Arie heeft wel aan de basis gestaan van de rampen op de Lady Luck.’

Jan schoot in de lach. ‘Je had hem moeten zien toen Andrew hem om een handtekening vroeg. Hij stond half in het duister, maar ik weet zeker dat hij helemaal opkleurde van blijdschap. Ik dacht even dat dat bolle hoofd van hem een soort supraluxe lamp zou worden.’

‘Van trots, bedoel je?’

‘Trots is te zacht uitgedrukt hoor. Red Rose werd bijna twee keer

zo groot en er verscheen een lichtgevende cirkel om zijn kruin.’

‘Een soort halo?’

‘Precies, je ziet ze wel eens op oude schilderijen. Hij liet de kar met filmspullen meteen los.’

Naast hem klonk een zacht geborrel. ‘Als de heren zijn uitgeschimpscheut,’ zei Arie zacht, ‘willen ze me dan even uitleggen waarom de politie ons wel zou zoeken in Natchez en niet in Vidalia dat nauwelijks twee kilometer verderop ligt.’

‘Niet òns zoeken,’ zei Bob. ‘Joú zoeken. Jij bent de held van het verhaal. Ze zoeken je hier niet omdat Vidalia in de staat Louisiana ligt en Natchez in Mississippi.’

‘Doet dat er toe?’

‘Veel, dikke. In dit land zijn de staten veel zelfstandiger dan buitenlanders vaak denken, dat weet je zo langzamerhand toch wel?! Zelfs als de politie vindt dat jij schuld hebt aan de toestand op de Lady Luck ben je veilig in een andere staat. Misschien kijken ze in Natchez naar je uit. Of naar mij uit. Of naar wie dan ook van de filmploeg. Maar dat is iets heel anders dan een opsporingsbevel uitvaardigen in een andere staat.’

Arie ging zitten op een stuk rots en keek uit over de lichten van Vidalia. ‘Als je nu een overval pleegt in Natchez, zit je hier dan ook safe?’

Bob dacht daarover na. ‘Helemaal zeker weten doe ik het niet,’ zei hij, ‘maar zolang je geen wet van Louisiana overtreedt ben je tamelijk veilig. Als je rijdt met een kapot achterlicht en je wordt aangehouden, dan heb je pech. De politie kijkt in het computersysteem, ziet dat Mississippi je wil spreken en houdt je vast. Waarschijnlijk word je dan wel meteen naar Natchez gebracht. Het is dus zaak om een beetje uit te kijken.’

Arie wees naar de Metro. ‘Dan moeten we van deze auto af. De bumper zit in elkaar, zie ik en ik betwijfel of de lichten werken.’

Jan schoot overeind en knipte de lichten aan.

‘Rechts goed, links fout,’ zei Bob. ‘Leg eens uit wat jij vandaag hebt uitgevoerd Jan?’

Een kwartier later waren ze bijgepraat over de verwickelingen van de afgelopen dag en viel een stilte in.

Toen Bob genoeg had van de stadslichten en de sterren maakte

hij een rondje over de parkeerplaats. Daarna stelde hij zich wijdbeens tegenover Jan en Arie op. ‘Waar we mee te maken hebben,’ zei hij lijsig, ‘is een van die volkomen kop- en staartloze avonturen die als confettisnippers op ons pad lijken te moeten komen.’

‘Op jullie pad,’ zei Jan snel. ‘Ik wist nergens van.’

Bob lachte kort. ‘Jij beleeft je eigen avonturen. Mag je een keer in je eentje een dag lekker toeren, huur je een koekblik waarin Arie zijn spek niet kwijt kan, ga je op de vuist met een Stetsonhoed, laat je je voor schut zetten in een Howard Johnson hotel en zet je je shirt in de ketchup in een herberg met een varkensnaam. Maak jij je nou maar niet te vrolijk over onze akkefietjes, zelf was je vandaag een soortement bewegende ramp.’

‘Ik ruïneer geen casino’s,’ bitste Jan.

‘Jij ruïneert liever jezelf,’ zei Bob. ‘Maar ik geef toe: bij wat ons filmfenomeen aanricht ben jij een beginneling. Krijgt onze superacteur een fan op zijn dak is meteen half Natchez in rep en roer.’

Arie bewoog zich ongemakkelijk, maar Jan smoorde zijn protesten. ‘Hoe ging het nou eigenlijk met dat gefilm. Was ons nijlpaard de ster van de raderboot of was hij weer onzichtbaar door een hoofddekse?’

‘Geen hoed,’ zei Bob. ‘Hij kwam duidelijk in beeld. Dat wil zeggen, zijn pruik.’

Jan hoorde Arie kreunen en schoot overeind. ‘Pruik? En dat hoor ik nu pas. Had onze Arie een pruik op zijn kop?’

‘Een rooie, ja. Je zou denken dat hij van zichzelf rood genoeg is, maar Fillmore wilde meer. Ze hadden een grimeuse bij zich, een oudere vrouw, Lynn heette ze. Lynn had pruiken meegenomen en Arie kreeg er een op zijn knar met haren tot over zijn oren. Hij werd ook geschminkt.’

Jan glunderde. ‘Echt waar? Met poeier, lippenstift en oogschaduw en zo?’

‘De lippenstift ontbrak helaas, maar poeder werd in ruime mate over hem uitgestort. Hij werd bijna twintig jaar ouder gemaakt.’

‘Waarom?’

Bob haalde zijn schouders op. ‘Om wat meer te lijken op onze geheimzinnige Red Adams, geloof ik. Arie, jij hebt een tijd met Lynn zitten praten, hoe zat het precies?’

Arie klemde zijn kaken op elkaar en weigerde te antwoorden.

‘Ik vermoed dat hij vindt dat je met hem spot,’ zei Jan. ‘Wacht maar tot ik op dreef raak,’ zei Bob. ‘Hij zag er niet uit. Hij werd meegetroond naar een fruitautomaat, op een kruk gezet en uitbundig gefilmd.’ Zijn stem werd ernstig. ‘Het gekke is dat de meeste opnamen schuin van achteren werden gemaakt. Ik vroeg nog aan de belichter waarom dat was, maar hij zei dat hij geen idee had. Het interesseerde hem ook minder dan niets. ‘Als die dikke maar goed in het licht zit,’ zei hij.’

Jan keek ongelovig. ‘Was dat alles?’

‘Voor de belichter wel. Ik kreeg de indruk dat het hem allemaal geen dollarcen kon schelen. Hij deed wat hij van Fillmore moest doen en daarmee was voor hem de sok af. Echt gemotiveerd was hij niet.’

Arie die in elkaar gedoken had zitten luisteren veerde op. ‘Met de cameraman zit het net zo, joh. Ik vroeg hem hoe lang hij al met Fillmore werkte. Een paar dagen, zei hij. Het schijnt dat Fillmore voor elke klus nieuwe mensen aantrekt.’

‘Om de kosten laag te houden?’

‘Zoiets, maar...’ Arie zweeg en trok met een vinger strepen door het laagje zand dat op de rotsbodem lag.

‘Maar wat, dikke. Er zit je iets dwars.’

‘Weet ik niet,’ zei Arie langzaam. ‘Het is niet dat me echt iets dwars zit, want dan zou ik het zeggen, dat weten jullie. Het is meer een gevoel. Ergens klopt iets niet, maar ik heb geen idee wat er niet klopt.’

‘Met die filmerij?’

Arie schudde zijn hoofd. ‘Fillmore is echt een regisseur, daar hoeven we niet aan te twifelen. En Jane is scriptgirl, organisator en nog een heleboel meer. De cameraman, de belichter, de grimeuse, ze zijn allemaal echt, maar toch... Kijk, ik ben uren lang vlak bij Fillmore en Jane geweest. Ik heb hen horen praten met mensen van het casino. Het eerste wat de directeur zei was: “Dag, meneer Fillmore, ik ben blij dat u er al weer bent.” Hij zei dus: “al weer bent.”’

‘En wat zou dat?’

‘Toen we in de bus zaten op weg naar Natchez vertelde Jane dat

ze al weken aan het filmen zijn. Eerst in het noorden, daarna in Memphis en plaatsen daar in de buurt. Dat was overigens voor een documentaire zonder Red Adams. In New Orleans had Red er moeten zijn, maar hij was er niet. In Natchez was hij evenmin. Dat was ook niet noodzakelijk, begreep ik, maar hij heeft niets van zich laten horen en dat is op zijn minst vreemd. Uit het verhaal van Jane begreep ik dat ze wekenlang niet in de buurt van de Lady Luck zijn geweest en toch zei de directeur: “Al weer bent.”

‘Alsof ze pas geleden in het casino geweest waren, bedoel je?’

‘Precies, Jan. Die indruk kreeg ik. Fillmore ging met zijn rug naar me toe staan en kletste er overheen. Daarna begon de drukte van de opnamen en heb ik er niet meer aan gedacht. Het schiet me nu pas te binnen.’

‘Er is nog iets,’ zei Bob aarzelend. ‘We zijn naar Natchez gereden in een oude stadsbus uit Chicago die is omgebouwd. Fillmore had de helft van de stoelen er uit laten slopen en het achterste deel ingericht als een soort studio.’

‘Handig.’

‘Heel handig. Behalve dan dat hij aan een auto die half zo groot was meer dan genoeg had gehad. Ga maar na. De belichter was aan boord en die was meteen ook de chauffeur. Lynn, de grimeuse, dook pas in Natchez op. De cameraman ging mee en Fillmore en Jane. En wij natuurlijk, maar dat was toeval. Een complete stadsbus voor een paar mensen en twee karretjes apparatuur. Jane zei dat ze meestal veel meer bij zich hadden. Maar wanneer dan wel?’

‘Als er échte opnamen worden gemaakt,’ zei Arie prompt.

‘Precies, dikke. Daar dacht ik ook aan. Het zag er allemaal heel indrukwekkend uit, zeker de eerste uren, maar na een tijd leek het me maar een mager ploegje voor een film die al aan een dozijn maatschappijen is verkocht.’

Jan zoog op een vinger en maakte smakgeluiden. ‘In feite beweer je dat er maar een beetje raak is gefilmd.’

‘Nee,’ zei Bob. ‘Een deel van de opnamen leek me heel erg echt. Een hoek van het casino was afgezet en iedereen die daar aanwezig was werd gevraagd of hij mee wilde werken.’ Hij grinnikte.

‘Niet iedereen die gokt wil met zijn hoofd in beeld. Daarom mag je normaal gesproken in een casino ook geen camera bij je hebben. De opnamen in die speciale hoek waren heel serieus. De sfeer was zakelijk en er werd hard gewerkt. Toen Arie in beeld werd gebracht was er veel spektakel, maar leek de cameraman er een potje van te maken. Hij lette meer op de omstanders dan op Fillmore. Van Arie heeft hij voornamelijk een stuk nek, een deel piekhaarpruik en een vierkante decimeter wang in beeld gebracht.’

‘Wat meer is dan menige tv-kijker aan kan,’ zei Jan droog. ‘Maar wat is de conclusie van dit alles?’

‘Dat er iets scheef zit,’ zei Arie meteen. ‘Er is iets bijzonders met Red, iets dat een simpele overval ver voorbij gaat. Gisteren vroeg Zwartmans me om tienduizend dollar, daarnet in de struiken op de oever hoorde ik hem over 12.000 praten. Dat is heel wat meer.’

‘Verdonkeremaand,’ opperde Jan. ‘Adams heeft geld achterover gedrukt en Zwartmans zit achter hem aan.’

‘Geld van de filmploeg?’

Jan aarzelde. ‘Misschien. Het lijkt me vreemd, maar je weet nooit. Ergens zit iets volkomen scheef en Arie zit daar midden in.’

‘Arie heeft er een buil van op zijn kop,’ zei Arie, ‘en niet zo’n kleintje ook. De klap kwam flink aan, geloof me.’

‘Hetgeen betekent dat Arie wil weten wat er loos is met de geheimzinnige acteur John Adams,’ zei Bob droog.

Arie keek zijn vriend aandachtig aan. ‘Jij niet?’

‘Allicht. Waarom niet. We hebben heel wat avonturen achter de rug, maar er waren er niet veel zo onbegrijpelijk als dit avontuur.’

‘Nou,’ zei Jan. ‘Dat zit nog. Het festival aan misverstanden in San Antonio was ook zo logisch niet.’

‘Daar hadden we tenminste na een tijdje duidelijke tegenstanders. Hier hebben we te maken met ene Richard Milhouse die steeds maar appels wil schillen met reserve-acteur Arie. Hoe hij schilt weten we: dat doet hij per overval. Maar ik mag drie keer verhoopt zijn als ik snap om welke appel het gaat.’

Arie vulde aan: ‘En hoe weet hij op welke plaats de appel ge-

schild dient te worden. Ik bedoel: hoe wist Zwartmans waar de filmploeg vandaag zou zijn?’

‘Dat is een mysterie,’ gaf Jan toe. ‘Ik neem overigens aan dat het geen zin heeft om de heren ervan te overtuigen dat we onze snor moeten drukken, omdat we behalve builen en smerige shirts ook gaten in de portemonnees oplopen. Die fase zal ik dus overslaan. Blijft de vraag: wat doen we. Gaan we naar het Eola hotel?’

‘Nee,’ zei Bob prompt. ‘Om twee redenen niet. Ten eerste worden je hersenen daar lamgelegd door de magnolialucht en ten tweede zit er hoogstwaarschijnlijk een agent op ons te wachten.’

‘Niet op mij,’ zei Jan.

‘Wel op Arie en mogelijk ook op mij. Jij kunt je koffer ophalen, maar wij beperken ons tot bellen. We zeggen dat we over twee dagen in Savannah zullen zijn en...’ Hij hield op toen Jan een kreet slaakte. ‘Savannah?’

‘Savannah,’ herhaalde Bob. ‘Dat is een stad in de staat Georgia, ze ligt bijna aan de Atlantische Oceaan. Over twee dagen wil Fillmore er filmen. Jane heeft gevraagd of we daar kunnen zijn. Arie als acteur tegen een gage van 200 dollar. Ik als kabeldrager.’

‘Ook voor 200?’

‘Voor 50. Verschil moet er zijn.’ Bob wees naar de Metro.

‘Laten we het zo doen. Jij zet ons af in de buurt van een garage. Wij huren een auto. Jij rijdt naar het Eola hotel, haalt je koffer en komt terug. Je zet de Metro bij de garage, stapt bij ons in en we tuffen op ons gemak naar Savannah. Zo vreselijk ver is het niet. Op de gok zeg ik: 1.200 kilometer, misschien zelfs iets minder.’

‘Auto,’ zei Jan argwanend.

‘Auto, ja.’

‘Vast geen andere Metro.’

‘Dat zeker niet, nee. Heel beslist niet.’

‘Wel een grote.’

‘Een ruime. Een waarin zelfs Arie een bil kan bewegen zonder dat hij het interieur ontwricht.’

‘Dus een dure.’

Bob knikte. ‘Een grote en een dure. De Metro moet weg, want we kunnen vannacht niet doorrijden met een kapot achterlicht en

verder is het ding veel te klein. Arie en ik huren een wagen met acteursafmetingen. Maar troost je, filmfenomeen Rose krijgt zijn onkosten vergoed, dus we zetten de auto op zijn naam.'

'Als je er dan maar voor zorgt datje ooit krijgt uitbetaald,' zei Jan dreigend. Schoorvoetend liep hij naar de Chevrolet. Het avontuur lokte, maar de portemonnee kwelde en zoals gewoonlijk ging Jan daar zeer onder gebukt.

'Hoe laat is het?' vroeg Arie. Hij stond naast Bob en keek naar de gevel van een garage. 'Dag en nacht geopend,' stond er met grote letters op die gevel.

'Nog geen elf uur, joh. Het lijkt of we een halve dag hebben lopen rauzen bij de Mississippi, maar in werkelijkheid duurde de hele opschudding niet langer dan een uur. Misschien nog korter, ik heb er niet precies op gelet.'

Arie wreef een restje poeder uit zijn nek. 'Wat voor auto wil je?' 'Een grote,' zei Bob. 'Eentje waar Jan rillingen van krijgt. Laten we maar eens gaan kijken.' Hij liep naar het kantoor aan de zijkant van de garage en bleef staan voor een bureau waaraan een kleine man zat.

'Ik wil graag een auto huren,' zei hij.

De man keek zuinig. 'Nu?'

'Is er iets tegen de verhuur van een auto om elf uur in de avond?' De man maakte een vaag gebaar. 'Wat mij betreft niet. Maar de huur gaat per etmaal. Als je nu huurt betaal je ook voor vandaag. Als je een uur wacht dan scheelt het je geld.'

'Juist,' zei Bob. 'Dan zoeken we nu een auto uit en halen we hem om een minuut over twaalf af. Die extra minuut is om zeker te zijn dat het echt morgen is.'

De man keek naar hem of hij vermoedde dat hij bij het been werd genomen, haalde een vel geplastificeerd papier uit een la en gooide het op zijn bureau. 'Deze auto's hebben we.'

Bob keek er met een scheef oog naar. 'Ik wil eigenlijk een grote. Eentje waarin ik mijn vriend kan vervoeren zonder dat we bijna omslaan als hij zich beweegt.' Hij wees met een duim naar Arie die buiten was blijven wachten en zag de blik van de man afzwenken.

‘Waarom ga je dan niet naar een legerplaats om een halftruck te huren? Of een tank. Ik zou meteen een forse nemen als ik jou was.’

Bob grinnikte. ‘Als ik tijd had deed ik het, maar we moeten naar Memphis en er is haast bij. Hebt u niet iets kloeks?’

‘Kloeks,’ herhaalde de man. ‘Iets kloeks. Even denken. We hebben een Chrysler LHS. Vraag nou niet wat dat LHS is, want dat weet ik niet. De wagen is gloednieuw. Het is een 3.5 liter V6 met 24 kleppen. Wat je noemt een grote sedan. Als je die massa daarbuiten met de Chrysler niet van zijn plaats krijgt dan kun je altijd nog een zwaar model bulldozer proberen. Er staat er eentje om de hoek. Dat weet ik toevallig, want daar werkt een broer van me.’ Hij stond op, viste een sleutel uit een la en gaf een ruk met zijn hoofd. ‘Loop maar mee.’

Hij wandelde op zijn gemak de garage in en bleef staan bij een aubergine-keurige auto die vaag leek op een groot model Mercedes. ‘Dat is ‘m.’

‘Hij is te huur?’

‘Alleen als je een borg betaalt van 5.000 dollar,’ zei de man vlot.

‘Borg, zei ik. Breng de auto keurig terug en je zit goed.’

‘Flinke borg,’ zei Bob.

‘Flinke auto ook,’ zei de man. ‘Ik weet niet wat mijn baas zegt als ik hem verhuur aan iemand van jouw leeftijd. Het is eigenlijk meer dat ik niet graag zie dat je vriend een van mijn kleinere wagens plet. In deze Chrysler kan hij geen kwaad.’

‘Nee,’ zei Bob met enig ontzag, ‘dat lijkt me ook niet. Een peloton mariniers zou er kwaad in kunnen, maar dan moeten ze wel hun best doen. Creditcard goed?’

‘Dik voor mekaar,’ zei de man. ‘In het kantoor regelen we de papierbusiness wel. En wees er nou zuinig op, want het is de eerste van dat type die we hier hebben.’

‘Heus wel,’ zei Bob. ‘Met het soort borg dat jullie vragen neem ik liever geen risico.’

‘Daarom vragen we het ook,’ zei de man droog. ‘Hier heb je de sleutel alvast, ik hoop dat je weet hoe je met zo’n wagen een bocht om moet gaan.’

‘Over een uur halen we de Chrysler op,’ zei Bob. ‘Dat scheelt in de huur, hebben we meteen Jan een plezier gedaan. Ik heb me laten uitleggen waar een telefoon hangt, dus laten we nu eerst naar het Eola bellen.’

‘Jij of ik?’

Bob aarzelde. ‘Ik,’ zei hij. ‘Als er politie in het hotel is hebben ze meer belangstelling voor jou dan voor mij. De kans dat ik word doorverbonden met een barse rechercheur lijkt me aanzienlijk kleiner.’

Hij draaide het nummer van het Natchez Eola hotel. ‘Met Bob Evers. Is gisseur Millard Fillmore aanwezig?’

...

‘Weg? Hoezo weg. Jane Nash ook?’

...

‘Met Bob. Ik hoorde dat Fillmore niet aanwezig is?’

...

‘O. Nee, niet zo leuk, nee. Dat is ook de reden dat ik niet in de buurt kom. Arie ook niet. Kunnen jullie onze bagage meenemen? Dan zien we elkaar over twee dagen aan de kust.’

...

‘Zonder mankeren. Wij zijn er heus wel. Hoe krijgen we anders onze bagage terug?’

...

‘Eigen vervoer leek ons het beste. Arie wil eventjes niet in de staat Mississippi gezien worden. Zeg maar dat we zoek zijn, oké?’

...

‘Nee, echt, geen zorg. We zijn heus op tijd.’

Bob legde op en knipperde met zijn ogen. ‘Jane vroeg drie keer of we echt naar Savannah gingen. Ik kreeg de indruk dat ze niet zonder ons kon. In elk geval niet zonder jou. Fillmore was er niet, zei ze. Hij was in gesprek met de politie. Er was enige opschudding, zei ze.’

‘Enige opschudding.’

Bob knikte. ‘Ze leek er niet echt van onder de indruk. Ze klonk pas nerveus toen ze begreep dat jij voorlopig niet in haar buurt zou komen. Voor een figurant ben je wel erg in trek, dikke.’

‘Talent,’ zei Arie waardig. ‘Ze herkent mijn genialiteit, dat is het.’

‘Of ze heeft een zwak voor sproeten, sommige mensen hebben vreemde gewoonten. Wacht effe, er schiet me iets te binnen.’

Bob draaide een nieuw nummer.

‘Is de heer Baudrieux aanwezig?’

...

‘Dat was ik niet, nee. Ik weet van geen telefoontje.’

...

‘Neemt u me niet kwalijk, ik dacht dat hij haast had.’

...

‘Overdag? Natuurlijk mevrouw, goedenacht.’

Bob grijnsde. ‘Ik denk dat ik dezelfde tante had als jij gisteren. Ze was uit haar hum. Of we haar niet elke nacht uit haar slaap wilden halen, vroeg ze. Morgen is Baudrieux op zijn kantoor en of we in het vervolg op een menselijke tijd willen bellen.’

Arie maakte een gebaar. ‘Al die saaie mensen, met hun saaie gewoonten. Tien uur naar bed en kwaad worden als een ander dan nog in touw is. Kom op, Bobbie, het is bijna middernacht, Jan zal langzamerhand wel klaar zijn in Natchez.’

Jan liep met een bedrukt gezicht het Eola hotel binnen. Het was druk in de lobby en Jan zag er uit of hij een half uurtje over een veldje gemalen baksteen was gesleept. Zijn shirt droeg de sporen van ketchup, mayonaise, curry en kerrie, zijn broek was gescheurd en op zijn onderarmen en benen zaten vurige strepen. De vrouw achter de receptie bleek er niet van te schrikken. ‘Bij de Lady Luck geweest?’ vroeg ze opgewekt.

‘Ja,’ zei Jan. ‘Ze leken wel gek daar.’

De vrouw vertrok geen spier. ‘Dat heb ik vaker horen zeggen, vanavond. We hebben gewaarschuwd. Ons comité, bedoel ik. Geen casino in Natchez, zeiden we. Maar het moest zo nodig en nou zie je wat er van komt.’

‘Ze hebben ook mijn auto aangereden,’ zei Jan. ‘Van achteren.’

De vrouw keek of ze met hem meeleeft. ‘Het is me wat,’ zei ze. ‘Allemaal ellende.’

‘Precies,’ zei Jan. ‘En daarom heb ik mijn buik vol van Natchez. Ik ga me opfrissen. Als u in tussentijd de rekening opmaakt dan

ben ik over een kwartier vertrokken.'

'Nee toch?' zei de vrouw geschrokken.

'Ja, toch,' zei Jan. 'Allemaal slechtigheid hier en nog magnoliawalm ook.'

Hij liep vlug naar boven en gooide zijn kleren uit. Het duurde aanzienlijk langer dan een kwartier, maar toen Jan de kamer verliet zag hij er weer tip-top uit.

De vrouw van de receptie keek alsof ze haar ogen niet geloofde. 'Wat een verschil,' zei ze vol bewondering, 'weet je zeker dat je niet wilt blijven?'

'Heel zeker,' zei Jan. Hij stond op het punt om te vragen welke kamer Bob en Arie hadden gehuurd, maar bedacht zich toen hij in de hoek van de lobby een paar mannen ontwaarde die er overduidelijk als rechercheurs uitzagen.

'Politie?' vroeg hij.

De vrouw keek snel. 'Ze doen onderzoek,' zei ze bitter.

'Onderzoek?'

'Naar het gedoe op de Lady Luck.' Ze dempte haar stem. 'De filmploeg schijnt er mee te maken te hebben.'

Jan boog zich naar haar toe. 'Dat hoorde ik ook. Weten ze al wat er precies aan de hand was?'

'Nee,' zei de vrouw uit de grond van haar hart, 'en als ze daarginds blijven zitten komen ze er nooit achter ook. Ze doen onderzoek, zeggen ze, maar ze zitten al meer dan een uur bewegingloos in die hoek.'

'Misschien houden ze van magnolia's,' zei Jan.

Onderweg naar Vidalia dacht Jan met een bezwaard gemoed aan de rekening die hij in het Eola had moeten betalen voor een kamer die hij weinig meer dan een half uur had gebruikt. Zijn hartslag werd er niet rustiger op toen hij de auto zag die Bob en Arie hadden gehuurd.

'Dat slagschip?'

'Beter dan het koekblik van jou,' zei Bob.

'Wat kóst dat ding?'

'Jou niets.'

Jan keek argwanend. 'Niets? Denk je dat Fillmore de huur van

een dergelijke Chrysler vergoedt? Waarom heb je niet meteen een limousine genomen? Zo'n verlengd geval waarin je een complete schoolklas kunt vervoeren?

'Omdat ze die niet beschikbaar hadden,' zei Bob kort. 'Zeur nou niet. Lever je Metro in en zeg dat ze contact met de verhuurmaatschappij opnemen voor ze hem repareren. Het is net na middernacht, maar met een beetje geluk nemen ze het niet zo nauw en hoef je maar één dag huur te betalen.'

'Zou je denken?'

'Waarom niet? Wat kan het deze garage schelen hoe lang jij de Chevrolet hebt gehuurd. Het ding heeft schade en jij wilt er van af, niemand zal daar van opkijken. Schiet op, want we hebben een heel stuk te gaan.'

Jan keek naar de Chrysler of hij wilde gaan schoppen, hield zich in en stevende met gebalde vuisten op de man in het kantoor af.

'Dat is in elk geval voor elkaar,' zei hij toen hij terug was. 'Die vent daar heeft opgeschreven dat ik de Metro om vijf voor twaalf heb afgeleverd. Weten de heren al waar we langs moeten?'

Bob schoof Jan naar binnen, stapte in en reed weg. 'We hebben een route uitgeknobbeld. Het leek ons het beste als we onze gezichten voor alle zekerheid niet meer in de staat Mississippi laten zien. We nemen een route die niemand direct zal verwachten. De politie niet, Fillmore niet en Zwartmans evenmin. We rijden naar Baton Rouge en dan naar New Orleans. Vandaar gaan we noordoostwaarts richting Atlantische kust. Het is een eindje om, maar we kunnen om beurten slapen. Deze auto is daar groot genoeg voor.'

Vanaf de achterbank klonk geronk.

'Onze favoriete acteur is al onder zeil?' vroeg Jan zuur.

Bob grinnikte. 'Hij zei dat hij precies wist wat jij zou gaan zeggen en dat hij het niet wilde horen. Zak nou onderuit en doe een tuk. Ik rijd tot New Orleans, daarna mag jij. Met een beetje geluk zijn we vroeg genoeg in Savannah om daar op ons gemak rond te kijken. Ik wil er in elk geval zijn voor de filmploeg arriveert. Het lijkt me nuttig dat we bekijken hoe die plaats in elkaar zit voor we aan een nieuwe ronde knokken met Zwartmans beginnen.'

Jan zag de redelijkheid van die opmerking in, schurkte zijn

schouder tot hij naar genoegen zat en sloot zijn ogen.
Voor ze bij het plaatsje Deer Park waren droomde Jan van Stetsonhoeden die werden neergeslagen en van varkens die alleen tomatenketchup lustten als ze een wandeling hadden gemaakt over de oever van de Mississippi.

Arie als kop van Jut

In de nacht kun je zelfs in een land met strenge snelheidsbeperkingen flink opschieten en in de middag van de volgende dag waren ze in Retreat aangekomen, een dorp aan de snelweg 95 ten zuiden van Savannah. In overleg met Bob had Jan voor een zuidelijke route gekozen die via Tallahassee voerde en hij was al redelijk in de buurt van die stad voor hij het stuur aan Arie overgaf. Daarna ging Bob voor de tweede ronde en hij zag de zon opkomen. Toen hij aan het eind van zijn krachten was stopte hij bij een wegrestaurant, waar Arie alleen wakker te krijgen was door een beker geurende koffie onder zijn neus te houden.

Spreken deden ze nauwelijks en naar het landschap kijken al helemaal niet. Ten eerste valt er aan weerszijden van autowegen over het algemeen bitter weinig te zien en ten tweede waren ze iets voor Pensacola de grens met Florida gepasseerd en dat is de saaiste staat die Amerika rijk is. Wat landschap betreft dan. Pretparken zijn er in overvloed en af en toe steken de Amerikanen op Cape Canaveral een voetzoeker af die ze shuttle noemen, maar dat soort sensatie was aan Jan, Bob en Arie voorlopig niet besteed. Ze reden met dikke ogen of sliepen met lange, snurkerige uithalen. In de buurt van Daytona Beach kochten Bob en Arie enkele noodzakelijke kledingstukken alsmede een tandenborstel, en dat was het meest spannende wat ze op hun honderden kilometers lange tocht meemaakten. ‘Als ze me ooit vragen hoe Florida er precies uitziet dan zal ik zeggen dat ze vooral berm hebben,’ zei Arie geuwend.

‘Met als aandachttrekkers gedeukte bierblikjes en stukken plastic,’ vulde Jan aan. ‘Er staan flinke straffen op vervuiling, maar niet iedereen lijkt zich er iets van aan te trekken. Wat doen we straks?’

Bob liet zijn blik door het fastfoodrestaurant dwalen. ‘Gezellige boel hier, maar wat kun je anders verwachten in een dorp dat Retreat heet.’

Arie schoot in de lach. ‘Terugtrekking. Wie noemt zijn dorp nou zo.’

‘Pioniers natuurlijk. Een paar eeuwen geleden kregen ze op hun duvel van de indianen uit deze buurt. Ze trokken zich terug en bouwden een vestingachtig dorp dat ze Retreat noemden. Wedden dat het zo is gegaan?’

Bob keek door de vuile ramen naar buiten. ‘Lekkere vesting. Het hoogste punt hier is twintig centimeter boven AGP, Algemeen Georgia Peil. Om terug te komen op Jans vraag: wat doen we straks?’

‘In Savannah?’

‘Allicht, dikke. Ik heb daar onder het rijden over zitten denken. Jan moet zo gauw we in Savannah zijn zelf een auto huren en een hotel zoeken. De filmploeg heeft voor jou een kamer gehuurd. Nou kan ik ook in die kamer gaan zitten, maar het lijkt me zinvoller als we ons opsplitsen.’

Arie liet een hamburger voor zijn kin hangen. ‘Waarom?’

Bob leunde achterover. ‘Omdat we ons moeten wapenen tegen alle denkbare soorten van verrassing. Het kan best zijn dat acteur John Adams op de loop is omdat hij een stel schulden bij elkaar heeft gefabriceerd, maar dat hóéft natuurlijk niet.’

‘Je bedoelt...’

‘Ik bedoel dat er wel sprake kan zijn van een vete. Of van een poging om Fillmore het filmen onmogelijk te maken... Is er wat?’

Arie sputterde even door. ‘Laat naar je kijken. Een vete van 12.000 dollar. Adams heeft gewoon geld geleend en niet terugbetaald. Iemand heeft er de pé in gekregen en stuurt loopjongens achter Adams aan om te incasseren.’

‘Waarna die loopjongens jou op je knar slaan omdat je als twee druppels water op Adams lijkt, bedoel je? Geloof ik niks van. Geloof ik geen driekwartgevulde met serpentines versierde himbim van.’

‘Wel een hambam?’

‘Nog geen hombom. Volgens mij dien je als een soort Kop van Jut. Je doet mee aan elke opname, je lijkt een belangrijke acteur, maar in werkelijkheid word je door Fillmore en Jane gepapt en natgehouden. Je komt bijna nooit in beeld, nooit van voren in elk geval. In New Orleans zei Jane dat je in Natchez uitbundig zou worden gefilmd, maar in de praktijk kwam daar niets van te-

recht. Ik heb er geen idee van hoe het zit, maar op het gevoel af zeg ik dat jij Fillmores Kop van Jut bent.'

Arie streek over zijn kruin. 'Kop van Roos, zul je bedoelen. Ze hebben me gisteravond goed geraakt in elk geval.'

'Als je niet oppast dan raken ze je weer. Net zo lang tot die kop van jou een deuk krijgt die lastig te repareren is en dat willen we niet.'

Arie keek angstig. 'Dat willen we zeker niet. Dus...'

'Dus maken we een drietrapssysteem. Jij blijft bij de filmploeg. Ik volg jou op een afstand en help je als dat nodig is. Jan houdt mij in de gaten. Duikt Zwartmans op dan gaat Jan achter hem aan. Zolang we die vent niet hebben horen we waarschijnlijk nooit wat er aan de hand is.'

'Als Zwartmans op vrije voeten is tenminste.'

'Moeten we rekening mee houden, joh. In New Orleans was hij ook binnen de kortste keren vrij. Bovendien heeft hij in Natchez niet veel meer gedaan dan zich laten vastbinden met een stuk snoer en zo strafbaar zal dat niet zijn. Ga er voor alle zekerheid maar van uit dat Zwartmans op weg is naar Savannah, dat is wel zo verstandig.'

Jan gaf een tik op tafel. 'Bob heeft gelijk. Ik vind het geen prettig idee om eindeloos hotels en auto's te huren, maar daar zal ik verder aan voorbijgaan. We zitten in een vreemd schuitje en we zijn nog nooit uit een schuit gestapt voor we wisten hoe lek-ie was en waar het lek zat. Bob moet Arie volgen. Hij mag desnoods in de gaten lopen. Zwartmans weet na vannacht heus wel dat Arie niet alleen is. Hij zal verwachten dat er een soort assistent in zijn buurt blijft. Maar rekent hij er op dat iemand Bob in de gaten houdt...'

'Nee,' zei Bob op besliste toon. 'Daar gaat niemand van uit.'

'Precies, Bobbie en daarom pakken wij het zo aan. Zolang de filmploeg niet in Savannah is verwacht ik geen nieuwe verwickelingen. Dat geeft ons tijd om de stad te bekijken. Wanneer wordt er precies gefilmd?'

'Morgenochtend,' zei Arie prompt. 'Iedereen vertrekt vanuit het Hyatt hotel om negen uur in de ochtend. We gaan naar een park.' Hij aarzelde. 'Er is daar een soort openluchthuwelijk, geloof ik.'

Bob schoot in een snorklach. 'Arie als bruidegom. Dat wil ik zien. Het wordt een gedenkwaardig moment als hij zijn filmbruid zoent. Ik vraag er honderd foto-afdrukken van aan Jane en verstuur ze naar al onze kennissen.'

Jan dook in elkaar en rilde. 'Kijk maar uit, straks vragen ze je als getuige.'

'Arie wordt toeschouwer,' zei Arie waardig. 'Acteur Red Rose wordt geacht te glimlachen als het jonge paar straalt en zoent.'

Bob werd ernstig. 'Zolang acteur Rose daarbij geen bens op zijn kruin krijgt vind ik het prima.'

'Heel prima,' vulde Jan aan. 'Opperprima. Ons levensdoel voor de komende twee etmalen is het bewaken en beschermen van de Kop van Roos.'

'Dank je, jongens,' zei Arie aangedaan.

Jan gaf Bob een knipoog. 'Geen dank. We doen het vooral uit zelfbescherming.'

'Eigenbelang,' zei Bob.

Jan straalde. 'Egoïsme. Als er te vaak op jouw kop wordt gehengst en je gaat languit dan worden wij geacht je weg te slepen. Heb je enig idee wat dat aan energie kost? Het verslepen van het hemellichaam Roos is geen kleinigheidje, hoor. De bewaking van je hoofd is een stuk eenvoudiger.'

'Barst,' zei Arie. 'Dit hoofd gaat slapen tot het in Savannah is. Willen de heren bij een nieuwe aanval van grappigheid zachtjes praten?'

Jan mikte het afval in een bak. 'Ik zal rijden. Eigenlijk is het Aries beurt, maar we zullen door de vingers zien dat hij een hoofd heeft dat daar nu niet naar staat. Instappen maar. Wereldster Roos mag zijn kilo's koesteren op de achterbank, het voetvolk gaat voorin. Ik rijd tot de eerste de beste garage waar ze huurauto's hebben en stap dan uit. Oké?'

Niemand gaf antwoord.

Enkele uren later zaten Arie en Bob in het Hyatt hotel aan de Savannah River. Arie keek uit over de rivier en zag beneden zich twee raderboten, Bob had uitzicht op een paar rijen bomen en een deel van het gemeentehuis.

Jan had zichzelf ondergebracht in de Quality Inn die op enkele honderden meters van het Hyatt lag en had uitzicht op een blinde muur waarachter zich de drukke Bay Street bevond. Hij belde Arie om mee te delen waar hij zat, prees zich gelukkig met het feit dat hij de enige was die zijn bagage had kunnen meenemen en ging uitgebreid in bad.

In dat bad had hij onder andere omstandigheden met liefde de rest van de middag doorgebracht, maar ditmaal verzette zijn gevoel voor zorgvuldigheid zich daartegen. Jan had een halve dag de tijd om de stad te bekijken en hij was zeer beslist van plan om dat ook te doen. Bovendien broeide bij hem een plan. Het kwam langzaam maar gestaag, zoals dat meestal bij hem het geval was. Arie maakte plannen op afroep, Bob was afhankelijk van de vorm van de dag, maar Jan moest broeien. Het bad was heet en de buitentemperatuur was boven de dertig graden en dat hielp bij het broeien natuurlijk in hoge mate mee.

‘Juist,’ zei Jan, toen hij de natte handdoeken had opgevouwen en losse haren uit het bad had verwijderd. ‘Juist. Dat ga ik doen. Ik had er natuurlijk meteen op moeten komen, maar hetzelfde geldt voor Bob en Arie. Voor zover ik weet hebben zij nog geen enkel bruikbaar plan ontwikkeld met betrekking tot John Adams en ik wel. Ik lig dus een eind voor en dat wil ik zo houden.’

Hij luisterde met enig onzorg naar de op volle kracht voortretelende airco die de temperatuur niet de baas kon, trok zijn shirt los van zijn klamme vel en stapte de hitte in. Jan had een doel en een plan. Jan was in volle actie.

Na twee uur lopen en vragen trok Jan twee conclusies omtrent Savannah. De eerste was dat de meeste inwoners zich niet geroepen voelden om meer energie te verspillen dan in warm weer hoogstnoodzakelijk was en de tweede dat het computertijdperk een beetje aan de stad voorbij was gegaan.

Hij kreeg gedurende zijn wandeling wel een uitstekende indruk van het centrum van de stad. Aan de zuidrand had hij precies hetzelfde soort auto gehoord als in New Orleans, zij het dat de kleur ditmaal donkerrood was. Het kleinste was voor hem goed genoeg, vond Jan, en de kosten waren al zo opgelopen dat hij niet

eens meer aan het totaalbedrag durfde denken. In de Chevy Metro Coupé was hij naar de Quality Inn gereden en daar had hij de auto voor de blinde muur geparkeerd. Niets is zo goed voor het leren kennen van een stad als lopen, wist Jan uit ervaring, en het was bovendien goedkoop.

Jan wandelde door Bay Street tot hij het Hyatt zag, keek naar de jongens die de auto's van de gasten naar de garage onder het hotel reden en raakte een ogenblik in wanhoop toen hij er aan dacht dat Bob juist in zo'n hotel een kamer had gehuurd, waarvan hij de kosten ongetwijfeld hoofdelijk zou omslaan.

Jan overwoog naar binnen te gaan en zijn vriend mee te sleuren naar de goedkope Quality Inn, maar bedwong zich en wandelde naar Bull Street. Na een tijdje kwam hij er achter dat Bull Street een van de belangrijkste straten van het centrum was en waarschijnlijk tevens de mooiste. Hij wandelde driehonderd meter, was toen al twee schaduwrijke parkjes doorgekomen en waande zich in een stedelijk lustoord vol eiken met Spaans mos, prachtige huizen die waren gebouwd in een statige koloniale stijl en wegen waarover zelden iemand harder reed dan 20 kilometer per uur. Hij liet zich uitleggen waar een boekwinkel was, kocht een plattegrond en zag dat oud-Savannah bijna dertig miniparken bezit met als extraatje een heel groot park vol ligweiden en fontein. 'Maar hebben ze een bibliotheek?' vroeg Jan hardop, terwijl hij keek naar drie eekhoorns die verstoppertje speelden rond de stam van een eeuwenoude eik.

Die bleken ze zowaar te hebben, al schoot hij er bij nader inzien weinig mee op. Hij was op zoek naar een computer met internetmogelijkheden en daar bleken ze er precies twee van te hebben. Plus een rij wachtenden van dertien personen die allemaal keken of ze de hele maand de tijd hadden.

'Waar kan ik snel internetten?' vroeg Jan aan een bejaarde bibliothecaresse die op pantoffels door de zalen schuifelde.

'Snel?' vroeg ze.

'Snel,' zei Jan. 'Niet heel erg verschrikkelijk snel, maar nog wel deze week. Denkt u dat ik terecht kan in een hotel?'

De bibliothecaresse fronste. 'Misschien in het Hilton, maar als je haast hebt...'

Het duurde even, maar toen had Jan het adres van een bijgebouw van de school voor beeldende kunsten. Wat ze daar met internet moesten begreep hij niet goed, maar hij liet zich verzekeren dat hij daar echt terecht kon.

‘Vijftien minuten lopen,’ zei de secretaresse en ze keek naar haar pantoffels. ‘Ik doe er drie kwartier over, maar jij... vijftien minuten.’

Vijfentwintig minuten later veegde Jan zijn nek droog in een haveloos gebouw een halve kilometer buiten het centrum. De muren waren van onder tot boven voorzien van kunstwerken die uit de losse pols leken te zijn geschilderd en op de trap stonden beelden van ijzer die er uitzagen of de halve voorraad oud metaal van de staat Georgia er voor was aangesproken. In de kelder bevonden zich acht computers, waarvan zes met internet, allemaal onbezet.

‘Roep maar als je klaar bent,’ zei de man die hem de weg wees onverschillig. Hij kauwde op gom en blies bellen van twee decimeter.

‘Doe ik,’ zei Jan.

‘Mooi,’ zei de man. Hij blies een maxi-bel die knapte en peuterde de stukken kauwgom van zijn neus. ‘Gebeurt me nou altijd,’ zei hij.

‘Blaas dan niet,’ opperde Jan.

‘Dat zeggen ze allemaal,’ zei de man. ‘Ik ben boven.’

Jan keek hem na, haalde zijn schouders op en zocht verbinding met het internet.

Een half uur later zuchtte hij van opluchting en nog tien minuten later jubelde zijn hart. ‘En daar hebben we John Adams,’ mompelde Jan. ‘Foto’s van vroeger en nu.’ Hij schoot in de lach toen hij het verschil zag. ‘Ik moet zeggen dat ik nu iets beter begrijp waarom Arie is gevraagd om aan de documentaire mee te werken. Als ze hier een printer hebben dan kan ik Bob en Arie een paar mooie plaatjes laten zien.’

Hij zocht de kauwgomman op, printte alle informatie omtrent acteur Adams uit en verliet bijna huppelend het gebouw.

De warmte vertraagde zijn tempo enigszins, maar Jan was binnen tien minuten terug in het centrum. Eerst Bob bellen, dacht hij. Enig overleg is nu toch wel nuttig.

‘Met het Hyatt Regency, Savannah.’
‘Met Johnson. Mag ik Bob Evers van u?’
‘Ogenblikje... De heer Evers heeft zich een paar uur geleden uit laten checken.’
‘Een paar uur geleden?’
‘Een paar uur geleden.’
‘Heeft hij een boodschap achtergelaten?’
‘Ogenblikje... Nee hoor, wij hebben hier geen enkele boodschap van meneer Evers.’
‘Dank u wel.’

Jan legde de hoorn neer, keek naar een karretje waarachter een dikke man gekoelde limonade verkocht en weerstond de aanvechting om een liter te bestellen.

Hij draaide opnieuw het nummer van het Hyatt, stak een vinger in zijn mond en probeerde zijn stem zo laag mogelijk te laten klinken. ‘Met James Garfield. Mag ik Arie Roos van u?’

‘Ogenblikje... De heer Roos neemt niet op.’
‘Dank u.’
‘Tot uw dienst.’

Jan had zin om tegen de gevel te schoppen van de supermarkt waar hij had staan bellen, maar bedwong zich toen hij de limonademan naar hem zag staren.

Arie is Savannah aan het bekijken, stelde hij vast. Dat is nuttig en bovendien heel logisch, maar waar is Bob gebleven? Op avontuur uit?

Hij schudde zijn hoofd. In dat geval zou Arie op zijn kamer zijn gebleven of een boodschap hebben achtergelaten.

Jan liep naar het karretje, bestelde limonade en greep naar zijn hoofd. ‘Uilekluns, Arie zou een boodschap achterlaten voor Jan Prins, niet voor iemand die zich Garfield noemt.’

‘Alles goed?’ vroeg de man van de limonade.

‘Ja,’ zei Jan afwezig. ‘Nee... een beetje... laat maar.’

Hij liep lurkend terug naar het telefoontoestel, wachtte ongeduldig tot een moeke met drie kleine kinderen die aan haar rokken hingen klaar was met een gesprek over het krullen van haar haar

en greep toen de hoorn.

‘Met Jan Prins. Arie Roos logeert bij u. Hij is op zijn kamer of heeft een boodschap voor me achtergelaten.’

‘Prins?’

‘Prins, ja. PR...’

‘Prins, oké. Ogenblikje... Sorry, geen boodschap.’

‘Grr,’ zei Jan en hij hing met zoveel kracht op dat een vrouw hem boos aankeek.

Op een bankje in het park dat Telfair Square was genoemd, bleef Jan zitten tot zijn boosheid was gezakt. Iedereen die iets van belang heeft ontdekt wil zijn kennis kwijt. Jan wilde dat ook, maar hij was nuchter genoeg om daar geen vaste regels voor te doorbreken. Dat hij Arie had gebeld lag binnen de grenzen van hun vaste afspraken, maar zonder noodzaak het Hyatt binnenstormen en daar naar de kamer van Arie Roos vragen was uitgesloten. Daar kon alleen sprake van zijn als er een noodsituatie was ontstaan. Zittend op een uitgesleten bank in een vredig park kon Jan geen schim van nood ontdekken. Vrede heerste alom, leek het wel.

Maar toch bleef de vraag: waar was Bob Evers?

Op veel vragen is het antwoord eenvoudig. Er was met Bob niets bijzonders aan de hand. Hij had zich alleen verplaatst en zijn intrek genomen in het Best Western Motel.

Dat was gebeurd nadat ook Bob een rondje was gaan nadenken. Hij stond voor het raam van zijn Hyatt-kamer, keek naar het gemeentehuis en had het gevoel dat hij op de verkeerde plaats was terechtgekomen. Bob was niet iemand die, zoals Jan, alle voors en tegens vijf dozijn keer tegen elkaar afwoog. Hij greep de telefoon en draaide 440.

‘Hé, rood gevaar. Ik ga verkassen.’

‘Iets gebeurd, Bobbie?’

‘Nagedacht,’ zei Bob. ‘Weten we wanneer Fillmore en zijn ploeg in het hotel aankomen?’

Het werd stil op de lijn. ‘Nee,’ zei Arie aarzelend. ‘Vanavond denk ik.’

‘Redden ze dat met die oude stadsbus?’
‘Niet als ze niet om en om rijden, maar voor hetzelfde geld komen ze vliegen.’
‘Dat is een dure grap, dikke.’
‘Een snelle grap. Ben je bang dat je ze tegen het lijf loopt?’
‘Niks bang. Maar misschien is het goed als ik me gedeisd hou.’
Aries stem klonk behoedzaam. ‘Wat heb jij uitgedacht, jij wilde Yank.’
‘Dat er wel eens iets mis kan zijn met de hele filmploeg. Vraag me niet wat, maar er kloppen veel dingen niet. Er is meer loos dan een acteur die aan de rol is. Ik huur straks verderop een kamer en zal je laten weten waar ik zit. Als Jan belt geef je het hem door, dan hoor ik later wel van jou waar hij uithangt.’
‘Quality Inn,’ zei Arie prompt. ‘Kamer 128. Hij heeft net gebeld.’
Bob knorde tevreden. ‘Dat weten we dan ook weer. Ik stel voor dat jij tegen Fillmore zegt dat ik mijn snor heb gedrukt. Kwaad naar huis of zo. Doe of ik aan de andere kant van het land zit.’
‘En als ze je morgen zien?’
‘Wat dan nog, joh. Dan zeg ik dat ik ben teruggekomen.’
‘Omdat je niet zonder Roos kunt.’
‘Omdat ik heimwee had naar sproeten. We kunnen zeggen wat we willen. Zolang we ze maar onzeker maken. Wij weten niet wat we aan Fillmore en Jane hebben, laten zij zich nu maar zorgen maken om ons.’
Arie loosde een zucht. ‘Wat is het doel van dit alles, Bobbie?’
‘Weet ik niet precies, joh, dat zei ik al. Gewoon een gevoel. Haalt het niks uit dan is er nog geen man over boord. Als ik een kamer heb dan bel ik je. Ik bel Jan ook of ik laat een boodschap achter. Daarna ga ik de stad in. Morgen zien we elkaar bij het filmen in het park. Oké?’
‘Dik voor mekaar,’ zei Arie. ‘Schiet wel een beetje op, want mijn buik borrelt. Hij wil voedsel.’
‘Was dat je buik. Ik dacht dat er een vloedgolf door de Savannah River stroomde. Tot zo, dikke.’
‘Yep,’ zei Arie en hij drukte met een vuist tegen zijn buik, daarmee een nieuw gerommel smorend.

Bob rekende af, wandelde door Bay Street en legde aan bij het Best Western.

‘Mijn bagage is zoekgeraakt op de vlucht van New York via Atlanta,’ zei hij.

‘Dat is beroerd,’ zei de receptionist droog. ‘Zolang we het nummer van je creditcard hebben hoef ik geen bagage te zien. Dat wordt dan kamer 251, hier heb je de sleutel.’

‘Arie? Ik zit in het Best Western. Kamer 251. Ik heb de Quality Inn gebeld. Jan was er niet, maar ik heb een bericht achtergelaten.’

‘Mooi werk, Bob. Ik ga eten, voor mijn maag door mijn keelgat naar buiten walst. Tot morgen.’

‘Denk om je kop, dikke.’

‘Heus wel. Ik ben wel dik, maar ik buk als de beste.’

‘Is er een boodschap voor me?’ vroeg Jan Prins toen hij terug kwam in de Quality Inn.

‘Ik zal even kijken,’ zei de vrouw achter de balie. ‘Ik ben net begonnen en heb de zaak nog niet op orde. In welke kamer zit je?’

‘128. De naam is Prins.’

De vrouw rommelde door een stapel paperassen. ‘Geen boodschap. Niet voor kamer 128 en niet voor een Prins.’

‘Bedankt,’ zei Jan en hij liep naar zijn kamer waar de airco nog steeds reutelde als een machine in doodsnood. Echt zorgen maakte hij zich niet, maar gerust was hij evenmin. Het briefje met de aantekening van Bob lag ónder de balie en zou de volgende dag door een schoonmaakster in de prullenbak worden gegooid...

‘Prins hier.’

‘Ha, die Jan. Wat klink je kwaad. Met Arie. Ik neem aan dat je bericht van Bob hebt gehad?’

‘Niks, man. Geen tekst, geen taal, geen teken. Ik pieker me langzamerhand suf.’

‘Bob is verkast naar het Best Western, vlak bij je. Kamer 251. Hij heeft een paar ideeën, maar die kunnen wachten tot morgen.’

‘Waarom bel je nu pas?’

‘Ik was aan het eten, man. In een Marokkaans restaurant waar ze een buikdanseres hadden. Ik heb me gek gelachen. De danseres was een blonde Amerikaanse die waarschijnlijk absoluut niet weet waar Marokko ligt. Ze sprong en huppelde tot de vloer bijna bezweek. Maar het eten was lekker.’

‘Waar ben je nu?’

‘Bij het postkantoor aan een van de parkjes. Ik loop nog wat rond. Tot morgen.’

‘Ja,’ zei Jan. ‘Laat je niet op je kop bensen.’

‘Dat zei Bob ook.’

‘Een reden te meer om eens een keer te luisteren.’

Na het telefoontje lag Jan minutenlang naar het gebarsten plafond te staren. Hij was iets vergeten, iets wat hij niet lang geleden van groot belang had gevonden.

Hij piekerde tot zijn hersenen evenveel toeren maakten als de motor van de airco en zwaaide met een kwaad gezicht zijn benen buiten bed toen hij zeker wist dat het hem niet te binnen wilde schieten. Hij poetste zijn tanden, vouwde zijn broek op en zag de prints die hij van acteur Adams had gemaakt.

‘Juist,’ mompelde hij voor zich uit. ‘Dat is wat ik Arie had willen vertellen. Zo zie je maar: piekeren helpt zelden, de antwoorden komen pas als je iets doet wat vrijwel nutteloos lijkt. Als ik deze broek niet had opgevouwen dan had ik me nog uren het hoofd gebroken.’

Het was natuurlijk jammer dat noch Arie noch Bob enig idee had van de nieuwe kennis van Jan, maar verspreiding ervan moest maar wachten. Ervaring had Jan geleerd dat het raadzaam was om in elke adempauze van een avontuur zoveel mogelijk bij te slapen. Bovendien was hij bekaf. Een rit door de nacht lijkt heel avontuurlijk, maar levert zelden meer op dan een uitbundig slaapgebrek gearneerd met prikogen, hangende wenkbrauwen en een humeur om op te schieten.

Om acht minuten over elf was Jan gepoetst, gewassen en uitgekleeft. Om twaalf over elf was er een wedstrijd aan de gang tussen de airco en Jan in het maken van rumoer. Jans geronk won op punten.

De laatste die in bed lag was Bob Evers. Hij was het historische centrum van Savannah doorgelopen van noord naar zuid en van oost naar west en was daarna op een bank in Columbia Square gaan zitten piekeren tot het bijna middernacht was. Er zat iets scheef met acteur Adams, daar was hij van overtuigd. Maar er klopte ook iets niet aan de filmploeg. Tienduizend dollar was een smak geld, maar het was geen bedrag waar een filmproductie door in de problemen behoefde te komen. Als Adams op de vlucht was voor een schuldeiser, dan was de meest eenvoudige oplossing om vertraging in de opnamen te voorkomen de uitbetaling van het bedrag door Fillmore. Het geld kon dan altijd later worden ingehouden op het salaris van de acteur. Blijkbaar was er een reden voor de filmploeg om Adams niet uit de brand te helpen. Of was Adams verstrikt in veel grotere problemen? Maar welke dan?

Bob brak zich er het hoofd over tot het gehele parkje was leeggelopen en alle bewoners van het centrum op stok waren. Er reed geen auto door de straten en nergens klonk geluid.

Spookstad, dacht Bob. Dit is de meest stille stad waarin ik ooit een voet heb gezet.

Hij stond op en sjokte al piekerend naar huis. Om de een of andere reden bleef het woord spook bij hem hangen en 's nachts werd hij twee keer wakker omdat het woord letterlijk door zijn hoofd spookte.

Voor achten was hij wakker met een idee. Het was geen briljant idee, moest hij toegeven, maar het was in elk geval iets om het eerstvolgende uur mee door te komen.

Hij leende bij de receptie een telefoonboek en liep terug naar zijn kamer.

'Met Ben Harrison van filmmaatschappij PrinsStar. Acteur John Adams maakt deze week opnamen in Savannah. Er is mij verteld dat hij in uw hotel logeert. Kunt u mij doorverbinden?'

'Helaas, meneer Harrison, er logeert geen acteur Adams in ons hotel,' zei de telefoniste van het Marriott hotel.

'Meneer Adams behoort niet tot onze gasten,' zei het Hilton.

'Bij ons is geen John Adams ingeschreven,' zei het Hampton Inn. Bob belde voor alle zekerheid alle hotels in Savannah inclusief

het Hyatt, kletste zich een zere keel en ving meer bot dan de Nederlandse vissersvloot in een compleet seizoen.

Met een ontevreden gezicht gooide hij het telefoonboek op de grond.

‘Je kunt niet alles hebben,’ mopperde hij. ‘Het was ook te mooi om waar te zijn. Als ik gisteren mijn energie had besteed aan het opscharrelen van een deugdelijk pistool in plaats van aan spookachtige hersenschimmen dan had ik me vandaag een stuk lekkerder gevoeld, dat is zeker. En nu moet ik nog opschieten ook, want over een klein uur moet ik in het Forsyth Park het machtige lijf van Arie Rose bewaken.’

Het grote Forsyth Park ligt aan de zuidkant van het centrum, precies in het verlengde van Bull Street. Het is met die straat verbonden door een brede oprijlaan met reusachtige eiken, verweerde banken en veelkleurige struiken en planten. Een deel van de oprijlaan was afgezet met rood-witgeblokt politielint. Achter het lint stonden stoelen en een klein podium waarnaast grote filmlampen stonden opgesteld. De belichter liep bedrijvig met kabels te sjouwen, de cameraman stond aan een statief te prutsen en een groep onbekenden drentelde heen en weer met gezichten of er iets heel moois stond te gebeuren. Onder een grote eik zag Bob Fillmore in gesprek met Jane en met Arie. Alle drie hadden ze een bekertje koffie in de hand en alle drie keken ze ontspannen naar het nerveuze gedoe rond het podium.

Bob wandelde langs het politielint en maakte daarna een rondje dat hem aan de andere kant van de afzetting bracht. Op de hoek van Bull Street zag hij Jan Prins verdiept in een krant. Jan keek niet op of om, maar Bob wist dat zijn vriend hem zag.

Die volgt mij, dacht hij tevreden, dat is tenminste voor elkaar. Nu zien dat ik een plek vind vanwaar ik Arie in het oog kan houden zonder dat Fillmore me ziet.

Hij liep op zijn gemak naar een zij-ingang van het Forsyth Park en wandelde langs reeksen fantasielantaarns en fonteinen naar de zuidkant van de afzetting.

Bij het podium was intussen het een en ander veranderd, zag hij. De meeste gasten zaten op de houten stoelen en op de voorste rij

zat Arie. De cameraman stond schuin achter hem. Bob keek ernaar en kreeg het vreemde gevoel dat hem eerder had dwarsgezet.

Daarnet deden ze alsof Arie een belangrijke acteur is, dacht hij, maar zoals de camera nu staat kan er nooit meer dan een oor en een vierkante decimeter nek in beeld komen.

Zijn aandacht werd afgeleid door applaus. Een bruidspaar liep langzaam naar het podium, terwijl de camera meezwenkte. Een man in een zwart pak, dat werd opgesierd door een witte bloem, klom op het podium en strekte zijn handen uit.

Bob negeerde de man en het bruidspaar, maar richtte zijn aandacht op de cameraman en op Arie. Hoe langer hij keek hoe meer hij er van overtuigd was dat Arie voornamelijk als versiering diende. Een pop met een rode pruik had dezelfde functie kunnen vervullen als acteur Rose, stelde hij vast.

De opnamen waren blijkbaar in een keer goed, want zodra de man op het podium was uitgesproken en bruid en bruidegom een rondje hadden gezoend gaf Fillmore het teken om op te breken. Hij zei iets tegen de cameraman, klopte Arie op een schouder en liep naar Jane die bij het bruidspaar stond.

Dat was dat, dacht Bob, sfeervol was het zeker, maar spannend voor geen millimeter.

Iets dergelijks dacht ook Arie. Hij keek om zich heen, zag dat iedereen hem straal negeerde en drentelde naar een hoek waar een tafeltje stond met koffie, frisdrank en broodjes.

Hij propte een broodje in zijn mond, stopte er een in zijn broekzak en pakte een blikje cola.

‘Ik ben benieuwd wat ik nu moet doen,’ mopperde hij. ‘Filmen is maar een matig genoeg, dat is me nu wel duidelijk.’

De afgelopen drie uur was hij van hot naar haar gesleept onder toezien oog van Jane Nash die hem al om zeven uur uit bed had gebeld. Ze had 27 keer gezegd hoe blij iedereen was dat Arie in het Hyatt was verschenen, had met treurnis in de stem gemeld dat ze het jammer vond dat ze Bob niet zou terugzien en had daarna de bagage van Bob en Arie naar kamer 440 laten brengen.

‘Om acht uur in de lobby,’ zei ze. ‘Millard wil een opname maken in het hotel.’

Van het hotel was Arie naar het park gesleept en daar was hij op een stoel gepoot. ‘Gewoon zitten,’ had Jane gezegd. ‘Je weet langzamerhand hoe het moet.’

Dus zat Arie onbeweeglijk, terwijl hij kramp voelde in zijn kuit en hij zijn buik ruimschoots vol kreeg van Jane, Fillmore en alles wat met film te maken had. Hij at zijn tweede broodje, pakte twee nieuwe en liep cola-lurkend een eindje het park in.

De opnamen hadden gewerkt als een magneet en vrijwel alle toeristen die in dit deel van het park aanwezig waren hadden zich verzameld achter de politielinten. Ze waren na de opname niet direct weggelopen, maar waren blijven staan, wachtend op nieuwe actie.

Arie drong zich door de rijen belangstellenden en liep op zijn gemak een stukje in de richting van een stel fonteinen. Omdat de toeristen nog achter de linten bijeen stonden gepakt was het op het pad opvallend rustig.

Arie keek een paar keer om zich heen, maar zag niemand die in de verste verte leek op Zwartmans. Schuin achter zich ontwaarde hij een ogenblik een schim van Bob, voor hem liep een echtpaar met een kinderwagen.

Arie liep langzaam door tot hij bij de eerste fonteingroep was. Hij keek een poosje naar de druppels die door de zonnestrallen prismakleuren kregen en was net van plan om terug te keren toen de vrouw die de kinderwagen had voortgedrukt een hand opstak. ‘Jongeman? Kun je ons even helpen?’

‘Ja, hoor,’ zei Arie automatisch en hij liep naar de vrouw toe die hem een papier toestak.

‘We hebben het adres gekregen van een restaurant, maar we weten niet waar het is,’ zei ze.

Ze wapperde met het papier en Arie deed wat iedereen zou doen: hij boog zich voorover om naar het adres te kijken.

Op hetzelfde ogenblik deed de man een paar stappen waardoor hij naast Arie kwam. Hij stak bliksemsnel een hand uit en greep Aries nek.

‘Stilstaan, jij schertsacteur,’ siste hij. ‘We krijgen geld van je.’

De vrouw gooide het papier in de kinderwagen. ‘Het bedrag is nu 15.000,’ zei ze.

‘Vandaag betalen,’ zei de man. ‘Ik zou voor alle zekerheid maar niet te lang wachten. Vergis je niet. We zijn taaier dan onze man in New Orleans en Natchez.’

‘Maar wie...’ zei Arie die met zijn handen vol brood en cola roerloos was blijven staan. ‘Wat...’

De vrouw boog zich naar hem toe. ‘Niks wie, niks wat. De baas heeft er genoeg van. Vanavond betaal je. Anders...’ Ze wreef over Aries kruin. ‘Anders krijg je nog een stel bulten op je kop, maar dan groter, veel groter, snap je de bedoeling?’

Haar stem klonk alsof ze het meende en Arie voelde dat zijn haren overeind gingen staan. ‘Ja,’ zei hij met een bibberige stem. ‘Ja. Ik...’

‘Ja,’ deed de vrouw hem na. ‘Ik zou maar betalen als ik jou was. Dag, Red. Tot vanavond.’

De man liet los en de vrouw pakte de kinderwagen. Langzaam, alsof er niets was gebeurd, draaiden ze zich om en liepen ze terug.

Arie keek hen na terwijl hij over zijn pijnlijke nek wreef. Het zweet liep over zijn gezicht en hij had een vreemd gevoel in zijn maag.

Een overval, midden op de dag, in een publiek park, en niemand die had gereageerd: het was meer dan huiveringwekkend.

Maar Bob dan? Die was toch in de buurt?

Dat was Bob zeker. Hij stond op minder dan honderd meter afstand, maar hij zag weinig meer dan een vrouw die Arie iets liet zien en een man die schuin achter zijn vriend stond en over diens schouder leek mee te kijken. Bob kreeg pas door dat er iets was misgegaan toen het duo zich al had omgedraaid en wegliep, maar zelfs toen wist hij nog niet zeker of er sprake was van een overval of een misverstand. Hij keek om, zag Jan half verscholen achter een boom en gaf hem een teken.

‘Volg dat stel,’ beduidde het teken. Bob zag Jan knikken en deed wat hij geacht werd te doen. Hij volgde Arie die wrijvend over zijn nek terugliep naar de filmploeg.

Jan was een stuk verder van Arie af dan Bob toen het echtpaar met de kinderwagen in actie kwam, maar hij bezag het tafereel onder een andere hoek en hij zag dat de man Aries nek in een stevige greep had. Hij zag ook iets anders. Hij zag, aan de rand van de groep toeristen die naar de filmopnamen hadden staan kijken, een dikke man opvallende bewegingen maken. De man was, buiten Bobs blikveld, Arie enkele meters gevolgd, maar was daarna teruggekeerd naar de toeristenmeute. Hij keek echter niet naar de cameraman of naar het bruidspaar, maar naar Arie. Toen het stel met de kinderwagen naderbij kwam dook de dikke man in elkaar, maar toen de vrouw haar arm met het stuk papier uitstak hief hij zijn handen alsof hij wilde waarschuwen. Jan keek van de man naar Arie en terug en hij was ervan overtuigd dat de onbekende op het punt stond om een schreeuw te geven. Dat deed hij echter niet. Hij keek met halfopen mond toe tot Arie terugliep in de richting van de filmploeg en ging er vandoor. Hij nam niet het pad, maar drukte zich door een rij struiken en liep gebukt op een sukkeldraf door het bosachtige gedeelte van het park.

Jan zag hem gaan en verkeerde een ogenblik in tweestrijd. Volgens de afspraak had hij natuurlijk het duo met de kinderwagen moeten volgen, maar, vond Jan, gezond verstand gaat altijd boven elke afspraak. Het liefst had hij Bob gewaarschuwd, maar daar was geen tijd voor, de dikke man was al te ver weg om nog tijd te verspillen.

Jan draaide zich om, nam een sprint en begon aan een omweg om de zuidzijde van het park. De dikke man was in de richting van Calhoun Square gelopen en Jan was precies op tijd om hem bij dat mini-parkje op te vangen.

De man liep al lang niet meer hard. Hij had zijn handen op zijn rug gevouwen en wandelde alsof hij alle tijd van de wereld had. Jan zuchtte van opluchting en volgde op veilige afstand tot hij zijn ademhaling weer helemaal onder controle had. Toen hij ervan overtuigd was dat de man over de brede Abercorn Street zou blijven lopen schoot hij een zijstraat in. Linksaf via Lincoln Street, weer linksaf en... Jan bleef tevreden staan. Op minder dan

zestig meter afstand wandelde de man nu recht op hem af. Jan draaide zich half om en begon de gevel van een huis te bestuderen dat door een ploeg luid pratende bouwvakkers werd gerestaureerd. Toen de man vlak bij hem was liep Jan weg, met een gezicht of hij al het moois van het huis had afgekeken. De man keurde Jan geen blik waardig, maar Jan had pret.

‘Juist,’ mompelde hij. ‘Zo zie je maar weer dat je een los idee nooit moet negeren. Als ik gisteren geen computer met internet had gezocht dan had ik geen print gehad en dan...’

Hij pakte het papier met de foto’s van John Adams uit zijn zak en keek nauwkeurig.

Geen twijfel aan. De dikke man die in het park naar Arie had gekeken was acteur Adams. Hij was dik, hij was kaal, hij had niets waardoor hij de bijnaam Red had kunnen verdienen, maar hij was wel degelijk Adams.

Wat deed die man in Savannah? En waarom hield hij zich op een afstand van de filmploeg?

Het waren brandende vragen, maar Jan wist dat ze allemaal te zijner tijd aan de orde zouden komen. Vraag nummer één was: naar wat of naar wie was John Adams op weg. Het antwoord op die vraag was op eenvoudige wijze te verkrijgen.

Jan vouwde de print zorgvuldig op, liep naar de andere kant van Abercorn Street en wandelde achter Adams aan.

De acteur keek niet een keer om en een kwartier later zag Jan hem de lobby van het Marriott hotel binnen gaan.

Jan krabde zijn hoofd. Wat nu? Volgen? Als Adams onder zijn eigen naam ingeschreven stond was dat niet nodig, maar als... Jan kreunde en zette er de sokken in. Hij nam een andere deur dan Adams en zag de man naar de receptie lopen.

Met een hart dat extra toeren maakte door de spanning ging Jan brutaalweg achter hem staan. Als Adams zich omdraaide en hem zag dan was de boot aan, daar was Jan van overtuigd. Hij wenste dat hij onzichtbaar was, dat hij klein was als navelpluis, dat hij...

‘Is er een boodschap voor me?’ vroeg Adams met een opvallend zware stem.

‘Geen boodschap helaas, meneer Hayes,’ zei de vrouw achter de balie.

‘Dank u,’ zei Adams en hij liep in de richting van de liften.
Jan ademde uit alsof hij zojuist een gewicht van 500 kilo had moeten tillen. Hij keek gelukkig. Zo eenvoudig was het soms.
‘Zegt u het maar,’ zei de vrouw achter de balie, terwijl ze zuinig naar hem stuurde.
‘Ikke...’ stamelde Jan. ‘Ikke... ik zoek een plattegrond van de stad. Hebt u... eh.’
De vrouw wees met haar hoofd naar de andere kant van de lobby. ‘In de hoek is een winkeltje, daar hebben ze kaarten en plattegronden.’
‘Dank u,’ stamelde Jan en hij maakte zich uit de voeten.
Buiten huppelde hij bijna het terrein van het Marriott af en keek hij stralend naar de strakblauwe lucht. Mooie lucht, dacht Jan, mooie stad, mooie dag ook.
Bijna jubelend liep hij in de richting van het Hyatt hotel.

Een container met vloeibaar vet

Jan wachtte in het parkje voor het Hyatt tot de filmploeg terugkwam en zag even later Bob door Bay Street wandelen. Hij stond op, floot een signaal op zijn vingers en gaf een ruk met zijn hoofd. Bob reageerde niet, maar volgde Jan op afstand naar de Quality Inn.

‘Zo, wilde Amerikaan. Is Arie veilig naar het hotel geloodst?’

‘Ha, die Jan. Je had hem moeten zien. Hij week niet van de zijde van Jane en Fillmore. Tot vanmiddag zit hij safe. Om een uur of vier zijn er opnamen bij de rivier, het is wel de bedoeling dat we dan paraat zijn.’

‘Zonder mankeren,’ zei Jan. Hij pakte de computerprints, streek ze glad en hield ze onder Bobs neus. ‘Aanschouw de heer Adams,’ zei hij.

Bob bestudeerde de foto’s. ‘Hoe kom je hier aan?’

‘Gisteren versierd,’ zei Jan trots. ‘Ik kon jullie niet bereiken helaas, maar dat gaf gelukkig weinig. Ik had ze gezien en daar ging het om.’

Bob hield de foto’s in de lucht. ‘Gaat het echt om dezelfde vent?’

‘Met twintig jaar verschil. Links heb je een jonge Adams, compleet met rode pruik als ster in de serie Red Danger, Rood Gevaar. Ik heb er nooit van gehoord, maar de serie schijnt een tijdje succesvol te zijn geweest. Rechts heb je Adams zoals hij er nu uitziet; dik en kaal.’

‘Maar wel Aries lengte.’

‘En omvang. Op de eerste foto lijkt hij op onze potvis en dat verklaart de belangstelling van de filmploeg voor Arie.’

Bob liet de foto’s zakken en keek bedachtzaam. ‘Het verklaart veel, ja, maar het verklaart niet waarom Arie bij voortduring wordt bedreigd. Ben je iets gewaar geworden bij onze kinderwagenspecialisten?’

Jan ging op de enige stoel zitten die de kamer rijk was en keek of hij de loterij had gewonnen. ‘Ik heb de kinderwagen laten schieten. Ik had een beter doel. Daarom zei ik net dat het goed was

dat ik de foto's van Adams kende. De vent is in Savannah. Hij logeert in het Marriott.'

'Bestaat niet,' zei Bob prompt. 'Kan niet. Ik had een paar vage ideeën, gisteren en vannacht. Vanmorgen heb ik alle hotels in Savannah gebeld. Nergens stond een John Adams ingeschreven.'

'Hij noemt zich Hayes,' zei Jan. 'Ik ben hem gevolgd en heb uitgevogeld wat zijn schuilnaam is.'

Bob blies zijn wangen bol. 'Knap werk, Jan. Eindelijk heeft een van ons iets bereikt. Heb je enig idee wat Adams in deze stad doet?'

'Ja,' zei Jan. 'En dat heb jij ook, anders had je de hotels niet gebeld. Iemand speelt een akelig dubbel spel en onze Rooie Roos kan wel eens aardig in de knel komen te zitten. Ik zou er heel wat voor over hebben als ik wist wat het kinderwagenduo tegen hem heeft gezegd.'

Bob gaf een knor en trok een verfrommelde envelop uit zijn broekzak. 'Dat kan ik je vertellen. Ze vroegen 15.000 dollar. Vandaag te betalen, liefst een beetje snel. Ik kreeg deze aantekeningen van een jongetje. De beroemde rode meneer van de film had hem gestuurd, zei hij.'

'Beroemd,' herhaalde Jan.

Bob kneep zijn ogen tot spleetjes. 'Arie krijgt het flink op zijn heupen, geloof ik.'

'Een stuk beter dan op zijn kop,' zei Jan. 'Wat doen we nu?'

'Opsplitsen' zei Bob meteen. 'Ik geloof niet meer dat Zwartmans in Savannah zal opduiken. Blijkbaar hebben ze verse krachten ingezet en daar hebben we geen drietrapsstelsel voor nodig. Maar een van ons moet achter Adams aan en de andere moet het lijf van Arie bewaken.' Hij schrok op. 'Wat hoor ik nu ineens?'

'De airco,' zei Jan gedachtenloos. 'Dat ding slaat aan. Straks begint-ie te reutelen.'

'Lieve pieremegoggel,' zei Bob vol ontzag, 'heb jij hier doorheen geslapen?'

Jan gaf geen antwoord. Hij liep eerst alle feiten van de afgelopen uren nog eens na en trok toen zijn conclusies. 'Jij gaat naar het Marriott,' zei hij. 'Bij die blinde muur daar staat de auto die ik heb gehoord. Neem 'm mee en kijk of je Adams kunt volgen. Ik

ga naar de rivier en houd Arie in de gaten. Niemand van de filmploeg kent me, dus ik kan er mijn gang gaan. Bij het Marriott kan ik me beter niet vertonen, want Adams heeft me gezien.'

Bob keek weifelend naar buiten. 'Het is warm,' zei hij langzaam. 'Wat zou dat Bobbie?'

'Ik zie bij de muur een Chevy Metro staan. Een kleine Chevy Metro. Ik krijg ineens een heel akelige gedachte.'

'De Chrysler is veel te onhandig in deze stad met zijn eindeloze bochten om mini-parken,' zei Jan hardvochtig. 'Bovendien is de wagen te opvallend. Niemand let op een Metro.' Hij gooide een sleutel op. 'Smeer 'm nou en ga naar het Marriott. Laten we maar hopen dat Adams niet al lang weg is. Volg hem en blijf in zijn buurt. Na de filmopnamen neem ik Arie mee naar deze kamer. Ik zal bovendien tegen de receptionist zeggen dat ik boodschappen verwacht. Oké?'

Bob klemde zijn kaken op elkaar. 'Oké,' zei hij opeens. 'Ik zal me laten roosteren bij het Marriott hotel. Maar als je ooit weer een koekblik huurt in plaats van...' Hij schudde zijn hoofd. 'Laat maar zitten. Het helpt allemaal toch niet.'

Jan luisterde naar het natrillen van de deur. Onze Bobbie is een weinig verstoord, dacht hij. Wedden dat ik straks gegier van banden hoor?

Hij telde langzaam en was bij zeven toen hij een auto veel te snel hoorde optrekken. Daar gaat twee millimeter autoband, dacht Jan. Ik ben blij dat de Metro is gehuurd en niet gekocht.

Arie had een uitstekende neus voor stemmingen en hij rook als het ware de veranderingen in het gedrag van Jane Nash. Voor de opnamen van de trouwpartij in Forsyth Park hadden haar blauwe ogen gevonkt van vriendelijkheid, maar nu ze terug waren in het Hyatt was ze minder stralend. Ze snauwde niet, maar het was op het randje. Ook het humeur van Fillmore was niet optimaal en de belichter en de cameraman verdwenen zo snel mogelijk naar hun gemeenschappelijke kamer.

'Half vier in de hal,' zei Jane kortaf tegen Arie. 'Om vier uur hebben we opnamen bij de rivier met de raderboten als achtergrond.'

We willen in onze documentaire laten zien dat er niet alleen van die schepen op de Mississippi varen, maar dat ze ook in andere delen van het land te vinden zijn. Op de schuiten die ze hier hebben hoeven we gelukkig maar eventjes te zijn. Langs de rivier zijn een paar honderd winkeltjes en restaurants. Die gaan we filmen en jij loopt tussen de toeristen. Gesnapt?’

‘Helemaal gesnopen,’ zei Arie. ‘En daarna? Morgen, bedoel ik.’
‘Naar huis,’ zei Jane zuchtend. ‘Gelukkig maar, want ik word gek van al dit gedoe. Misschien lijkt het heel eenvoudig als je moet filmen zonder dat je steracteur aanwezig is, maar in de praktijk is het zo’n pleziertje niet. Ik regel me een ongeluk, zo langzamerhand.’ Ze keek nadenkend naar Arie. ‘Nog iets gebeurd, vanmorgen? Ik was je ineens een poosje kwijt.’

‘Nee hoor,’ zei Arie met ogen die minstens even fraai schitterden als die van Jane op haar beste momenten. ‘Niks bijzonders. Ik heb even een ommetje gemaakt.’

Jane keek dreigend. ‘Ik dacht dat je bij ons in de buurt zou blijven.’

‘Ben ik ook gebleven. Binnen oogafstand. Maak je geen zorgen. Het komt allemaal goed.’

Jane schonk hem een blik waarin iets dreigends lag. ‘Houd dat zo. We kunnen vandaag geen enkel oponthoud gebruiken.’

In zijn kamer dacht Arie over de laatste opmerking van Jane Nash na. Geen enkel oponthoud. Waarom zou de filmploeg geen enkel oponthoud kunnen gebruiken? Als er een dag geschikt is voor oponthoud in welke vorm dan ook dan is het wel de laatste. Net als Bob en Jan was Arie al lang tot de conclusie gekomen dat er een spelletje werd gespeeld waar hij het middelpunt van was. Adams speelde een rol, maar de filmploeg eveneens.

‘Als er iets gebeurt dan is het vandaag,’ zei Arie zachtjes, terwijl hij naar de andere kant van de rivier stuurde. ‘Ik hoop dat Bob en Jan goed op mijn hachie passen, het kon wel eens nodig zijn.’

Hij liep naar de koffers van Bob en van hemzelf die naast zijn bed stonden en keek ernaar terwijl hij over 271 sproeten wreef die bij elkaar geklonterd op een hamwang zaten. ‘Wat moet ik met al deze spullen?’

Hij dacht een ogenblik na, trok een paar schone kleren uit zijn koffer en zette de bagage bij de deur. Een voor een droeg hij de koffers naar de garage onder het hotel en legde ze in de bagageruimte van de Chrysler. Als iemand hem had gevraagd waarom hij het deed, dan had hij verbaasd gekeken en iets vaags gezegd als: 'Zomaar, joh, dat doe ik op het gevoel.'

Sommige dingen, vond Arie, moest je niet willen beredeneren of uitleggen. Sommige dingen moest je gewoon doen.

Toen alle koffers in de auto lagen ging Arie naar het restaurant. Hij vroeg een tafel aan de rivierkant en bestelde een formidabele hoeveelheid voedsel. Ook dat deed hij op het gevoel, maar dat was niets bijzonders. Arie at elke dag alsof het zijn laatste maaltijd op aarde zou kunnen zijn.

De filmopnamen in River Street, de keienweg langs de rivier, verliep anders dan Arie gewend was. Fillmore leek er weinig zin in te hebben en keek voortdurend op zijn horloge. De ogen van Jane schitterden niet, maar keken somber en de cameraman en belichter leken volkomen op eigen houtje aan de slag te zijn.

Arie werd tussen de honderden toeristen gezet die langs de souvenirwinkels liepen en moest veel kijken, veel bukken en vooral niet naar de camera staren. De twee raderboten aan de kade werden gefilmd met en zonder passagiers en voor één opname werd Arie op het bovenste dek gepoot, maar wel zo dat de zon over zijn schouder in de richting van de camera straalde waardoor van zijn gezicht weinig te zien zou zijn.

Eenmaal werden de opnamen onderbroken. Dat was toen de belichter die met reflectieschermen in de weer was geweest hijgend meldde dat hij in staking zou gaan als hij niet ogenblikkelijk een sloot drinken zou krijgen, alsmede een driehoek pizza en een paar belegde broodjes of een hamburger met veel uien.

Fillmore grauwde iets onduidelijks en ging op een bank in de schaduw zitten en Jane trok er samen met Arie op uit om voedsel in te slaan.

Tegen zeven uur had Fillmore er genoeg van. Hij gaf een teken, zei dat het karwei achter de rug was en meldde dat iedereen naar huis kon.

‘Oké,’ zei de cameraman en hij legde zijn camera in een aluminium kistje. ‘Gelukkig,’ zei de belichter en hij joeg twee nieuwsgierige jongetjes bij zijn schermen vandaan.

Arie stond er bij met open mond. Ging het altijd zo aan het einde van filmopnamen? Geen afscheid, geen bijeenkomst, alleen maar ‘oké’ en ‘gelukkig’?

Het leek er wel op, want Fillmore zei: ‘Tot later’ en verdween in de richting van het Hyatt hotel. Jane maakte aanstalten hem te volgen, keek naar Arie en zei: ‘Wat sta jij nou raar te kijken?’

‘Zijn we echt klaar?’

‘Allicht. Savannah was de laatste plaats waar we wilden filmen, dat heb ik toch verteld?’

‘Ik geloof van niet,’ zei Arie.

‘Dan ben ik dat vergeten,’ zei Jane luchtig. ‘Geef straks in het hotel je adres maar dan stuur ik je wel een kaartje als de documentaire klaar is. We hebben nog geen definitieve titel. “Steden aan de rivier” misschien, of “Raderboten en hun stad”. Fillmore bedenkt de titel meestal pas als hij klaar is met de montage.’

‘Juist,’ zei Arie. ‘Hadden we niet iets afgesproken over geld? Tweehonderd dollar per dag plus onkosten?’

Jane keek hem aan of ze tegenover een kind stond dat een beetje achterliep. ‘Denk je echt dat ik hier op straat ga staan uitbetalen of zoiets. Maak maar een uitgebreide onkostennota met bonnetjes, afrekeningen en stempels. Ik kijk de nota door en als alles klopt maak ik het geld over op je rekening. Het nummer kun je in het hotel geven, gelijk met je adres. O, ja. Je mag wat mij betreft in het Hyatt blijven zolang je wilt, maar wij vertrekken om een uur of tien vanavond en vanaf die tijd zijn de kosten natuurlijk voor jouw rekening.’

‘Ja,’ zei Arie zwak. ‘Allicht. Dat snap ik.’

‘Tot straks dan. En wacht niet te lang, want we gaan vanavond terug naar huis.’

‘Fijn,’ zei Arie toonloos. ‘Prachtig, en met dank voor je inspanningen, Arie Rose. We zijn blij dat je ons hebt willen helpen.’

Hij keek Jane na tot ze tussen de toeristen was verdwenen en liep met langzame passen, en een hoofd dat suisde alsof hij net een draai om zijn oren had gehad, een van de steile klinker-

weggetjes op die de verbinding vormden tussen de weg langs de rivier en de drukke Bay Street. Arie was voor geen kleintje vervaard en hij stond zelden met zijn mond vol tanden, maar van de manier waarop de filmploeg uit elkaar was gespat was hij toch een tikkeltje beduusd geraakt. Wel vier tikkeltjes. Arie liep en dacht en hij keek geen seconde om zich heen. En dat had hij beter wel kunnen doen.

Voor wat zich in de komende minuten zou gaan afspeelen moet je je voor kunnen stellen hoe de wegen langs de Savannah River er uitzien.

De stad Savannah was aangelegd op een punt waar de rivieroever hoog genoeg was om overstromingen te voorkomen. Direct langs de rivier was van basaltkeien en ballaststenen - de stenen die schepen vroeger in hun ruim meevoerden om kapseizen te voorkomen - een weg gemaakt die voor voetgangers en karren was bedoeld. Aan deze hobbelweg verrezen pakhuizen. Ze waren allemaal minstens vier verdiepingen hoog en dat had een reden. Pas vanaf de derde verdieping kwamen de gebouwen boven de steile oeverrotswand uit en wie vanaf het centrum keek zag dus pakhuizen die ongeveer even hoog waren als de huizen in de stad. In de ruimte die overbleef tussen de achterkant van de pakhuizen en de oeverwand werden aanvoerweggetjes gemaakt. Ze werden niet aangelegd volgens een duidelijk plan. Wie een pakhuis bezat en er iets naar toe wilde brengen maakte gewoon een toegang. In de 'geul' tussen de pakhuizen en de oeverwand was daardoor een bizar stelsel aan weggetjes, paden, trappen en verbindingen ontstaan dat toegang bood tot elke verdieping van elk bouwsel. Over al die wegen en gangen werd vele jaren katoen aangevoerd om te worden verscheept naar Europa, maar na de sluiting van de katoenbeurs zochten de exporteurs andere havens en kwamen de pakhuizen leeg te staan.

In de loop der jaren namen souvenirwinkels en restaurants de ruimtes in gebruik voor het lokken van toeristen. Die toeristen hadden alleen belangstelling voor de rivierkant en tussen de gebouwen en de oeverwand kwam al gauw bijna niemand meer. Dat

was maar goed ook, want de afvalcontainers hadden er een plaats gevonden en in een temperatuur van ruim dertig graden wil een restje vis of een emmertje vleesafval nog wel eens leiden tot interessante schimmelculturen met een boeiend luchtje.

Wie van de rivier naar de stad wilde kon kiezen. Hij kon een van de drie rechtstreekse verbindingen nemen tussen River Street en het centrum of hij kon pandoeren door het chaotische wegensysteem dat Factors Walk was genoemd, maar dat door de containers het meest deed denken aan een open abattoir.

Arie sloeg door pure onoplettendheid een zijpad van een van de verbindingswegen in en kwam uit bij een smalle stenen trap achter de pakhuizen. Hij werd daarbij van ruime afstand gadeslagen door Jan Prins die aan zag komen wat er dreigde te gebeuren, maar die veel te ver weg was om te kunnen ingrijpen.

Jan had tijdens de filmopnamen nauwelijks op Arie gelet, maar des te meer op toeristen in zijn buurt. Zwartmans Milhouse ontwaarde hij niet, maar hij zag wel een kleine, vierkante man die er uitzag of hij een flink deel van zijn leven in een sportschool had doorgebracht. De man kwam niet direct in Aries buurt, maar hij verloor hem evenmin uit het oog. Hij bleef zoveel mogelijk in de schaduw van de bomen, maar liep op een holletje naar de dichtstbijzijnde verbindingsweg met het centrum toen duidelijk was dat Fillmore genoeg gefilmd had.

Verborgen tussen twee scheef op de hobbelpad geparkeerde auto's, keek hij toe hoe Arie met gebogen hoofd en de handen diep in de zakken in de richting van Factors Walk sjokte. Hij kwam in de benen toen Arie het zijpad opliep.

Jan voelde een rilling langs zijn ruggengraat lopen en deed het enige wat hij kon doen. Hij zette beide handen om zijn mond en gaf een brul. 'Bolle. Kijk uit.'

Jan brulde in het Nederlands en de vreemde klanken deden de man opkijken. Hij zag Jan, balde een vuist en rende in de richting van Arie die de smalle trap aan het beklimmen was.

Arie hoorde de kreet ook, maar hij had zwaar lopen piekeren over de filmploeg en deed seconden over een reactie. Roept er

nou iemand, dacht hij eerst, en daarna: Wie loopt er nou te brullen bij deze hitte?

Pas toen alle schakelingen tussen zijn hersenhelften tot stand waren gekomen klonk onder zijn schedeldak een alarmbel. Arie verstarde, keek om zich heen en zag schuin beneden hem Jan met de armen wieken.

Wat doet die dolle Jan nou, dacht hij, en toen pas zag hij de man. Het moet worden gezegd dat vanaf dat moment alles bij Arie liep alsof al zijn raderen nog die ochtend opnieuw op elkaar waren afgestemd en doorgesmeerd. Hij schoot binnen twee seconden van zijn eerste naar zijn vierde versnelling en stormde de trap op. Helaas was de aanvangssnelheid van de man achter hem aanzienlijk groter en had die aanmerkelijk minder gewicht te torsen.

De man greep een van Aries enkels en liet zich plat tegen de traptreden vallen. Arie trok de man drie volle treden mee omhoog, maar toen was ook bij hem de snelheid er uit.

‘Hier, jij,’ hijgde de man.

‘Had... je... gedacht,’ zei Arie die zijn longen voelde werken als blaasbalgen. Hij deed het slimste wat hij kon doen. Hij probeerde zich niet los te wurmen, maar liet zich zakken en zette zijn vrije voet tegen de neus van de man. Arie trapte niet, maar liet zich met een gestrekt been zakken waarbij zijn gehele gewicht zich verplaatste naar het hoofd van de man. Geplet worden door een menselijke massa als die van Arie is al geen pretje als het op een vlakke straat gebeurt, maar op een steile trap is het ronduit verwoestend. De gezamenlijke combinatie van zwaartekracht en ontketend Roos-gewicht scheurde de man eerst los van Aries voet en daarna van de gehele trap. Hij maakte niet zoals in spannende films altijd gebeurt koprollen achterover, maar stortte naar beneden als een baal nat zand die over een muur wordt gekwakt.

Menigeen zou minutenlang zijn blijven liggen, maar de man was van weerbarstiger materiaal. Hij kreunde twee keer, hijgde drie keer en trok zich omhoog aan de trappleuning.

Ho even, dacht Arie verbouwereerd. Zit er echt nog leven in die vent?

Dat zat er, en niet zo’n beetje ook. De man was in een mum van

tijd elf treden verder en voor Arie op stoom lag was hij al bijna halverwege.

Geschrokken rende Arie het laatste stuk trap op en hij zag dat hij zich nu op de tweede van het drie verdiepingen tellende wirwarwengenstelsel achter de pakhuizen bevond. Er was geen mens te zien. Een kat schoot weg en even dacht Arie dat hij gepiep in doodsnoed hoorde, maar dat moest zijn eigen ademhaling zijn geweest.

Met een zwoegende borstkas rende hij op het muurtje van een smalle loskade af. Links van hem was een nis met aan het einde een houten deur die op een kier leek te staan, rechts stond een metershoge container die een onaangename lucht verspreidde. Arie zwenkte automatisch naar links, bedacht zich en nam een aanloop. Hij haalde het net. Met een onderarm en een hand klemde hij zich vast aan de bovenrand van de container. Met zijn tenen langs het metaal schrapend zocht hij houvast. Een ogenblik vreesde hij dat hij hulpeloos tegen de containerwand zou blijven hangen, maar toen hij zijn achtervolger hoorde roepen kreeg hij extra krachten. Met een ruk trok hij zich in evenwicht op de bovenrand en langzaam alsof hij een afvalbak was die werd geleegd, kieperde hij om. Hij kwam op zijn rug terecht, hoorde iets kraken en rook een lucht die hem de adem benam. Vlees, dacht hij, en vis, en nog een soort drab ook. Kraakte ik nou net een paar honderd graten of kraakte ik mijn rug?

Voorzichtig bewoog hij zijn armen en benen, daarna strekte hij zich. Alles bewoog en nergens voelde hij een scheut pijn.

Nog best van af gekomen, dacht Arie optimistisch en hij hijgde uit. Daar kreeg hij spijt van. Wie adem verliest moet nieuwe adem halen en toen Arie een teug lucht nam voelde hij kramp van zijn slokdarm tot zijn stuitje.

Lieve loeiende loris, dacht hij, terwijl hij een hand tegen zijn neus drukte. Als die vent me langer dan drie minuten in deze container houdt dan smeed ik hem om een pak slaag. Een paar builen is niks in vergelijking met deze kwellings. Hij keek omhoog, zag strakblauwe lucht en luisterde naar de man die hem sommeerde naar buiten te klimmen.

Eén geluk heb ik, dacht Arie met galgenhumor. Die vent klimt

nooit naar binnen, niet als hij halverwege zijn neus een keer ophaalt. Zou Jan nog in de buurt zijn of zit hij op een bankje bruin te worden in de zon?

Jan had de vlucht van Arie met verbijstering gadeslagen. Honderd meter verderop liepen hordes toeristen, maar hier op Factors Walk kon iemand worden achtervolgd zonder dat ergens een alarmkreet klonk: het was bijna een mirakel.

Hij overwoog hulp te halen, maar voorzag dat dat zou uitlopen op een eindeloze reeks kletsverhalen over de reden van de renpartij. Aries belager aanvallen kwam niet serieus in hem op. Eén blik was voldoende om te zien dat hij geen schijn van kans zou hebben.

‘Maar het moet gek zijn wil ik niet minstens een onsje meer hersens hebben,’ bromde Jan. Hij bekeek de situatie en rende toen de trap op naar de bovenste verdieping. Hangend over een ijzeren leuning kon hij net in Aries container kijken.

‘Psst,’ zei hij. ‘Zie ik een rode jongen die hulp nodig heeft?’

Arie hief zijn vollemaans gezicht. ‘Ben je daar eindelijk? Doe iets nuttigs, jongen. Geef die vent een mep.’ ‘Met mijn blote handen zeker. Ik kijk wel uit.’ Jan boog zich voorover, kneep in zijn neus tegen de stank en zei gesmoord: ‘Waar sta jij nou in te trappelen?’

‘Afval, man. Vlees- en visresten en een soort vet.’ Arie hief een been en toonde een schoen vol smurrie. ‘Een soort halfgesmolten vet of zoiets. Vet met een akelige lucht. Ben je hier om te helpen of werk je vandaag voor de keuringsdienst van waren?’

Jan haalde adem, verschoot van kleur en legde een vinger tegen zijn neusgaten. ‘Allemachtig, wat een lucht. Zie ik daar links van je iets van hout?’

Arie kokhalsde en keek opzij. ‘Wat zou dat, wil je er mee gooien?’

‘Nee,’ zei Jan op besliste toon. ‘Jij gaat gooien. Zoek een stuk plank of balk voor mij en gooi het op. Ik loop om en leidt die vent af. Als ik fluit klim je naar buiten. Als we hem tussen ons in hebben dan krijgen we hem wel klein.’

De man buiten schopte boos tegen de container en riep krachtige

woorden naar Jan en Arie. Jan lachte hem vriendelijk toe en bleef een schuin oogje houden op zijn vriend die in de container rondrommelde.

‘Hebbes,’ riep Arie die tussen resten afval, lappen karton en gescheurd plastic een half gedemonteerde houten stoel ontwaarde. ‘Hier ligt een losse poot. Vangen, Jan.’

Jan greep de stoelpoot, rook de lucht die er af kwam en deinsde terug. ‘Lieve grootmogol, Arie, lag er niets dat minder stinkt?’

‘Volgende keer neem ik parfum mee als er ruzie dreigt,’ beloofde Arie. ‘Schiet nou maar op.’

Jan vermande zich en greep de poot stevig beet. ‘Ik loop nu om. Kijk uit, want die vent wil naar binnen klimmen.’

Arie keek met een grimmig gezicht naar de rand van de container. Is die knaap echt zo gek om dat te proberen, dacht hij. Daar zal hij plezier aan beleven. Hij pakte een los stuk hout en zette zich schrap. Twee handen klemde zich vast om de rand. Arie wachtte en glunderde. Een hoofd verscheen. Arie zwaaide met de plank. Hoofd en handen verdwenen en er klonk een dreigend gegrom.

Weer een kop met een bult, stelde Arie vast. Aan bulten geen gebrek de laatste tijd. Nu even wachten op het seintje van Jan.

Dat kwam nog geen halve minuut later en Arie wist precies wat het betekende. Hij trok zich op aan de rand, zwaaide zijn benen naar buiten en liet zich zakken. Op tien meter afstand stond de man tegenover Jan die zijn belager van zich afhield door als een dolle met de stoelpoot te zwaaien.

Daar zullen we even een eind aan maken, dacht Arie. Hij sprintte op zijn tenen, haalde uit en luisterde met voldoening naar het zovende geluid van de plank en de knal van het hout op de schedel. De man ging neer als een blok beton.

Jan gooide de poot weg. ‘Pak ‘m beet. Achter de container met hem.’

‘En dan? Vastbinden?’

‘Met wat? Visgraat? Laat naar je kijken. We fouilleren hem en gaan er vandoor. Straks hebben we achttien man politie op onze huid. Het is toch al een wonder dat niemand ons heeft gezien.

Arie pakte de portefeuille van de man en keek er in. ‘Geld. Een

creditcard. Rijbewijs. Deze vent heet Frank Pierce,' zei hij.
'Fijn voor hem,' hijgde Jan. 'Moetje zien wat ik heb gevonden.'
Hij hield een foto omhoog waar Arie vol verwarring naar keek.
'Ben ik dat?'
'Bijna,' zei Jan. 'Je lijkt er op. Deze foto is van acteur John
Adams. Twintig jaar geleden dan. Kom nou maar mee. Meer
moois vinden we niet en we zijn hier al veel te lang.'

Ze hijgden als karrenpaarden toen ze in Bay Street waren.
'Weer goed afgelopen,' stelde Arie vast. 'Wat nu?'
Jan keek zuinig. 'Je stinkt als een vuilnisbelt waar ze zestien jaar
afval op hebben gedumpt,' zei hij vol ontzag. 'Zo kun je echt het
Hyatt niet in, dikke. Moet je die schoenen zien, het vet druipt er
nog steeds af.'
Arie schudde met een voet en zag vettige druppels op straat
spatten. 'Ik pieker er ook niet over om naar het Hyatt te gaan,'
zei hij. 'Misschien heeft Pierce vrienden en wachten ze me daar
op. We gaan naar jouw kamer.'
Jan sperde zijn ogen open. 'Mijn kamer? Dan stinken al mijn
kleren binnen drie minuten naar... naar... naar jou.'
'Dan haal je ze maar zo gauw mogelijk weg. Ren vooruit, pak je
kleren bij elkaar en laat water in het bad lopen. Ik wacht tien
minuten, trek mijn schoenen uit, sprint op mijn sokken naar
binnen en duik in bad. Ga daar nou niet over zeuren, want er
zitten ook visresten aan me en straks verzamelen alle zwerfkatten
van Savannah zich om me heen.'
Jan schoot in de lach. 'Arie Roos, de kattenvanger van Savannah.
Je kunt beroemd worden. Loop naar dat parkje daarginds, daar is
het rustig. Tot zo.'
Een kwartier later lag Arie te weken en zette Jan zijn bagage
voor alle zekerheid buiten de deur van kamer 128 van de Quality
Inn.

Een kidnapping rond middernacht

In kamer 128 van de Quality Inn was een kleine afstandsconferentie gaande. Arie lag in bad en blies zeepbubbels, Jan zat bij de geopende buitendeur en probeerde met een reclamefolder van het motel de slechts langzaam afnemende vlees-vis-vetlucht naar buiten te drijven.

‘Dus als ik het goed begrijp zit Bob op wacht bij het Marriott hotel, in de hoop dat John Adams verschijnt, de acteur die jaren geleden op mij leek,’ zei Arie, terwijl hij zijn haren voor de derde maal waste met motelzeep die maar niet wilde schuimen.

‘Adams speelde toen de hoofdrol in de tv-serie Red Danger. Daar heeft hij zijn bijnaam aan te danken. Het rode haar kwam van een pruik.’

‘Waarom had Frank Pierce een oude foto van Adams bij zich, denk je?’

Jan zuchtte diep. ‘Geen idee, maar aan de oude foto en aan de gelijkenis met jou hebben we deze hele toestand te danken, daar durf ik alle rode pruiken van Savannah onder te verwedden. Ik hoop dat Bob erachter komt wat Adams in Savannah aan het uitspoken is.’

‘Zou je niet eens gaan kijken?’

‘Waarom? Bob kan zich heus wel alleen redden. Als hij iets aantreft dat de moeite waard is dan belt hij naar deze kamer.’

Arie dook onder, blies als een walvis en maakte gesmoorde geluiden toen hij boven kwam. ‘Water in mijn oor,’ zei hij nijdig.

‘Water met vetbobbeltjes. Wat jij eerst moet doen is de koffer halen waarin mijn kleren zitten. En de Chrysler natuurlijk, onze mooie, grote LHS. We moeten een auto bij de hand hebben voor het geval Bob een ijltelefoontje pleegt.’

Jan stak zijn hoofd buiten de deur en nam een hap lucht.

‘Waarom de Chrysler? Een kleine auto is veel handiger.’

‘Omdat ik er mee vervoerd moet worden,’ zei Arie. ‘En omdat mijn kleren al in de bagageruimte liggen. Ik had een vooruitziende blik. Een kleintje weliswaar, maar toch, het was vooruit-

ziend. Haal de auto nou op en zet hem hier op de parkeerplaats. Straks gebeurt er iets en hebben we binnen een minuut vervoer nodig, je weet hoe die dingen soms gaan. Bovendien heb ik mijn koffer nodig. Als je niet als de weerga een schoon shirt en bruikbare schoenen haalt dan trek ik mijn oude kloffie stante pede weer aan en dan houd ik het aan ook.'

Jan verschoot van kleur. 'Maar dat moet niet. De kleren die je aan had moeten worden gedumpt. Ik gooi niet snel iets weg, dat weet je, maar ik denk niet dat iemand ze ooit nog schoon krijgt.'

'Schiet op dan,' beval Arie. 'Straks belt Bob en dan moet ik gekleed in een stel handdoeken van de Quality Inn en op blote voeten op zoek naar een taxi. Zie je het tafereel voor je?'

'Jammer dat het intussen donker is geworden,' zei Jan nuchter, 'dat haalt wel wat glans van de zoekpartij af.' Hij schoof zijn koffer in de kamer en viste met twee vingers de sleutel van de Chrysler uit Aries broekzak. 'Ik ben al weg. Je vieze kleren gooi ik wel ergens in een afvalbak.'

Jan was na een dik kwartier terug en kort erna verscheen Arie in de kamer. Hij glom van oor tot oor door de zeep en shampoo en zag er uit of hij op visite moest bij zijn grootouders.

'Keurig,' zei Jan. 'Je ziet er niet alleen uit als een doorvoede potvis, je ruikt er ook naar.'

Arie keek geschrokken. 'Nog steeds?'

'De lucht van rottend afval krijg je maar zo niet weg, dat weet je. Ik ruik bovendien knoflook en dat is minstens zo hardnekkig. Ik zou wel eens willen weten waar Bob uithangt.'

Arie bewoog een hand alsof hij stond te wikken en te wegen.

'Toch maar kijken bij het Marriott?'

'Nee,' zei Jan meteen. 'Doen we niet. Als we ons gaan opsplitsen en Bob heeft ons ergens nodig dan verliezen we tijd als we eerst elkaar moeten opzoeken. We wachten en kijken naar de sterren. Bob belt heus wel.'

Dat deed Bob, maar niet voor het bijna middernacht was.

Jongeheer Bob Evers had urenlang niet bepaald het gevoel dat hij aan de dag van zijn leven bezig was. Hij had de Metro zo gepar-

keerd dat hij een goed zicht had op de entree van het Marriott hotel en zag voornamelijk auto's die af en aan reden en die gasten uit- dan wel inlaadden. Daar was bijzonder weinig spannends aan te beleven en daarom hield Bob zich bezig met een probleem dat iedereen kent die langere tijd in een warm land is geweest.

Als hij de motor uitzette en de ramen opendraaide dan werd hij langzaam maar zeker gesmoord door de hitte. De eerste minuten ging het wel, maar de temperatuur onder het metalen dak steeg minstens een graad per minuut en binnen het kwartier voelde hij het zweet langs zijn wangen lopen. Als hij de ramen dichtdraaide en de airco aanzette werd het weliswaar aanmerkelijk koeler, maar voor het op gang houden van het luchtkoelingssysteem moest de motor blijven draaien. Dat een ronkende motor brandstof kostte zat Bob niet dwars, maar hij besepte wel dat een auto die urenlang met een pruttelende motor stilstaat op een parkeerplaats enige bevreemding kan wekken. Na rijp beraad koos hij voor afwisseling en het gevolg daarvan was dat hij zat te rillen of bijna afnokte van de hitte.

Erg blij was Bob niet met de situatie. Na een paar uur was er zelfs sprake van een soort stille woede die zich richtte op de hitte in het algemeen en de Savannah-zon in het bijzonder. Nog wat later volgde wanhoop, uitlopend in de stellige overtuiging dat Adams nooit zou verschijnen en dat hij, Bob Evers, gedoemd was vier keer 24 uur te bivakkeren op een parkeervak van drie bij vijf meter.

Toen John Adams eindelijk verscheen kon Bob zijn ogen niet geloven. Hij tuurde tegen de laagstaande zon in naar de ingang en volgde elke beweging van de man die naar buiten was gekomen. De lengte klopte, de omvang ook.

'Dat is 'm,' verzuchtte Bob. 'Het werd tijd ook. Ik ben benieuwd of ik nog ooit mijn zitvlak los kan scheuren van de zitting... Wat doet die vent nu?'

Hij zonk terug toen hij zag dat Adams een sleuteltje gaf aan een jongen die aan de zijkant van het hotel verdween en even later terugkwam met een glanzende Buick Le Sabre. Adams knikte kort, gaf de jongen een biljet en stapte in. Met een schok schoot de Le Sabre vooruit.

Bob grinnikte. Huurauto, dacht hij. Adams is nog niet gewend aan de pedalen. Ik mag zelf ook wel uitkijken met deze Metro. Een versnelling is heel leuk, maar na al die automaten is het toch opletten.

Hij wachtte tot hij zag dat Adams Broad Street opreed en gaf langzaam gas, terwijl hij zuchtte van opluchting. Er viel weer iets te doen en dat was tijd ook, vond Bob.

Adams reed zonder opvallend veel aandacht te besteden aan de auto's achter hem met een kalm gangetje de stad uit en sloeg al snel een smalle weg in. Vanaf dat ogenblik werd het volgen een zenuwslopende bezigheid, want Adams haalde vreemde toeren uit. Eerst dacht Bob dat de man bezig was aan een ingewikkelde route om achtervolgers van zich af te schudden, maar na enkele minuten drong het tot hem door dat er iets anders aan de hand was.

Hij is verdwaald, dacht Bob. Het zal hem een zorg zijn wie er in zijn buurt rijdt. Hij zoekt een bepaalde weg, of een restaurant of zoiets. Het enige waar ik voor moet uitkijken is dat hij op me af komt om de weg te vragen.

Maar zover kwam het niet, want Adams gaf ineens een straal gas alsof hij de juiste weg had gevonden en nu zijn verloren tijd wilde inhalen. Twee minuten later stopte hij met gierende remmen bij een hek waarachter zich een boerderijachtig gebouw bevond.

'Zie je wel,' mompelde Bob. 'Een restaurant, wedden? Adams gaat eten en ik kan weer wachten. Het kan lang gaan duren ook nog, want hij ziet er uit of hij de eetgewoonten van Arie heeft: lang en veel.'

Tot zijn verbazing had Adams echter helemaal geen belangstelling voor het gebouw. Hij reed langzaam tot bij het hek, bekeek een groot, ijzeren bord en gaf daarna gas.

Bob remde ook bij het hek en voelde zich warm worden toen hij het bord las. 'Bonaventure cemetery'. Een begraafplaats.

Vol verbijstering wreef Bob over zijn hoofd. Wat was dat nou? Was Adams op weg om het graf van een familielid of vriend te bezoeken? Maar waarom was hij dan een paar keer verdwaald? Omdat hij vijftien jaar niet was geweest?

Bob had meer vragen, maar de grootste was toch wel: waarom rijdt Adams in een auto een kerkhof op. Omdat hij dacht dat een acteur zich dat kon veroorloven?

Bob aarzelde en reed stapvoets naar de parkeerplaats bij het gebouw. Daar bleef hij wachten, terwijl het aantal vragen zich opstapelde en het aantal zorgen eveneens. Hij kon binnen ongetwijfeld informatie inwinnen over de begraafplaats. Maar wat als Adams in de tussentijd wegreed?

Bob overwoog 23 mogelijke acties en deed uiteindelijk niets. Hij zat en keek langs een eindeloze rij zerken naar een punt in de verte waar Adams was verdwenen. Het Bonaventure was groot, dat was zeker, maar was het zo groot dat iedereen er in een auto overheen mocht crossen?

Dat was het, zag Bob korte tijd later. Achter elkaar reden twee auto's het kerkhof op en even voorbij de parkeerplaats splitsten ze zich. De voorste auto sloeg linksaf, de achterste nam het middenpad dat de breedte had van een flinke verkeersweg.

Bob gaf een knor. Weer een probleem minder, dacht hij. Als die lui over een begraafplaats mogen rijden dan mag Bobbie Evers dat ook. Hij draaide de Metro en ging in een rustig tempo achter de voorste auto aan. Langs een eindeloos lang hek reed hij langs duizenden graven die in sectoren waren verdeeld. In elke sector waren blijkbaar bekende streekgenoten begraven, want het wemelde van de borden die waren voorzien van een naam, het nummer van een graf en van pijlen die de richting aangaven. Bob negeerde de namen, maar keek uit naar auto's. Het was donker aan het worden en dat maakte de kans dat hij zou worden herkend weliswaar kleiner, maar had als nadeel dat hij Adams moeilijk van ruime afstand zou kunnen zien.

Hij vond de Le Sabre op een open plek aan de achterkant van het Bonaventure en zag Adams even later bij een graf staan. Adams was in gesprek en toen Bob zag met wie hij stond te praten dacht hij dat zijn hart drie volle slagen oversloeg.

Was dat... Is dat echt... Hij reed snel door, parkeerde de Metro en liep gebukt terug tot hij niet verder durfde. Op minder dan twaalf meter afstand zag hij Adams. De man was in druk gesprek gewikkeld met Jane Nash...

Twee uur en zes zenuwzinkingen later wist Bob wat er ging gebeuren. Hij had de cameraman aan zien komen, in gezelschap van de belichter. Hij had een man zien naderen met een koffer waarin zich tientallen make-up artikelen bleken te bevinden en hij had de entree gezien van regisseur Millard Fillmore.

Hier zou worden gefilmd, dat was helder als de miljoenen sterren die aan de hemel stonden te flonkeren. Waarom het midden in de nacht moest gebeuren was hem duister, maar hij zag wel steeds meer losse ideeën die hij de laatste dagen had gekregen samenvallen en zich aaneenrijgen tot een herkenbaar patroon.

Bovendien kreeg Bob een inval waar hij zelf bijna paf van stond. Het was er een van het soort dat geboekstaafd diende te worden. Een vijf-sterren-idee, vond Bob. Hij had er wel Jan en Arie voor nodig en dat noodzaakte hem zich terug te trekken en een telefoon te zoeken. Bang dat de filmploeg zou wegelopen was hij niet. Alles wees erop dat Fillmore nog uren bezig zou zijn.

Bob vond een telefoon aan de buitenmuur van het gebouw bij de ingang van het Bonaventure.

‘Jan? Bob hier. Pak een auto en rijd naar het Bonaventure kerkhof... Kerkhof, ja, dat versta je goed. Het ligt een kilometer of wat buiten de stad. Houd een kaart bij de hand, want het is moeilijk te vinden... Adams is hier. Hij is in gezelschap van de hele filmploeg van Fillmore... Wat zeg je? Het verklaart veel? Dat zou ik ook denken. Is Arie bij je?... Niet op zijn kop geslagen deze keer? Dat treft dan... Kom nou maar, dan praten we straks verder. Er is haast bij. Kijk uit dat je niet wordt gevolgd en schiet op. Ik heb een glorieus idee gekregen. Glorieus met een gouden rand, maar daar heb ik jullie en de grote Chrysler voor nodig... Ik wacht jullie op bij de entree. Zorg datje hierbinnen een half uur bent.’

Bob liep op zijn gemak een eindje de begraafplaats op, bedacht zich en wandelde terug naar de telefoon. Minder dan vijf minuten later hing hij de hoorn aan de haak met het gezicht van een kat die een verse kanarie bespeurt.

‘Dat is dat,’ zei hij tevreden. ‘Hoe dit filmavontuur ook afloopt, ik heb in elk geval een pracht van een verrassing voor Jan en Arie.’

‘Heel de club is weer bijeen,’ zong Arie zacht. ‘Allemaal gekken, allemaal...’ Hij klopte Bob op diens rug. ‘Blij je te zien Bobbie. Wat doen we midden in de nacht op een begraafplaats? Spoken zoeken?’

‘Filmsterren zoeken,’ zei Bob. ‘Loop mee naar een donkere plek en luister. Ik zal jullie eerst vertellen hoe het land er bij ligt, daarna hoor je wat ik van plan ben, oké?’ Hij dreef Jan en Arie naar een duistere hoek en vatte de gebeurtenissen van de afgelopen uren samen.

‘Waar het op neer komt is dat Fillmore, Jane en de andere lui van de filmploeg zich ergens aan de achterkant van dit reusachtige Bonaventure klaar maken voor opnamen.’

‘Hoewel Jane me vanmiddag nog verzekerde dat iedereen om uiterlijk tien uur zou vertrekken,’ onderbrak Arie hem.

‘Nou, dat zijn ze overduidelijk niet, dikke. Luister goed. Als er iets misloopt dan brengen we de rest van de nacht en de daarop volgende dag door in een politiebureau. Gaat alles volgens plan dan zetten we Fillmore volkomen klem. Het is duidelijk dat hij ons dagen lang bij het been heeft gehad. Mee eens?’

Jan gaf een knor. ‘Klopt. Ga verder.’

‘Volgens mij was Arie een reserve-acteur die als een soort bliksemafleider moest dienen.’

‘Als Kop van Jut, dat hebben we al eerder vastgesteld.’

‘Maar we wisten niet dat Fillmore na de officiële opnamen ook nog eens stiekem ging filmen. Ik maak me sterk dat hij dat ook in New Orleans en Natchez heeft gedaan, maar daar komen we wel achter. Wat wij gaan doen is John Adams kidnappen.’

Er viel een stilte. In de verte klonk het geluid van een uil, tussen het droge gras ritselden allerlei beestjes.

‘Alles goed met je, Bobbie?’ vroeg Arie na een tijdje.

‘Geen zonnesteek gekregen bij het Marriott?’ wilde Jan weten.

Bobs stem klonk vermanend. ‘Geen grappen, nu. Ik heb de zaak heus van alle kanten bekeken. Adams is toegetakeld door een grimeur. Hij heeft ook even een rode pruik op zijn kale hoofd gehad waardoor hij er uitzag als Aries vader. Die pruik heeft hij afgedaan en daarna is hij een beetje gaan rondsjoeken langs de graven. Er liggen hier blijkbaar nogal wat bekende lieden. In de

buurt van de filmploeg is een stel belangstellenden. Veel zijn het er niet, maar toch al wel een kleine twintig. Jan kan er bij gaan staan en Adams in de gaten houden.'

'En dan?'

'Dan komt het op improviseren aan. Zonder pruik ziet Adams er uit als een heel gewoon mannetje voor wie geen toeschouwer belangstelling heeft. Ik heb hem al twee keer in zijn eentje bij een graf zien staan. Jan wacht zijn kans af, loopt naar hem toe en begint een praatje.'

'Wat moet ik zeggen, Bob? Houd je er rekening mee dat Adams me in het Marriott hotel heeft gezien.'

'Daar houd ik juist rekening mee, joh. Dat is het extraatje dat mijn plan gratis mee krijgt. Je zegt datje de vent kent die Arie heeft overvallen. Hoe heet-ie ook weer?'

'Frank Pierce bedoel je? Die van vanmiddag?'

'Pierce. Je zegt datje opdracht hebt om het werk van Pierce af te maken en dat je blij bent dat je de goede Red eindelijk hebt gevonden.'

'Waarna hij een brul geeft en ik voor straf in een versgegraven gat word gemikt.'

'Niet als je je kaarten goed speelt. Zeg dat je geen drukte wilt. Dat de baas in de buurt is en dat hij een praatje met Adams wil maken.'

'De baas?'

'De baas. The Boss. The Man. Zoek maar een naam. Maar troon hem mee naar de Chrysler. Wij doen de rest.'

Jan trok aan zijn neuspunt. 'En jij denkt dat dit gaat lukken?'

Arie hoorde de aarzeling in Jans stem en gaf hem een duw. 'Het lukt, Prins. Ga in de Chrysler zitten en vogel uit hoe je Adams precies wilt aanpakken. Als je eenmaal weet watje wilt dan overtreft geen mens je.'

'Vast niet,' zei Jan spottend, 'en wat doen we als ik Adams heb gevangen?'

'Zul je wel zien,' zei Bob. 'In de Chrysler, jij.'

Zonder verdere protesten liet Jan zich op de achterbank van de LHS duwen waar hij ging zitten denken tot zijn hersens kraakten.

Bij de filmploeg hing een landerig sfeertje. Jane Nash zat op een laag hekwerkje en schonk koffie uit een thermosfles. Fillmore zat achterin zijn huurauto waarvan alle ramen waren opengedraaid en trommelde verveeld op zijn knieën. De grimeur rommelde in zijn koffer en de cameraman zat op de grond met een van zijn camera's op schoot en leek in slaap te zijn gevallen. Alleen de belichter was actief. Hij sleepte met rollen kabel en werd daarbij een handje geholpen door een paar late bezoekers van Bonaventure die genoeg hadden van het dom staan kijken naar bijna niks.

Acteur John Adams liep een beetje rond. Hij behoorde tot het slag rusteloze mensen dat geen minuut stil kan zitten en was meteen nadat hij uitbundig in de make-up was gezet tochtjes gaan maken over de begraafplaats. Veel licht was er niet en nadat hij twee keer zijn schenen had gestoten was hij teruggekuierd naar de filmploeg en had hij een staaflantaarn geleend van de belichter.

Gewapend met die lantaarn was hij weer op pad gegaan. Zijn eerste rondjes waren kort geweest, maar nadat hij alle graven in de onmiddellijke nabijheid van de filmploeg had bestudeerd was hij verder gelopen. Een maal was hij benaderd door een belangstellende, maar nadat hij op barse toon had gezegd dat hij geen acteur was en ook nimmer wilde worden had iedereen hem met rust gelaten. Hij zigzagde langs de zerken, bestudeerde de opschriften en dwaalde langzaam af.

Jan zag het met verbijstering aan.

'Als we even wachten dan loopt hij vanzelf naar ons toe,' zei hij.

'We hoeven alleen het portier van de Chrysler maar open te zetten. Hij loopt zo naar binnen.'

'Als we een seconde te lang wachten klinkt de kreet dat de opnamen beginnen en dan zijn we hem definitief kwijt,' bitste Bob. 'Het wordt echt tijd dat jij de kost eens gaat verdienen.'

Het woord verdienen gaf de doorslag. Jan had flink gepiekerd, maar niet alleen over John Adams. Hij had in stilte de onkosten van de afgelopen dagen opgeteld en was trillerig geworden van het resultaat. Er diende echt op korte termijn een financieel succesje te worden geboekt vond Jan en de basis van dat succes kon

alleen worden gelegd middels de kidnapping van de acteur die zachtfluitend langs graven liep te darren.

Jan trok zijn vochtige shirt los van zijn rug, haalde twee keer diep adem en ging op pad. Hij pakte het handig aan, zagen Bob en Arie die gespannen toekeken. Hij rende niet op Adams af, maar deed ongeveer hetzelfde als de acteur: hij vouwde zijn handen op zijn rug, floot bijna toonloos een lied en slenterde op zijn dooie gemak over de paden. Jan benaderde Adams met opzet niet van achteren, maar liep schuin van voren op de acteur af. Die hoorde hem komen, scheen een fractie van een seconde langs Jans benen en wandelde verder. Niets bijzonders, dacht John Adams, gewoon een nachtelijke bezoeker die op weg is naar de filmploeg.

Jan bleef fluiten tot hij Adams bijna voorbij was, draaide zich met een ruk om en porde met een duim in de rug van de acteur.

‘Dit is een pistool,’ siste Jan. ‘Houd je rustig en er gebeurt niets wat niet te herstellen is.’

De rug van Adams verstrakte. ‘Wat... wat is dit?’

‘Bezoek,’ zei Jan. ‘Opdracht van de grote baas. Frank Pierce heeft de zaak vanmiddag verprutst, maar ik had je door. Ik houd je al de hele dag in de gaten, al vanaf het Marriott. De baas heeft je ook door, daar kom je nog wel achter.’

‘Buchanan?’ fluisterde Adams. Zijn rug begon te trillen en een ogenblik was Jan bang dat de man in huilen uit zou barsten.

‘In eigen persoon,’ zei Jan. ‘Hij is hier, hij wil je spreken.’

Adams leek niet in staat om zich te bewegen. Zijn lichaam beefde en Jan hoorde hem slikken. ‘Hie... hier?’

Jan pakte de staaflantaarn en gaf Adams een por. ‘Hier. En kom nou maar mee, want als hij nog langer moet wachten dan maak je het alleen maar erger.’

‘Ja,’ zei Adams. ‘Ja, jaja.’ Als een roestige machine waarvan de raderen niet goed op gang willen komen zette hij zich in beweging.

‘Hebbes,’ zei Jan, terwijl hij Adams op de achterbank van de Chrysler duwde. ‘Hebben de heren iets bij de hand om hem te vastbinden, of slaan we hem elke drie minuten met een grafzerk?’

Arie bukte zich. 'Hij heeft schoenen met veters aan. We binden zijn duimen vast en zijn grote tenen, dat is meer dan afdoende.'

'Snel dan,' beval Jan. 'Volgens mij is deze vent uitgetrild.'

Adams had zichzelf weer in de hand. Zodra hij merkte dat hij drie jongens om zich heen had en geen stel doorgewinterde gangsters had hij zijn stem verheven. Het was een zware, luide stem en hij sprong er niet voorzichtig mee om. 'Heeellupp, ik word...'

Bob drukte een hand tegen Adams mond en trok hem achterover. 'Waffel dicht, jij. Als je meewerkt gaat alles goed. Als we de filmploeg op ons dak krijgen dan gebeuren er ongelukken. Vooral met jou.'

Jan hielp Arie een handje met het uittrekken van Adams schoenen en sokken en samen bonden ze zijn duimen en de grote tenen aan elkaar.

'De vent had zijn voeten wel eens mogen wassen,' mopperde Arie.

'Zeur niet,' zei Jan.

'Ik ruik anders iets vissigs en dat komt niet van Adams,' meldde Bob. 'Ho even, jij. Gaan we bijten?' Hij klemde het hoofd van de acteur steviger vast en liet pas los toen Jan had uitgelegd wat er zou gebeuren als de acteur nog een keer schreeuwde.

'Buchanan is hier niet,' waarschuwde Jan, 'maar ik weet waar ik hem kan bereiken. Frank Pierce heeft me alles verteld. Houd je dus rustig.'

'Buchanan?' fluisterde Arie, maar Jan gaf hem een por. 'Ga aan weerszijden van deze vent zitten,' beval hij. 'Bob, jij links, Arie rechts. Ik wil nu weten wat er in de afgelopen dagen aan de hand was en dat wil ik horen zonder onderbrekingen, bedreigingen of daarop gelijkende flauwekul.' Hij porde met een vinger in Adams buik. 'Ben ik duidelijk?'

'Ja,' zei Adams. Zijn stem klonk nog een weinig onvast, maar de ergste schrik leek geweken. 'Wie zijn jullie?'

Jan scheen met de lantaarn. 'Dat daar is Arie Roos, of Arie Rose, Red Rose, alle namen zijn gebruikt door Fillmore en zijn blauwogige, vonkenschietende assistente. Arie is drie, nee, vier keer aangevallen, op zijn kop getimmerd, in struiken gemikt en door afvalresten gehaald alleen omdat hij voor acteur John Adams

werd aangezien. Wij willen weten wat er precies aan de hand was.'

'O, dat!' zei Adams op een toon van: maak je daarom zo'n drukte? 'Ik heb een akkefietje met iemand die geld van me krijgt. Buchanan dus. Hij zit achter me aan. Ik heb het geld even niet en daarom bedachten Fillmore en ik een truc. Hij zou iemand huren die op me leek en hij zou aan de opnamen flink wat ruchtbaarheid geven. Hier in Savannah heeft de krant er over geschreven. Over de filmerij in het Forsyth Park en bij de rivier wel te verstaan, niet over de opnamen van vanavond.'

Jan trok de internetfoto uit zijn zak en hield die voor Adams ogen. 'Waarom had Frank Pierce een soortgelijke foto bij zich?' Adams lachte kort. 'Omdat Buchanan een foutje had gemaakt. Hij heeft contacten in het hele land, dat weet je.'

'Is ons bekend,' loog Jan met een stalen gezicht.

'Nou, hij belde een vriendje met de mededeling dat John Adams hem geld schuldig was. Dat vriendje wilde wel helpen. Hij kende Adams van de serie Red Danger. Het kwam geen seconde in hem op dat ik iets ouder ben geworden en dat ik in de serie een rode pruik op had. Toen we er achter kwamen dat hulpjes van Buchanan iemand zochten met rood haar kwamen we op het idee een vervanger te zoeken.'

'In New Orleans?'

'Eerder al, maar in New Orleans vond Jane pas iemand die geschikt was.'

'Dat was Arie,' zei Jan, 'zo ongeveer de enige reserve-acteur die zich niet snel in de luren laat leggen, ongeacht het soort en de kwaliteit van de luur. Wij...'

Hij schrok op toen hij in de verte geluiden hoorde. 'Wat is dat?'

'De filmploeg,' zei Bob rustig. 'Ze zoeken Adams.'

Jan bewoog nerveus. 'Wat doen wij nu? Maken dat we weggomen?'

'We gaan een handje helpen,' zei Arie. 'Ik zorg voor de finale van dit avontuur. Pak de sokken van deze grapjas en stop ze in zijn mond. Als ze stinken dan is dat zijn eigen schuld. Loop straks maar achter me aan. Ik weet precies hoe we het varkentje Fillmore kunnen wassen.'

Toen Arie naast de Chrysler stond klonken er van drie kanten kreten. Links van hem herkende hij de stem van Jane Nash, ergens rechts van haar liep Fillmore te brullen en op iets grotere afstand hoorde hij de stemmen van onbekenden.

Alle toeschouwers zijn ingeschakeld, dacht hij. Ik denk wel dat ik straks enige belangstelling zal trekken.

Hij negeerde alle geluiden, maar liep rechtstreeks naar de plaats waar gefilmd moest worden. Vergissen kon hij zich niet, want de belichter had drie lampen ontstoken en die gaven tezamen een smak licht.

Precies midden tussen de lampen bleef Arie staan. 'Wordt er hier misschien gefilmd?' vroeg hij spottend.

De belichter was de enige die was achtergebleven. Hij staaarde Arie aan, sloot zijn mond met een klap die klonk als het breken van een droge tak en gaf een schreeuw. 'Hierheen allemaal, hier naartoe.' Achter elkaar kwamen ze aanrennen: de cameraman samen met de grimeur, de kleine Fillmore, Jane.

Fillmore was de eerste die iets zei. 'Jij?!'

'Ik,' zei Arie waardig. 'Ik kreeg de indruk dat hier hard een reserve-acteur nodig is omdat de ster van de scène ontbreekt. Klopt dat een beetje?'

'Hoe...' hakkelde Fillmore. 'Waarom... Wat...'

Arie telde af op zijn vingers. 'Eerst het hoe. Ik ben hier in een auto, samen met mijn vrienden. Met Bob Evers die toch maar besloot in mijn buurt te blijven en met Jan Prins die in de buurt van Bob bleef. Met z'n drieën hebben we Richard Milhouse en zijn maatjes klein gekregen en vanmiddag hebben we gangster Frank Pierce doen afdruipe. Vanavond kwamen we ineens John Adams tegen waarna hij besloot een eindje om te gaan.'

'Waar is hij?' vroeg Fillmore dreigend.

Arie bleef onverstoort. 'Nu het waarom. Omdat jij mij hebt gebruikt als Kop van Jut. Ik kan daar tegen, maar mijn hoofd niet, dat is in de loop der jaren allergisch geworden voor gebeuk met planken, stenen, staven en pistolen. Tot slot het wat. Wat doen wij hier? Wij zijn hier omdat we nieuwsgierig zijn aangelegd.' Hij ging op een steen zitten. 'Stuur nou eerst de omstanders weg en kom er dan bij zitten. Adams is waar wij hem willen hebben en je

ziet hem heus niet terug voor wij dat goed vinden.’ Hij zag dat Fillmore aarzelde en gaf het laatste duwtje. ‘Doe nou maar wat ik zeg anders nemen we Adams mee en leveren we hem subiet bij baas Buchanan af.’

Fillmore keek verslagen. ‘Dus dat weet je ook al?’

‘Wij weten alles,’ zei Arie zonder een spier van zijn vollemaansgezicht te vertrekken. ‘Alles, op een paar kleine kleinigheden na en die willen we van jou horen.’

Toen Fillmore inzag dat zwijgen hem niet verder zou helpen zakte hij in elkaar op een kist waarin kabels waren vervoerd en stroomden er woorden uit hem als lucht uit een lekke ballon.

In grote lijnen kwam zijn verhaal neer op dat van Adams. Het verschil was dat de acteur meer dan een klein verschil van mening leek te hebben met gangsterbaas Buchanan.

‘Het punt is,’ zei Fillmore, terwijl hij een gezicht trok of hij iemand wilde bijten, ‘het punt is dat Adams een wilde, woeste gokker is. Dat was hij al toen hij de serie Red Danger maakte en dat is hij altijd gebleven. Het heeft hem in feite zijn carrière gekost, want niemand wilde hem nog hebben voor grote projecten zoals een speelfilm. Hij deed kleine klusjes, zoals optreden in documentaires.’

Fillmore keek met een ruk op. ‘Vergis je niet. Als acteur is hij goed. Hij kent het vak en hij heeft bovendien een pracht van een commentaarstem. We waren blij dat hij aan onze documentaire wilde meewerken. Helaas kwamen we er snel achter dat hij hier en daar nogal wat schulden had.’

Arie hief een hand, gaf een teken aan Jan en Bob die buiten de lichtkring hadden staan wachten dat ze dichterbij moesten komen en zei: ‘Was het niet veel handiger geweest als jullie die schulden hadden betaald?’

Fillmore blies vol verontwaardiging zijn wangen bol. ‘Dacht jij dat we dat niet overwogen hebben. Dat we al de rompslomp met een vervanger en met stiekeme opnamen laat op de avond en in het midden van de nacht op onze hals hebben gehaald om een paar dollar uit te sparen. Er was gewoon geen betalen aan. Adams heeft meer schulden dan mijn hele documentaire ooit zal

opbrengen. Dat Buchanan dol is geworden komt niet omdat Adams hem geld schuldig was, maar omdat de aardige, dikke, grappige Adams hem beloofd had te betalen en dat ook deed... met een niet-gedekte cheque. Als je een manier zoekt om een gangster die contacten heeft in 47 van de 50 staten woedend te krijgen dan moet je hem eens betalen met een ongedekte cheque. Als een man als Buchanan eenmaal goed nijdig is dan kan het hem niet schelen wat het gaat kosten om zijn zin te krijgen. Adams moest hem 8.000 dollar betalen. Rente wel te verstaan, het eigenlijke bedrag is aanzienlijk hoger. Zeer aanzienlijk zelfs. Hij moest dus 8000 dollar rente betalen en die zou hij betalen ook, vond Buchanan. Het bedrag zal overigens intussen wel flink zijn opgelopen. In New Orleans was het al 10.000, vertelde je.’

‘Vanmiddag 15.000,’ zei Arie.

‘Dat was waarschijnlijk nog niet eens genoeg geweest. Buchanan wilde Adams straffen en niet zo’n beetje ook. Daar gingen we in elk geval van uit.’

‘Was Adams in New Orleans en in Natchez?’

Fillmore knikte. ‘Na afloop van de opnamen in New Orleans zouden we gaan eten met die lui uit Kansas City. Ik geloof dat Jane je heeft gevraagd mee te gaan, maar dat deed ze voor de vorm. Als je ja had gezegd dan hadden we je moeten afschepen. Het diner was niet ergens in de stad, maar gewoon op de raderboot Creole Queen. Met Adams en met het dixieland orkest. In Natchez hadden we al gefilmd met Adams, maar er waren aanvullende opnamen nodig. Vannacht wilden we de laatste opnamen maken.’

‘Waarom hier?’

‘In Savannah, bedoel je? Of het Bonaventure?’

‘Allebei. Savannah ligt wel erg ver van de Mississippi. Film je hier om Adams uit de buurt van die rivier te houden?’

Fillmore keek verbaasd. ‘Niks hoor. Natuurlijk niet, zo werkt dat niet. Je gooit een script dat je hebt doorgesproken met je distributeurs heus niet zo maar om. Dat was ons probleem ook. Buchanan wist ongeveer waar we zouden filmen. We zijn in Savannah omdat deze stad bekend is geworden door het boek *Midnight in the Garden of Good and Evil*. Dat boek is verfilmd door Clint Eastwood, iedereen in Amerika kent het. Deze begraaf-

plaats speelt een rol in het boek. We konden Savannah niet schrappen. Dat was echt onmogelijk.'

'Dus...' zei Arie.

Fillmore hief zijn handen in wanhoop. 'Dus moet ik een opname maken. Vannacht nog. Heus, jongen, het ging me niet om jou. Ik had iemand nodig die de aandacht van John zou afleiden. Iemand die leek op de foto die Buchanan had laten verspreiden.' De regisseur lachte bleek. 'Als hij een recente foto had gekozen dan had Jane in New Orleans geen seconde naar je omgekeken.'

'Schande' zei Arie. 'Ik dacht nog wel dat ze een neus had voor talent.' Hij hief een hand en wenkte Jan. 'Nu jij,' zei hij.

Jan wist precies wat Arie bedoelde. 'Wij zijn over een half uur vertrokken,' zei hij. 'Probeer ons niet te vinden, want dat lukt toch niet.'

'En Adams dan?' vroeg Fillmore die in elkaar leek te krimpen van spanning.

'Die krijg je zodra ik een cheque heb ter waarde van de onkosten. Arie heeft 200 dollar per dag te goed. Bob zou 50 dollar krijgen. Daar komen hotels en auto's bij. En eten, natuurlijk. Arie heeft gisteravond uitbundig zitten schransen, dus schrik niet van de post voedsel.'

Fillmore maakte een gebaar. 'Komt in orde,' zei hij vlot. 'Ik zal het niet eens controleren. Jane schrijft een cheque uit.'

'Laat het geen ongedekte zijn,' zei Jan dreigend. 'Jij denkt dat Buchanan een vreselijk baasje is, maar met ons krijg je minstens even veel last. Waarschijnlijk zelfs aanzienlijk meer.'

'Niks ongedekt,' zei Fillmore. 'Ik wil filmen. Geef me John Adams, dat is alles wat ik vraag.'

Jan wachtte tot Jane hem een cheque in handen had gedrukt en keek van Arie naar Bob. 'Hebben we alles gehad?'

'Ja,' zei Arie.

'Yep,' zei Bob. Hij wees naar de leden van de filmploeg. 'Blijven jullie allemaal zitten. Binnen vijf minuten staat John Adams in de schijnwerpers. Misschien op blote voeten en waarschijnlijk met pijn in zijn grote tenen en zijn duimen, maar komen doet hij. Tot ziens en kies de volgende keer geen dom lijkende jongen met een buitenlands accent om het vuile werk op te knappen. Die zijn

soms een stuk slimmer dan ze lijken en geloof me: ik kan het weten.'

Ze waren al meer dan vijf kilometer verwijderd van Bonaventure toen Bob het gaspedaal los liet en opzij keek.

'Ik heb een verrassing,' zei hij.

'Je gaat in de film,' zei Arie.

'Je hebt je vader gebeld en moet als de wedeweerga naar huis op straffe van onterving,' opperde Jan.

Bob grinnikte. 'Ik heb wel gebeld, maar niet met Pittsburgh. Ik heb gebeld met New Orleans.'

'Baudrieux?'

'Baudrieux. Hij was thuis. Hij had haast, zei hij, en nadere instructies volgen, want hij had een opdracht.'

Jan tuitte zijn lippen. 'Ruik ik geld?'

'Je ruikt Arie,' zei Bob, 'Dat brengt je van de wijs. Over geld hebben we het niet gehad, maar ik weet wel waar we naartoe moeten. We gaan naar Treasure Island.'

'Schateiland?' zei Jan vol vreugde.

'Schateiland,' herhaalde Bob. 'Klinkt dat als iets waar jij voor te porren bent?'

'Ja,' zei Jan uit de grond van zijn hart. 'Daar ben ik van top tot teen, van kruin tot zool voor te porren. Ik had mijn vader willen bellen, maar ik denk dat ik daar nog maar even mee wacht.' Hij liet zich achterover in de kussens vallen en prevelde: 'Schateiland.'

In zijn ogen blonken lichtjes die de vorm leken te hebben van kleine staafjes goud.

De verdere avonturen van Jan, Bob en dikke Arie
op Treasure Island leest u in:
Grof geschut op Schateiland

ISBN 90 6056 832 X
(verschijnt september 2001)

In deze serie verschenen:

van Willy van der Heide

- 1 Avonturen in de Stille Zuidzee
- 2 Drie jongens op een onbewoond eiland
- 3 De strijd om het goudschip
- 4 Een overval in de lucht
- 5 De jacht op het koperen kanon
- 6 Sensatie op een Engelse vrachtboot
- 7 Tumult in een toeristenhotel
- 8 Drie jongens als circusdetective
- 9 Een dollarjacht in een D-trein
- 10 Een speurtocht door Noord-Afrika
- 11 Drie jongens en een caravan
- 12 Kabaal om een varkensleren koffer
- 13 Een motorboot voor een drijvend flesje
- 14 Een klopjacht op een kapitein
- 15 Een raderboot als zilvervloot
- 16 Nummer negen seint New York
- 17 Een meesterstunt in Mexico
- 18 Trammelant op Trinidad
- 19 Vreemd krakeel in Californië
- 20 Lotgevallen rond een locomotief
- 21 Pyjama-rel in Panama
- 22 Vreemd gespuis in een warenhuis
- 23 Wilde sport om een nummerbord
- 24 Hoog spel in Hong Kong
- 25 Een vliegtuigsmokkel met verrassingen
- 26 Stampij om een schuifrompet
- 27 Kunstgrepen met kunstschaten
- 28 Bombarie om een bunker
- 29 Ali Roos als Arie Baba
- 30 Heibel in Honolulu
- 31 Arie Roos wordt geheim agent
- 32 Cnall-effecten in Casablanca
- 33 Een zeegevecht met watervrees

- 34 Bob Evers belegert fort B
- 35 Arie Roos als ruilmatroos
- 36 Kloppartijen in een koelhuis

van Peter de Zwaan:

- 37 Superslag in een supermarkt
- 38 Een festival vol verwickelingen
- 39 Bouwbonje om een staalskelet
- 40 Schermutselingen bij een zandafgraving
- 41 Bakkeleien in een Berlijnse Bios
- 42 De Stripman van Slubice
- 43 Bizarre klussen met vakantiebussen
- 44 Raadselrellen rond een rondreis
- 45 Listige loeren in Las Vegas
- 46 Feestelijke veldslagen in San Antonio
- 47 Arie Rose als reserve-acteur

Het Bob Evers Genootschap

Het Bob Evers Genootschap is op 6 december 1972 in café “de Oude Wester” te Amsterdam opgericht, ter meerdere glorie van de schrijver Willy van der Heide en de roemruchte Bob Evers-serie. Het bestuur wordt gevormd door enkele prominente Nederlanders. Men kan slechts onder voorwaarden en op verzoek van het bestuur toetreden als lid van het Genootschap.

De eerste officiële daad van de bestuursleden was het op een regenachtige dag in december 1972 begraven van een koker op de plaats waar eertijds het Noord-Zuidhollands koffiehuis stond, in welk etablissement de drie hoofdpersonen van de serie herhaaldelijk overleg pleegden. Inhoud van de koker: de statuten van het Genootschap en enkele stukken van grote immateriële waarde die bestemd zijn voor het nageslacht.

Als het lijkt dat het Bob Evers Genootschap in brede kring weinig bekendheid geniet, dan komt dat omdat dit Genootschap altoos in het geheim heeft geopereerd en zich nooit op de voorgrond heeft willen dringen. Zoals een van de bestuursleden onlangs zo treffend opmerkte: het Bob Evers Genootschap is meer een dierbaar gedachtengoed dan een instituut. Of zoals de voorzitter laatst nog aan een verslaggever van *Het Parool* toevertrouwde: we komen minstens één keer in de tien jaar bijeen, maar we blijven alert!

Sinds 1993 wordt door twee leden van het Bob Evers Genootschap de Bob Evers Nieuwsbrief uitgegeven. De Nieuwsbrief, die twee maal per jaar verschijnt, schenkt aandacht aan Willy van der Heide en al zijn boeken, en aan Peter de Zwaan die Van der Heide is opgevolgd als auteur van de Bob Evers-serie. Daarnaast bevat de Nieuwsbrief bijdragen van lezers, een column, en een advertentie- en vragenrubriek.

Voor toezending is het adres: Redactie Bob Evers Nieuwsbrief, J. van Heemskerckstraat 7, 3351 SP Papendrecht.

PETER DE ZWAAN

BOB EVERS

ARIE ROSE ALS RESERVE-ACTEUR

47

Er is een acteur zoek. Een filmploeg staat klaar in Bourbon Street in New Orleans, maar kan niets beginnen omdat de hoofdrolspeler ontbreekt. De scriptgirl ziet in Arie een waardige vervanger en voor hij het beseft loopt 'Red' Rose door het centrum te flaneren met een strohoed op zijn hoofd en een ploeg opgewonden mannen in zijn kielzog.

Tot zover is alles duidelijk. Maar waarom wordt Arie korte tijd later overvallen door een man die 10.000 dollar van hem eist?

En waarom duikt de man op als Arie op een raderboot op de Mississippi drijft? En waarom is hij in Natchez als Arie in de Lady Luck zit voor nieuwe filmopnamen? Al gauw is duidelijk dat reserve-acteur Arie Rose het middelpunt is van verwickelingen die draaien om een persoonsverwisseling. Na onlusten op een raderboot, een rampentocht en een mini-slag om en in een afvalcontainer zetten Bob, Jan en Arie midden in de nacht een complete filmploeg klem op een spookachtige plaats.

ISBN 90-6056-641-6

9 789060 566411

De Eekhoorn